

Tướng Công Là Tiểu Bạch Kiềm

Contents

Tướng Công Là Tiểu Bạch Kiềm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	34
11. Chương 11	39
12. Chương 12	41
13. Chương 13: Chương13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	47
16. Chương 16: Ngoại Truyện 1: Vừa Thấy Chung Tình Đã Chung Tình	50
17. Chương 17: Ngoại Truyện 2: Mạnh Nam Đường	54

Tướng Công Là Tiểu Bạch Kiềm

Giới thiệu

Rống! Xuyên qua có trăm loại, có người mặc thành hoàng đế, có nhân mặc thành đại hiệp. Vì sao hã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-la-tieu-bach-kiem>

1. Chương 1

Chạy! Liều mình chạy!

Vì bảo vệ cho trình tiết “mặt sau” của hần, Giang Hạo Thừa thừa dịp khi đầu đêm bán đấu giá chính thức bắt đầu, cầm lấy bình hoa đánh bất tỉnh lão huynh trông coi hần, lột quần áo của hần, lén lút ẩn mình trong đám người, chạy nhanh chạy ra tiểu quan quán.

Nga, lúc này nhất định phải nói rõ một chút, vì sao hần lại biến thành hoa khô trong tiểu quan quán.

Nguyên nhân rất đơn giản — rủi ro máy bay, ha ha..... Đủ cẩu huyết* đi? Kịch tính cẩu huyết nhất chính là hần rút được giải thưởng lớn đi du lịch tại Paris, mang theo chị cả, cùng người bạn thân của chị mình ngồi trên máy bay

(*tình tiết hoang đường)

Một khắc của cuộc tại nạn kia, chị cả giận đến nắm lấy cổ của hần, lên giọng mắng hần.

Làm ơn! Máy bay rơi là nguyện ý của hần sao? Hần cũng thực quý trọng mạng nhỏ chính mình được không?

Nhưng mà hần cũng không đem loại lời này nói ra miệng, dù sao đều đã chết đến nơi, nói nhiều cũng vô dụng, gặp phải sống chết trước mắt, Giang Hạo Thừa thực rộng rãi nhận lấy.

Ai biết hần không chết, tỉnh lại bị đưa đến nơi xa lạ, biến thành một “kỹ nam” nhu nhược, cho dù bản chất rộng rãi, trong khoảng thời gian ngắn Giang Hạo Thừa vẫn là choáng váng.

Hơn nữa bên cạnh còn có lão gà mái đang sửa——

Người kia ăn mặc trang điểm lộng lẫy, trên khuôn mặt trét đầy phấn như một bức tường kiên cố dù lấy ta lau cũng không sạch, đối với tiếng sửa của lão gà mái, nói cái gì đừng tưởng rằng có thể thất cổ tự sát thì nàng sẽ sợ, nàng không thu đủ số tiền đã chi tiêu ở trên người hần, cho dù hần đến trước mặt Diêm Vương, nàng cũng sẽ đem hần kéo trở về!

Lão gà mái nói gì, Giang Hạo Thừa hoàn toàn nghe không hiểu, chính là nhìn đến mặt lão gà mái mặt, ngây ngốc nghĩ: Phấn dày như vậy, không sợ bị rách ra sao?

Tới gần đây, từ trong miệng gã sai vặt, hần mới biết được đã xảy ra chuyện gì.

Chủ nhân của khối thân thể tên Hạo Nguyệt, năm nay mười tám tuổi, mười tuổi khi bị bán vào tiểu quan quán, chủ chứa — chính là lão gà mái kia — gặp Hạo Nguyệt bộ dạng tuần tú khó gặp, tương lai nhất định là cái cây rụng tiền, liền dùng rất nhiều tiền bồi dưỡng Hạo Nguyệt, cho sư phó dạy Hạo Nguyệt cầm kì thi họa, khi Hạo Nguyệt mười bốn tuổi liền cho Hạo Nguyệt ở trong quán lộ diện hành nghề, một tháng ngắn ngủn, Hạo Nguyệt liền đăng lên hoa khô trong quán, bao nhiêu nhân sĩ quyền quý đều dùng ngân lượng muốn gặp hần một mặt, cũng có rất nhiều người muốn mua đêm đầu tiên của hần.

Lão gà mái sớm tính toán tỉ mỉ quyết định sinh nhật mười tám tuổi của Hạo Nguyệt tổ chức hội đấu giá, vì hần khai bao(*)

(*) là bán đêm đầu tiên ý

Mà Hạo Nguyệt này tựa hồ không nghĩ tiếp nhận, nhiều lần phản kháng không thành, cuối cùng là thất cổ tự sát, sau đó Giang Hạo Thừa đã xuất hiện trên người hần.

Cái quỷ gì thế này? Xuyên qua có nhiều loại như vậy, có người mặc thành hoàng đế, có người mặc thành đại hiệp, hần vì sao mặc thành cái tiểu quan? (Tức là mỗi nam xuyên qua làm trai bao =]])

Hơn nữa, còn là cái tiểu quan sắp khó giữ được trình tiết, hần bắt qua chỉ rút trúng giải thưởng lớn, không cần thận đưa lão tỷ cùng Đồ Diệu Phù không hay ho kia làm quỷ cùng chết mà thôi, có cần thiết phải đối với hần như vậy không?

Nghĩ đến vụ rút máy bay, lão tỷ bóp cổ hần rống: “Giang Hạo Thừa, lão nương nguyên rửa người, ta chết cũng sẽ không buông tha ngươi ——”

Giang Hạo Thừa không khỏi run lên, vốn là cùng một gốc, lão tử người này nguyên rửa có thể hay không hơi quá đáng?

Làm cho hấn biến thành một cái tiểu thụ yếu ớt — hơn nữa mặt của tiểu thụ này mỹ đến làm cho hấn thực động tâm — lão tử này nguyên rửa như vậy không làm thất vọng liệt tổ liệt tông Giang gia sao?

Ở Giang Hạo Thừa phát hiện chính mình xuyên qua biến thành một người yếu ớt, đối mặt với chuyện thật đau kịch liệt này, hấn thật đau khổ nha!

Thiên là muốn hấn bị diệt sao? Có cần thiết phải chỉnh hấn như vậy không? Hấn chẳng qua là hại lão tử bị rút máy bay mà thôi, lão tử có cần thiết phải nguyên rửa hấn như vậy?

Đáng giận! Nếu gặp được lão tử, hấn tuyệt đối muốn huyết lệ lên án — Giang Hạo Thừa hoàn toàn không nghĩ tới chính mình cùng lão tử có thể không bao giờ gặp lại nữa, lấy đầu óc đơn giản thẳng thắn lạc quan tự hỏi, nếu hấn cầu huyết xuyên qua, lão tử cùng họ Đỗ không hay họ kia nhất định cũng có thể đã xuyên qua!

Cho nên thương tâm khổ sở là không có, cả đầu hấn chỉ có chính mình bị biến thành người yếu ớt như vậy, còn có tiểu cục hoa sắp khó giữ được kinh hách.

Hấn làm sao có thể làm cho chính mình bị người áp đi, muốn áp cũng là hấn áp..... Phi phi phi! Hấn Giang Hạo Thừa chỉ yêu nữ nhân, đối với những nam nhân kia một chút hứng thú cũng không có.

Sau hi Giang Hạo Thừa biết chính mình gặp phải cái tình huống gì, cho dù đối với cái địa phương kêu Thịnh Nguyên vương triều quỷ quái này một chút khái niệm đều không có — hấn phải có khái niệm như thế nào? Hấn nghe qua Nguyên Triều, nghe qua Đường triều, nghe qua đời Thanh, chính là chưa từng nghe qua cái gì Thịnh Nguyên vương triều!

Nhưng mà quan nó cái gì triều, giờ này khắc này, bảo vệ trình tiết phía sau của hấn mới là quan trọng nhất.

Trốn! Đương nhiên phải chạy trốn!

Nhưng là từ khi Hạo Nguyệt thất cổ tự sát sau, lão gà mái đã đem hấn nhìn lom lom, mặc kệ đến chỗ nào đều có người trông coi hấn, ngay cả gà sai vặt hầu hạ hấn cũng đều ở giám thị hấn.

Hơn nữa này thân mình vừa thấy chỉ biết là tay trái gà không chặt, bảo tiêu trông coi của hấn đều gấp hấn trắng kiện hai lần, cho dù hấn là Giang lão đại đánh đến thiên hạ vô địch thủ, nhìn lại chính mình hiện tại giống như chân gà cổ tay mảnh khảnh, có thể lấy thư, có thể bắt bướm, có thể đánh đàn, đánh người? Coi như hết!

Lại không nào, đối mặt với trạng thái nguy cơ này, Giang lão đại vẫn là rất tự mình hiểu lấy. (TiểuMT: sao tả anh Hạo thảm như thế?)

Muốn chạy trốn, hấn chỉ có thể thừa dịp thời điểm buổi tối tiểu quan quán đề phòng lơ lửng, như vậy..... Thời cơ tốt nhất chính là hội khai bao bắt đầu rao hàng.

Hấn ở phòng phát ra tiếng thét chói tai, thừa dịp bảo tiêu vọt vào cửa, cầm lấy bình hoa hương đầu bảo tiêu dùng sức nện đi xuống.

Ai! Đường đường nam tử hán thế nhưng lại dùng động tác công kích như loại nữ nhân mới có thể làm ra, quả thật đau khổ nha!

Cởi quần áo của bảo tiêu, lại đem bảo tiêu cột chắc, lấy này nọ nhét vào miệng của bảo tiêu, rồi mặc vào quần áo rộng thùng thình, vốn dĩ tóc dài đến thắt lưng bị hấn một đao cắt ngắn.

Hắc! Đừng xem thường hấn, hấn chính là nhà thiết kế tóc nổi tiếng, ở Newyork bao nhiêu phụ nữ quý tộc, ngôi sao đều xếp hàng hẹn trước hấn, có khi hấn còn phải giúp những người mẫu sửa sang lại kiểu tóc trước khi ra trình diễn, hấn ở thượng lưu giới là rất nổi danh.

Tuy rằng chỉ dùng thời gian 10 phút, bất quá hấn vẫn là thay Hạo Nguyệt cắt tốt kiểu tóc, tóc ngắn gọn gàng càng hiện ra sự tuấn tú của Hạo Nguyệt, giống cái mỹ thiếu niên tuấn tú, cuối cùng rút đi bộ dáng ẻo lả.

Hắn lại lấy vụng trộm lấy than đen đem bôi đen mặt, tùy tiện lấy cái mũ đội, liền cúi đầu đi ra cửa phòng, tránh đi đám người, từ cửa sau chuồn ra.

Vừa mới chạy đến cửa sau, hắn chợt nghe đến trong quán có người rống lớn, sau đó là một đoàn thanh âm hỗn loạn, Giang Hạo Thừa biết bị phát hiện.

Dang ra hai chân, hắn liều mình chạy, nhưng lại riêng chọn địa phương nhiều người chạy, ý đồ làm cho đám đông che khuất hắn, sau khi nghe được tiếng kêu la ở phía sau, tâm Giang Hạo Thừa càng sợ, hai chân này cũng quá ngắn đi? Hơn nữa hắn chạy trốn đến thở dốc, đây là cái thân thể yếu ớt gì đây!

Giang Hạo Thừa chạy trốn đến khi trên không nhận ra khí dưới, hai chân đều nhũn ra, nhưng hắn lại không dám dừng lại, vòng vào ngõ nhỏ, hắn đông rẽ tây chạy, sau đó hắn mới phát hiện..... ! Hắn lạc đường!

Nhìn đến ngõ cụt phía trước, Giang Hạo Thừa khom người xuống, hai tay chống đầu gối, càng không ngừng há mồm thở dốc, dừng lại xuống dưới, chân của hắn đều đang run lên.

Tim đập kịch liệt giống muốn theo ngực nhảy ra, hắn dùng lực nuốt nuốt nước miếng, dựa lưng vào tường, càng không ngừng bật hơi hô hấp, tim bằng phẳng dần đập đập.

Cái này tốt lắm, nhìn hai chân run, Giang Hạo Thừa khẳng định chính mình chạy không được nữa, đối với cơ thể yếu ớt này hắn đã không nghĩ nói cái gì.

Chuyện đau khổ nhất là hắn đang lạc đường, này thực sự không thể trách hắn, hắn đối nơi này lại không quen, vừa lại hoảng vì đường quá lớn, thậm chí bỏ rơi mấy người trong tiểu quan quán.

Hắn có thể khẳng định bọn họ không phát hiện đến hắn, nhưng là hắn cũng không thể vẫn ở trong này, những người đó lại rành đường, sớm muộn gì cũng sẽ lục soát nơi này đến, hắn phải chạy ra thành này mới được.

Nhưng là..... “Nơi này, rốt cuộc là nơi nào nha?” Giang Hạo Thừa nhìn bốn phía xem một cái, ngõ nhỏ âm u không thấy một tia ánh sáng, hắn cũng đã quên chính mình là từ đâu chạy vào.

Cái này làm sao bây giờ? Hắn phải chạy đi để tự tìm lấy vận khí sao?

Giang Hạo Thừa chần chờ, hắn sợ chính mình xui xẻo lại gặp đến người đuổi bắt, lấy vận may giống như trước đây của hắn, này không phải không có khả năng phát sinh.

Mới nghĩ, chợt nghe đến bên trái truyền đến thanh âm.

“Uy, nơi này tìm xem xem, có thể là chạy tiến vào nơi này”

Kháo! Như thế nào nhanh như vậy? Người nơi này có cái mũi chó hay sao?

Nhìn đến ánh lửa ở trên mặt tường, Giang Hạo Thừa gấp đến độ trái nhìn phải nhìn, nhưng tìm không thấy một con đường có thể trốn, lại nghe đến tiếng bước chân càng lúc càng gần, hắn chỉ phải hướng góc trốn.

Cái này làm sao bây giờ? Nhất định sẽ bị phát hiện!

Giang Hạo Thừa trừng mắt nhìn đầu hẻm, bước chân càng ngày lùi lại, đột nhiên cảm thấy là lạ, dưới chân mềm mềm, giống như đạp dưới chân không phải là mặt đất.

!Hắn sẽ không như vậy xui đi?

Nhắm mắt lại, Giang Hạo Thừa dùng sức hít sâu, hắn đã không muốn nói cái gì hết, ngay cả tâm tình mắng trách cũng không.

“Người đạp trúng ta.”

“A?” Vàng cũng biết nói chuyện? Thế này có thể hay không rất thần kỳ? Giang Hạo Thừa tò mò cúi đầu, muốn nhìn xem vàng dài ra sao, ai ngờ lại trông thấy một đôi xanh lá lấp lánh.

Ngõ nhỏ u ám không người, màu xanh lá nguy hiểm, ngữ điệu âm trầm lạnh như băng....tâm Giang Thừa Hạo bắt đầu thấy lạnh, hồi lâu ——

“Oa..... Ma nha!”

2. Chương 2

Gặm nhấm thịt khô cứng, nàng nghe được tiếng bước chân ồ ồ, sau đó, một chút thân ảnh xông vào địa phương của cô, khom người phun ra thở dốc hỗn độn.

Hắn không phát hiện nàng ngồi ở góc, nàng lại thấy hắn thật rõ ràng, ngõ nhỏ âm u một chút cũng không ảnh hưởng thị lực của nàng.

Xem cước bộ kia đã biết người này không có tính uy hiếp, than đen che mặt che lấp tướng mạo, nhưng đôi mắt hẹp dài lại cực xinh đẹp, thân mình thon dài mảnh khảnh, ở trong mắt nàng, thiếu niên này yếu ớt đến không chịu nổi một kích, yếu đến không đáng để nàng chú ý.

Cắn thịt khô cứng, nàng hắn là cúi ánh mắt xuống, đối mặt với không cần thiết gì đó, nàng cũng lười xem....Nhưng là, nàng lại vẫn tiếp tục nhìn hắn.

Đôi mắt xưa nay bình tĩnh vô ba lần đầu nổi lên một chút nghi hoặc, có lẽ, còn trộn lẫn với một chút tò mò.

Lần đầu tiên mắt nàng nhìn người lại có nhiều biểu tình như vậy, một chút nhú mày, một chút cắn răng, trong mắt hàm chứa một chút thủy quang..... Hắn muốn khóc sao?

“Kháo! Đây rốt cuộc là làm sao a?”

Hắn không khóc, ngược lại nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bốn phía, sau đó nàng nghe được càng nhiều tiếng bước chân tới gần, trong chớp lát, hắn cũng phát hiện, nàng nhìn thấy hắn trở nên khẩn trương.

Những người đó đang đuổi theo hắn sao?

Hắn bắt đầu di chuyển về phương hướng của nàng, nàng vẫn bất động, lẳng lặng nhìn hắn, bước chân của đám người kia càng tới gần, nàng liền cảm giác được tinh thần của hắn càng buột chặt.

Sau đó, hắn đập đến tay nàng.

Nàng không hé răng, ngay cả mày cũng không mặt nhăn, nhưng thật ra hắn vẽ mặt bi thống (bi quan+thống khổ) giữa đầu nhắm mắt..... Giống như mau khóc đi ra.

“Người đập đến ta.” Nghe được thanh âm chính mình, nàng mới phát giác ra tiếng chính mình, nàng không khỏi kinh ngạc, lập tức nghe đến tiếng kinh hô của hắn.

“Oa..... Ma nha!”

Không chút nào ngoài ý muốn nghe được tiếng kêu sợ hãi, vẻ mặt của nàng vẫn là lãnh đạm, không dậy nổi một tia gợn sóng, mặt không chút thay đổi nhìn hắn bay nhanh nhảy dựng lên, lưng kề sát tường, vẻ mặt hoảng sợ đầu môi trùng mắt nàng.

Giang Hạo Thừa nhẹ kêu đưa tới người lưng bắt hắn, vài người cầm đèn lồng chạy đến miệng ngõ nhỏ, ngọn đèn chiếu sáng ngõ nhỏ âm u, ánh sáng đột nhiên tới làm cho hắn chói mắt đến hí mắt.

Nhưng mà, cho dù ánh mắt đau đớn, nhưng Giang Hạo Thừa vẫn là nhanh trùng mắt mặt ma ở trước, sau đó..... Một đôi mắt chậm rãi tròn tròn.

Con ma này..... Là con lai sao?

Ngũ quan của nàng sâu hơn so với người Đông Phương, làn da cũng trắng hơn so với người Đông Phương, lại có một đôi mắt màu ngọc lục bảo, tóc dài đen dày thẳng tắp đi xuống, hơn nữa..... Bộ dạng cũng không tệ lắm.

Không phải mỹ nhân làm cho người ta kinh diễm — mà nói, Giang lão đại đối với tiêu chuẩn mỹ nữ còn rất khắc nghiệt, không có biện pháp, lão mẹ qua đời là cái mỹ nhân, lão tỷ bạo lực lại là hé ra mặt tình phụ, hơn nữa khách hàng của hắn, mười người cũng có tám người là mỹ nữ, sau đó, bộ dạng Hạo Nguyệt lại yêu nghiệt như vậy, trái lại, con ma này tuy rằng là con lai, so với khuôn mặt hiện tại của chính mình, thật đúng là bình thường a!

Giang lão đại không hiểu đặc chí đứng lên, tuy rằng là chỉ là con gà yếu ớt (tiểu quan trọng mắt Giang Hạo Thừa là gà T.T), nhưng mà khuôn mặt này của Hạo Nguyệt thật đúng là đẹp mắt nha!

Giang Hạo Thừa tự kỷ sở sở mặt, đầu ngu ngốc hoàn toàn không tự hỏi đến bây giờ là tình hình gì, nhưng bảo tiêu trong tiểu quan quán cũng không cho phép mình bỏ qua hẳn.

“Tiểu tử, tìm được người rồi! Lão Tử xem người còn có thể chạy!” Một gã đại hán mặt ngang cấn răng vuốt cái gậy của mình. “Đám đập đầu Lão Tử, cầu nường, xem Lão Tử giáo huấn người như thế nào!”

Bọn họ hoàn toàn không nhìn nữ nhân sáng sửa ngồi trong một góc, nàng cũng gục đầu xuống, há mồm tiếp tục cắn thịt khô cứng trong tay, bảo tiêu đuổi theo cũng không chú ý tới ánh mắt của nàng khác hẳn với người dân bình thường.

Ách..... Xong đời!

Giang Hạo Thừa sáng tỏ chính mình gặp phải khốn cảnh, phía sau là ngô cụt, hẳn cũng không nghĩ đến chính mình có thể tránh được ba gã đại hán tráng kiện giống gấu kia, lại nhìn đến tên kia bị chính dùng bình hoa đập vào đầu mà hôn mê, thấy bộ dáng hẳn âm ngoan trừng mắt chính mình, Giang lão đại biết nếu chính mình bị bắt lại nhất định sẽ chết.

Cái này làm sao bây giờ?

Nhìn bọn họ từng bước tới gần, Giang Hạo Thừa cúi đầu nhìn khảm cổ tay mảnh khảnh của chính mình, xem ra chỉ có thể buông tay đầu hàng thôi!

Cấn răng, hẳn ngẩng đầu, hốc mắt nhanh chóng rưng rưng, thân mình gầy yếu không ngừng phát run. “Không cần..... Van cầu các người buông tha ta..... Ta theo các người trở về..... Không cần đánh ta.....” Giang Hạo Thừa a Giang Hạo Thừa, người liền rưng rưng bày ra bộ dáng cầu hùng đi!

Co rúm vai, hẳn yếu đuối đi hướng bảo tiêu.

Thấy hẳn khuất phục, bảo tiêu hừ lạnh. “Tính người thức thời!”

Ở khi Giang Hạo Thừa đến gần, hẳn thô lỗ bắt lấy cánh tay Giang Hạo Thừa, ai ngờ Giang Hạo Thừa lại chính mình bắt lấy cổ tay hẳn, bảo tiêu sửng sốt, lập tức một cổ đau đớn làm cho hẳn khóc thét một tiếng, đau đến hẳn khom người xuống.

Giang Hạo Thừa nhanh chóng nhắc chân, mau ngoan chuẩn (ngoan trong ngoan độc, chuẩn trong chuẩn xác), không lưu tình chút nào sử ra lực lượng lớn nhất hướng hạ khổ bảo tiêu công kích.

Hừ, hẳn là nhu nhược vô lực, nhưng mà chỉ cần không chế trụ huyết đạo, vẫn là sẽ làm cho người đau.

“Oa.....” Bảo tiêu ngã xuống đất, đau khổ ôm hạ thể.

Đột nhiên tới biến hóa làm cho hai gã bảo tiêu ngốc lảng, thừa dịp thời điểm bọn họ ngây người, Giang Hạo Thừa bắt được khe hở, thừa cơ muốn chạy ra ngô nhỏ.

Nhưng hai chân hẳn sớm vô lực, hơn nữa vừa mới một đá đã làm hẳn hao phí toàn bộ khí lực, mới chạy không vài bước, hai gã bảo tiêu hoàn hồn, nhanh chóng đuổi theo.

“Tiểu tử thú!” Đối phương bắt lấy quần áo của hẳn, đưa hẳn dùng sức sau này đá.

“A!” Giang Hạo Thừa chật vật đánh lên tường, hẳn thét lớn một tiếng, thân thể gầy yếu lui xuống, chịu đựng phía sau lưng đau.

“Mẹ người dám đá Lão Tử! Muốn chết!” Đại hán bị công kích hạ thể tức giận đến đứng lên, nhắc chân hướng trên người hẳn đá.

Giang Hạo Thừa ôm lấy đầu, quen thuộc bảo vệ thân thể, chuẩn bị nghênh đón đau đớn.

“A a a –”

Chất lỏng ẩm áp đột nhiên phun đến trên người hẳn, sau đó là tiếng kêu thảm thiết, lập tức là mùi máu tươi nồng đậm.

Hẳn nghi hoặc ngẩn đầu, đã thấy nam nhân nằm trên đất, đùi phải của hẳn đã bị đứt rời, máu tươi không ngừng phun ra, hai gã bảo tiêu khác cũng đứng ở một bên.

Trong nháy mắt Giang Hạo Thừa nhìn đến một đôi chân đứng ở trước người, hần chậm rãi giờ lên đầu.

Lúc này mặt trắng bị mây đen che khuất cũng lặng lẽ mặt mày rạng rỡ, chiếu rọi lên một thân ảnh đỏ tươi.

Da thịt tuyết trắng, hé ra mắt ngọc lục bảo lạnh như băng, cánh môi nhợt nhạt không có một tia thâm trầm, ngũ quan hờ hững không hiện một tia cảm xúc, tóc thẳng cơ hồ là rủ xuống đất, quần áo hồng phấn theo gió nhẹ bay, ngón tay mang theo một mang theo một thanh lưỡi bạc trắng gần như trong suốt

Hai gã bảo tiêu nhìn đôi mắt khác hẳn với những người thường, lại nhìn đến ngũ quan hiem thấy, sợ tới mức lui ra sau. “Ma, ma.....”

Bọn họ xem liếc mắt một cái, bất chấp bạn mình gây chân khóc thét, sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

Đại hán gây chân cũng nhìn đến bộ dáng kỳ lạ của nữ nhân, hơn nữa đau đớn vì gây chân, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cứng rần mà ngất đi.

Không để ý tới bọn họ, nàng cúi đầu nhìn về phía Giang Hạo Thừa, tựa hồ không hiểu chính mình vì sao cứu hần, nhìn đến hần ôm lấy đầu, khuôn mặt kia cũng không gặp một chút sợ hãi, nàng còn nghe được hần cúi đầu lên tiếng mắng.

“ ! Lần này chết chắc rồi, gà yếu ớt..... Ta hận ngươi!”

Nàng không hiểu hần đang mắng cái gì, chính là khi nhìn đến chân đại hán muốn đá đến hần, tay nàng liền động, tự động đứng ở trước người hần, bảo vệ hần.

Giang Hạo Thừa ánh mắt đại ra, si ngốc mở lớn miệng, giống cái đứa ngốc lằng lằng nhìn nàng.

Trời, trời ơi! Rất, rất, rất đẹp trai nga! (Tiểu MT: Phun ra máu tươi, ngất)

Tâm của hần toát ra vô số bong bóng tình yêu, khao! Hần muốn thu hồi lời nói mới vừa rồi, nàng làm sao bình thường?

Hần vẫn là lần đầu tiên nhìn đến nữ nhân đẹp trai như vậy, ngực thẳng thắn đập thật mạnh.

Nghĩ đến hần là bị tướng mạo dọa của nàng, nàng thu hồi ánh mắt, mặt trắng nõn vẫn đang lãnh đạm, chồ nghĩ ngơi yên tĩnh đã bị phá hư, nàng tính đến địa phương yên tĩnh khác.

Đang chuẩn bị rời đi, chân của nàng lại bị ôm lấy, nàng giật mình, cúi đầu chống lại khuôn mặt hé ra tươi cười lấy lòng.

Giang Hạo Thừa đối nàng cười, kỳ thật hần là muốn khóc, ôm đùi nữ nhân, này vẫn là nam nhân sao? Nhưng, nhưng là..... ! Chân hần mềm nhũn, đứng không lên nha!

“Ách..... Cám ơn người cứu ta.” Hần cười, đem chân của nàng ôm càng nhanh, quyết định chết cũng không buông nàng rời đi, nhìn ánh mắt của nàng lờ lờ tỏa sáng. “Ta gọi là Giang Hạo Thừa, bảo ta A Hạo là được rồi, còn người? Tên gọi là gì?”

Theo dõi hần tươi cười, nàng hơi hơi nghi hoặc. “Người không sợ ta?” Nhưng hần vừa mới không phải rất sợ sao?

“Có cái gì phải sợ.....” Ách, Giang lão đại cuối cùng nhớ tới chính mình vừa mới không lẽ phép gọi người ta là ma, cái này cười đến xấu hổ.

“Ách..... Vừa mới..... Ta không phải cố ý, nơi này quá tối, không cẩn thận nhìn đến ánh mắt của người, ta liền hiểu lầm.” Hần Giang lão đại trời không sợ, đất không sợ, trừ bỏ lão tử bạo lực ra, chỉ sợ.....cái thứ kia.

Nhưng là, đây là có nguyên nhân — thời điểm hần tám tuổi cả nhà đang đến công viên giải trí, lão tử kéo hần vào ngôi nhà ma, vốn hai người dắt tay nhau, sau lại không biết vì sao chỉ còn mình hần, kết quả hần chính mình ở ngôi nhà ma đợi hơn một giờ, rồi khóc đến làm cho nhân viên khiên đi ra ngoài, từ nay về sau tâm linh hần vẫn còn có bóng ma.

“Thật có lỗi, người đừng tức giận.” Gãi gãi mũi, Giang Hạo Thừa vẽ mặt ngượng ngùng, chỉ sợ nàng hiểu lầm, tức giận lên mắng hần.

Không được! Hần muốn cuốn lấy nàng!

Vì sao? Bởi vì..... Nàng rất đẹp trai nga! Rống! Ngực thẳng thần nhảy, đóa hoa trong tâm Giang lão đại từ từ hé mở, tâm linh nho nhỏ của mãnh nam ngậy thơ sắp nổ tung.

Hắn, luyến, ái! (Giang lão đại nhà ta đã biết yêu =))

“Người còn chưa nói tên của người.” Không thèm để ý người ta mặt lạnh, Giang Hạo Thừa tiếp tục da mặt dày ôm đùi cười hời.

Thấy hắn chờ mong nhìn nàng, chờ đợi nàng mở miệng, đôi ngươi ngọc lục bảo không khỏi nổi lên nghi hoặc, hắn không chỉ không sợ nàng, thậm chí còn hướng nàng xin lỗi, người này thật là kỳ quái!

Hơn nữa, biết nàng tên làm cái gì? Nàng không nghĩ đến cùng hắn sẽ có bất kỳ cái gì quan hệ nữa, cứ hắn đã là ngoài ý muốn, xem như đó là hành động hiếm thấy của nàng.

“Cơ Đan Ngưng.” Nhưng là, nàng lại mở miệng, trong lòng không khỏi nổi lên kinh ngạc, nhưng làm cho nàng càng kinh ngạc là..... “Bọn họ đều bảo ta A Cửu.”

Nàng ở trong sư huynh muội đứng hàng thứ chín, chỉ có người quen biết nàng mới kêu nàng A Cửu, nhưng là, nàng lại nói cho hắn nghe.

Cơ Đan Ngưng vì hành động chính mình nghi hoặc, chính là khuôn mặt trắng nõn lại vẫn là một bộ thanh lãnh, chỉ có trong lòng lặng lẽ tạo nên một tia sóng gợn.

Bọn họ? Hắn là chỉ người nhà của nàng đi? Được đến trả lời, Giang Hạo Thừa vui vẻ cực kỳ, mắt phượng xinh đẹp cười loan.

“Ta đây gọi nàng Tiểu Cửu.” Hắn mới không cần cùng những người khác giống nhau đâu!

Đối hắn xưng hô vô cùng thân thiết, nàng không có gì đáp lại, hướng đến đôi ngươi màu lục bảo thanh lãnh lại hơi hơi chấn động, theo dõi hắn đẹp mặt tươi cười, nàng dời mắt.

“Buông ra.” thanh âm của nàng vẫn là lãnh đạm, không chứa chút cảm xúc.

“Nga!” Có điểm khí lực, Giang Hạo Thừa buông tay ra, chân có điểm như nhũn ra đứng lên, đứng ở bên người nàng, vừa mới cao hơn nàng nửa cái đầu —— phát hiện này làm cho Giang lão đại rất cảm động, hoàn hảo không so với Tiểu Cửu thấp, bằng không hắn thực sự không cần sống! May mắn Hạo Nguyệt này mới mười tám tuổi, còn có cơ hội cao nữa.

Giang Hạo Thừa vuốt ngực an ủi, quyết định rèn luyện tốt thân thể này, mãnh nam hắn không dám trông cậy vào, nhưng ít nhất muốn thoát ly thân thể yếu ớt này!

“Ai, Tiểu Cửu nàng muốn đi đâu nha?” Phát hiện thân ái tiểu Ngưng Ngưng phải rời khỏi, Giang Hạo Thừa chạy nhanh bắt lấy ống tay áo của nàng, mở to mắt đẹp, giống con chó nhỏ xem xét nàng.

Cơ Đan Ngưng cúi con ngươi nhìn bị tay áo bị nắm lấy, nàng có thể dễ dàng tránh đi, nhưng nàng không có, không có phòng bị mặc hắn bắt lấy.

Mi thanh nhã không thể nhận ra nhẹ khép, nàng không thể lý giải, lại nhìn bộ dáng hắn đáng thương hề hề, mắt phượng hẹp dài tựa hồ ẩn ẩn hiện lên một tầng thủy quang.

“Ta với ngươi cùng nhau đi được không?” Giang Hạo Thừa bày ra tư thái đáng thương, biết bộ dáng yêu nghiệt của Hạo Nguyệt thực thích hợp loại vẻ mặt này. Nếu muốn quản người, đương nhiên phải trang đến thật đáng thương nha! “Bằng không ta sợ bọn họ lại sẽ đến bắt ta.”

Ngắm chết ngất lão huynh ở một bên liếc mắt một cái, Giang Hạo Thừa hợp thời run lên một chút, kỳ thật hắn rất muốn đập gã vài cái, bất quá gã đã mất máu nhiều như vậy, muốn làm không tốt người này sống không được, hắn liền đại nhân đại lượng quên đi.

“Cầu ngươi, không cần bỏ lại ta một người.” Về mặt đau khổ, Giang Hạo Thừa cố gắng tiết ra giọt nước mắt, về phần khí khái nam nhân của hắn, khur! Theo đuổi lão bà muốn nam nhân khí khái cái gì? Đương nhiên là đem người bắt đến tay mới là quan trọng!

Đây chính là tổ huấn Giang gia, theo đuổi lão bà phải mau ngoan chuẩn, cộng thêm không biết xấu hổ. (Lêu, da mặt dày =))

Theo dõi nước mắt ở khóe mắt hần, Cơ Đan Ngưng vẫn không nói một câu, chính là nhìn hần, tựa hồ tò mò hần còn có chiêu thức nào mới nữa.

Gặp Tiểu Cửu thân ái vẫn là không nói lời nào, hần quyết định sử xuất đại tuyệt chiêu không biết xấu hổ, ôm lấy nàng cầu xin nói: “Tiểu Cửu..... Cầu xin nàng!” Nga, thơm quá hảo mềm, ngao ô..... Thật thỏa mãn.

Sau đó, người không biết xấu hổ lại bị đánh lên tường, hơn nữa chỗ bị đụng trúng cũng bị thương rất nặng, đau đến người nào đó khóe miệng nhe răng, khuôn mặt tuần tú mặt xinh đẹp nhăn thành một đoàn.

Quả nhiên, đậu hủ ăn quá nhiều là phải trả ra cái giá lớn.

3. Chương 3

Cuối cùng, Giang lão huynh có hay không quần lên người không?

Này..... Tính quần lên một nửa đi?

Giang Hạo Thừa nhịn xuống hai chân đau đớn, không thể vứt bỏ chí khí của nam nhân, cho dù hai chân sớm đau đến đi không nổi nữa, hần vẫn là cắn răng nhịn đau, từng bước một chậm rãi đi tới.

Phía trước, thân ảnh màu hồng phấn, phiêu nhiên như tự, không giống cho cước bộ chậm rãi của hần, Cơ Đan Ngưng đi lại nhẹ nhàng, mũi chân như không chạm đất, cùng Giang Hạo Thừa duy trì khoảng cách không xa không gần.

Nàng không để ý tới hần, lại không thể bỏ rơi hần, mặc hần đi theo phía sau, mặc kệ hần làm sao bắt chuyện cùng nàng, nàng chính là không để ý không đáp lại, đây chính là một nửa nguyên nhân mà hần quần lên người nàng.

Nhưng mà Giang Hạo Thừa cũng hiểu được, Tiểu Cửu thân ái nếu muốn bỏ rơi hần, hần là có theo cũng không kịp, chuyện xảy ra trong ngõ nhỏ, hần đã biết thân thủ Tiểu Cửu bất phàm.

Chắc chắn, không nghĩ tới cái đại hiệp trong võ hiệp tiểu thuyết đi tới đi lui lại bị hần gặp trúng, nhưng mà lại là nữ hiệp võ nghệ cao cường, hơn nữa là cái con lai. Là nói, hần đã mặc thành bộ dáng yêu nghiệt này, hỗn huyết nữ hiệp(*) cũng không tính là cái gì.

(*) tức là con lai

Giang Hạo Thừa liềm liềm môi khô, hần đã theo nàng hai ngày, sớm thì đã ra khỏi thành, người trong tiểu quan quán cũng không đuổi theo, không biết là hết hy vọng, hay là tìm không thấy hần?

Hần là cái nguyên nhân thứ hai, hai ngày qua, hần cũng chưa nhìn đến nửa cái bóng người, Tiểu Cửu đều chọn đường mòn hẻo lánh đi, lúc này, bọn họ bước đi trong rừng cây hoang vắng không bóng người.

Chuyên chọn đường nhỏ hoang vắng đi, tránh đụng mặt với người đi đường, hần là bởi vì diện mạo của nàng đi? Giang Hạo Thừa nghĩ đến khi ba cái bảo tiêu nhìn đến Tiểu Cửu vẻ mặt trở nên sợ hãi, xem ra con lai ở chỗ này tựa hồ rất ít gặp, hơn nữa đôi mắt màu ngọc bích của Tiểu Cửu, hần xem đến xinh đẹp giống như thủy tinh, nhưng mà hần đã xem nhiều rồi, không thấy kỳ quái chút nào, về phần những người ở nơi này thì rất khó nói.

Bị e ngại, bị nói là ma, thần sắc Tiểu Cửu không thay đổi, ngược lại là phát hiện hần không sợ nàng, làm cho nàng nghi hoặc, hần có thể tưởng tượng nàng trước kia trải qua qua cái gì.

Là nói, lấy thân thủ Tiểu Cửu, cho dù nàng hướng đến địa phương người ở mà đi, muốn không bị người phát hiện hần là cũng không phải việc khó; Cho nên a, mấu chốt nguyên nhân chính là bởi vì hần.

Bởi vì hần theo đuôi, cho nên nàng liền cùng hần chậm rãi đi, tuy rằng không để ý tới hần, nhưng là, cũng không bỏ rơi hần.

Tiểu Cửu của hần thật là người tốt, nhưng mà..... Có thể hay không tốt thêm một chút? Hần đã sắp đi không nổi.

Giang Hạo Thừa cúi đầu, nâng lên bước chân nặng nề như áo giáp sắt, chân hắn đi đến đều run lên, lại càng không nói đến hai chân có bao nhiêu đau.

Mỗi bước đi đều rất nặng, ngay từ đầu, hắn còn có khí lực nói chuyện, cho dù nàng không để ý tới, hắn còn có thể tự thưởng thức bản thân (tự kỷ – ing), có thể đi đến cuối cùng, không cần nói nói chuyện, hắn ngay cả khí lực nuốt nước miếng cũng không có.

Hơn nữa..... Vuốt bụng, trống rỗng nga! Hắn đã hai ngày chưa ăn rồi.

Vừa đói lại mệt..... Nàng cũng không mệt sao? Hơn nữa cũng không cần ăn cái gì sao?

Giang Hạo Thừa cảm thấy trước mắt một mảnh màu đen, hắn mau hôn mê.....

Bóng người phía trước đột nhiên dừng lại, Giang Hạo Thừa nghe được tiếng nước, vừa nhấc đầu, bên trái có một dòng nước suối trong suốt ngay phía trước.

Cơ Đan Ngưng tìm tảng đá ngồi xuống, vẻ mặt vẫn đang lãnh đạm, nàng không nhìn hắn, chẳng qua là chớp mắt.

Nàng tuy rằng không nói chuyện, nhưng mà Giang Hạo Thừa lại cảm thấy nàng dừng lại là vì hắn, không nhìn hắn nhất định là bởi vì thẹn thùng, nga..... Tiểu Cửu của hắn thật đáng yêu. (Tự mình đa tình =))

Giang Hạo Thừa cảm động đến không được, nháy mắt đôi mắt phượng ngập nước thẳng thắn xem xét Cơ Đan Ngưng, nếu không phải sợ bị đá bay, hắn muốn ôm lấy thân nàng.

Nhưng mà thân thể hiện tại của hắn rất yếu ớt, đá đánh không nổi, bụng đói kêu lên, không khí lực, miệng cũng khát, chân cũng rất mỏi.....

Nhìn chằm chằm dòng suối phía trước, Giang Hạo Thừa cảm động vội chạy đi qua, cũng không quan tâm đến nước có sạch sẽ, liền uống mấy ngụm, hắt lên mặt một chút, thoải mái ngồi dưới đất, cõng lấy hài ra.

Quả nhiên, nổi bọt nước! (Đi nhiều quá nên chân nổi bọt nước, thông thường người da mỏng hay ít vận động tay chân sẽ như vậy, or mấy người mang giày cao gót, mà sau khi nước bể ra, hoặc lạnh lại, thì sẽ để lại sẹo, hay vết chai, còn hay gọi là mụn nước thì phải???)

Giang Hạo Thừa thở dài, không thể không nói Hạo Nguyệt này thật đúng là nuông chiều từ bé, khó trách lão gà mái chết cũng không thả hắn rời đi, xem trắng nõn không tỷ vết da thịt này, cũng biết lão gà mái ở trên người Hạo Nguyệt bỏ ra bao nhiêu tiền.

Tay múc lên nước, hắn tẩy rửa chân một chút, bọt nước sùng đồ đụng tới nước, truyền đến từng trận đau đớn, mệt mỏi hai chân cũng theo mà biến thành bủn rủn, hắn duỗi thẳng chân, vô lực nằm ở trên cỏ, xác định chính mình hoàn toàn không khí lực, quan trọng nhất là bụng hắn rất đói.

Ôm cái bụng đói, hắn quay đầu xem suối nước, chẳng lẽ muốn hắn uống nước uống đến no bụng sao?

Oa? Mắt phượng đột nhiên tròng trắng, hắn nhìn đến trong sông có cái gì, “Cá? Có cá nha!” Trời ơi, hắn có hay không nhìn lầm?

Giang Hạo Thừa nâng người dậy, sợ chính mình đói quá sinh ra ảo giác, hắn bình tĩnh nhìn dòng suối nhỏ, xác định thực sự có cá, tuy rằng không lớn, nhưng cũng là cá.

Hắn cảm động đến mau phun lệ. “Tiểu Cửu, có cá nha!” Hắn hưng phấn mà nói, ánh mắt chằm chằm nhìn thẳng cá nhỏ bơi qua bơi lại.

Đôi mắt hưng phấn của hắn, thái độ Cơ Đan Ngưng vẫn là đạm mạc, chính là đôi ngươi ngọc lục bảo lại nhìn hắn, trong mau có nghi hoặc tìm tòi nghiên cứu.

Nàng làm cho hắn đi theo phía sau, rõ ràng có thể dễ dàng bỏ rơi hắn, nhưng nàng không có, nói không nên nguyên nhân gì cả, nàng khiến hắn đi theo nàng.

Hai ngày này, nàng rất ít dừng lại cước bộ, trừ bỏ ban đêm nghỉ ngơi, tỉnh lại chính là hành tẩu, đi bộ như vậy, không phải người thường chịu được, huống chi là yếu đến không chịu nổi như hắn.

Nhưng là, hắn lại vẫn kiên trì đi theo phía sau, không có một tia kháng nghị hoặc cầu xin, cũng không có buông tha, xem ra thể lực của hắn đã đến cực hạn, nhưng là, hắn vẫn là trầm mặc theo.

Điều này làm cho nàng kinh ngạc, không biết hắn vì cái gì chấp nhất theo nàng như thế, chỉ cảm thấy người này thật là kỳ quái, không chỉ không sợ nàng, lại nói rất nhiều.

Mặc dù sau đó, hắn mệt đến ngay cả nói cũng không có khí lực nói, nhưng là hiện tại, mới nghỉ ngơi một chút, lời nói của hắn lại tới nữa.

Nàng xem Giang Hạo Thừa kéo lên ống quần cố định một chỗ, lại cởi ngoài sam, nửa người trên trần trụi, màu da của hắn thực trắng, tứ chi lộ ra thiếu niên tinh tế, ánh mặt trời dừng ở trong ngực, nhu nhuận không thấy vân da trắng kiện, cũng là thuộc loại mỹ ôn nhĩ.

“Tiểu Cửu, nàng chờ, ta bắt cá cho nàng ăn” Giang Hạo Thừa quay đầu, hướng nàng lộ ra tươi cười, mắt phượng chớp chớp, tươi cười tuần tú mê người mà chói mắt.

Mâu hơi co lại, người sáng lạn mà vô phòng bị cười. Lần đầu tiên có người đối nàng cười như thế, nàng không khỏi giật mình lên.

Cho dù hai chân vô lực, bắt quá nhìn đến có cá, khí lực Giang Hạo Thừa tràn đầy, khởi động chân mềm nhũn, hắn bước vào dòng suối nhỏ, khom người cúi đầu, nhắm ngay cá đang bơi lội, hai tay nhắm ngay một bắt –

Kháo, không bắt đến. (Ta đã hỏi một người bạn tên sì líp bên TLST kháo là gì, nàng ý bảo là câu chữ thề của người TQ, dịch ra là dụ má mày =))

Trừng mắt cá trượt ra khỏi tay, hắn không tin, lại bắt, giống nhau thất bại, vài lần vồ hụt sau, Giang lão đại nổi giận.

“Cá chết tiệt, Lão Tử đấu với người!” Mở ra bàn tay, hắn hướng thẳng tới cá trước mặt, hai tay vững vàng bắt lấy thân cá trơn trượt, “Ha ha, Lão Tử cũng không tin bắt..... Oa!”

Cái gọi là vui quá hóa buồn chính là như vậy, cá trong tay dùng sức giãy dụa, đột nhiên nhảy ra trong lòng bàn tay, Giang Hạo Thừa chạy nhanh đi phía trước muốn bắt lại, dưới chân lại dẫm đến rêu xanh trong suối, cả người vồ vào trong sông.

“Shit!” Giang Hạo Thừa theo trong nước bò lên, lau đi bọt nước trên mặt, quần dưới thân ẩm ướt, cá cũng chạy.

Kháo, có hay không xui xẻo như thế!

Hắn trừng mắt, hơn nữa nhìn đến mấy con cá còn tại bơi bên người hắn, cảm giác giống ở cười nhạo hắn, tức giận lên. “Lão Tử cũng không tin.....”

Hắn nói còn chưa xong, một tay áo đỏ đột nhiên rơi vào dòng suối, lại nhanh chóng vừa kéo, có vài con cá bay ra không trung, ba ba ba rớt ở trên cỏ.

Cơ Đan Ngưng liền đứng ở bên bờ, tay phải đặt xuống lại, số cá ở trên cỏ giãy dụa nhảy bắn lên, mặt nàng không chút thay đổi nhìn Giang Hạo Thừa.

Giang Hạo Thừa lẳng lẳng trừng mắt trên cá cỏ, lại ngẩng đầu nhìn hướng Cơ Đan Ngưng, tay phải vuốt ngực, khuôn mặt tuần tú rối rắm.

Làm sao đây? Hắn có loại cảm giác bị thương.....(=))

Hắn bắt cả buổi, ngay cả một cái cũng không bắt đến, còn thành chó rơi xuống nước, kết quả người ta lấy miếng vải hắt một chút, cá liền toàn bộ lên bờ.

Nam nhân tâm của hắn, tự tôn của hắn..... Sao khi xuyên qua ở nơi này, toàn bộ liền biến mất?

“Người không vui?” Hắn không phải muốn ăn cá sao? Hiện tại cá ở trên bờ, vì sao hắn không vui? Cơ Đan Ngưng không hiểu, nàng nghĩ đến hắn sẽ đối nàng cười. (=))

Cúi đầu nhìn cá dưới đất, nếu hấn không vui, vậy thì những con cá cũng không cần thiết! Nàng cử tay áo, chuẩn bị đem cá quảng xuống suối.

Khó được Tiểu Cửu mở miệng nói chuyện, Giang Hạo Thừa kinh ngạc một chút, lập tức thu thập tâm bị thương (tổn thương ý), vui vẻ mở ra tươi cười. “Không có, ta nào có không vui?”

Phải không? Cơ Đan Ngưng dừng lại động tác, nâng mâu nhìn hấn, đôi mâu u lãnh trong suốt không tỳ vết, sạch sẽ không có một tia tạp chất.

Bị như vậy xem, Giang Hạo Thừa có loại cảm giác không chỗ nào che giấu, hấn không khỏi chột dạ một chút, sờ sờ cái mũi, then thùng thừa nhận.

“Ta chỉ là có điểm uể oải mà thôi.” Ai, nam nhân bị tổn thương lòng tự tôn nặng a!

Uể oải? Vì cái gì?

Cơ Đan Ngưng không có hỏi ra miệng, Giang Hạo Thừa lại nhìn ra nghi hoặc trong mắt nàng, hấn không khỏi nở nụ cười, uể oải trong lòng đột nhiên biến mất.

“Tiểu Cửu, nàng thật đáng yêu.” Thoạt nhìn lạnh băng băng, khó tiếp cận, nhưng kỳ thật Tiểu Cửu của hấn đơn thuần giống như cái tiểu cô nương.

Đáng yêu? Con người màu lục bảo lẩn tránh, nàng lần đầu tiên nghe thấy có người nói nàng như thế, nhìn chằm chằm khuôn mặt cười meo meo kia, Cơ Đan Ngưng lại cảm thấy người này rất quái lạ.

Nhưng là..... Nàng cũng không bài xích. (Ghét bỏ)

Giang Hạo Thừa đi lên bờ, khom người tùy tiện đem nước ở quần vắt ra, lại nói: “Nàng đói bụng đi? Ta đi tìm nhánh cây, nhóm lửa nướng cá cho nàng ăn.”

Nhìn hai chân hấn phát run, hấn rõ ràng đi còn không nổi, còn có thể tìm nhánh cây? Cơ Đan Ngưng không hiểu hấn suy nghĩ cái gì, hơn nữa nàng cũng không đói. Nàng rất ít cảm thấy đói, khi tự mình một người, một ngày một cơm, hoặc là hai ngày một cơm, đói nàng mà nói thực bình thường. (TiểuMT: Woa, cái này gọi là super girl rồi =))

Nàng biết hấn rất đói bụng, khi đi đường, nàng vẫn nghe được cái bụng hấn truyền đến tiếng kêu, bắt quá lương khô trên người nàng đã hết, đến thành kế tiếp ít nhất còn phải đi một ngày, nàng không nghĩ đến lấy thân thể yếu ớt như hấn có thể chống đỡ một ngày.

Chiều theo trí nhớ, nàng nhớ rõ trong rừng cây này có một con suối, khi mặt trời đi xuống liền đến được dòng suối, quả nhiên dưới nước có cá.

Có cá ăn, hấn sẽ có thể lực đi?

“Giang Hạo Thừa.”

“Ừ?” Hấn ngẩng đầu, bọt nước trong suốt theo sợi tóc đi xuống chảy tới khuôn mặt, ánh chiều tà vừa xuống, tươi cười của hấn thực chói mắt.

Rõ ràng mỗi một không chịu nổi, hấn lại vẫn là cười, người kỳ quái!

Nhưng mà..... Tươi cười của hấn xem cũng rất đẹp.

4. Chương 4

Lại qua một ngày, trước khi mặt trời xuống núi, hai người rút cục đi đến thành trấn.

Nhìn đến cửa thành, Giang Hạo Thừa rất cảm động, hấn rút cục có thể tắm rửa rồi, cũng có thể ngủ trên giường, không cần tiếp tục phải ở vùng hoang vu đóng quân dã ngoại.

Nhưng Cơ Đan Ngưng lại vòng qua cửa thành, tránh đi đám người, đi đến bên ngoài ngoại ô.

“Nàng muốn đi đâu?” Bọn họ không vào thành sao?

Cơ Đan Ngưng dừng lại cước bộ, xoay người cầm tay hắn, con ngươi màu lục bảo yên lặng nhìn hắn.

Thành thích! Trái tim Giang Hạo Thừa rất nhanh rạo rức, Tiểu Cửu như thế nào đột nhiên cầm tay hắn, còn thâm tình nhìn hắn như vậy, chẳng lẽ.....

Hắn thực thẹn thùng lại thực chờ mong, con ngươi màu đỏ lòe lòe sáng lên, giống đứa bé đang chờ mong kẹo, chờ đợi chủ nhân cho hắn kẹo đường để ăn.

Nhưng đợi không được vài giây, hắn lại khẩn cấp, “Tiểu..... A!” lời nói muốn ra khỏi miệng lại hóa thành thét chói tai, hắn bị nàng kéo hướng lên trên, cả người bay lên không, trong nháy mắt liền lướt qua tường thành, phi vào trong thành.

Vừa rơi xuống đất, chân của hắn liền mềm.

Kia nói tường ít nhất cao tận ba tầng lầu, nàng cứ như vậy lôi kéo hắn bay qua, khi bay đến trời cao, hắn còn nhìn xuống xem một cái.....Yêu! Hắn có chứng sợ độ cao !

Hắn không rơi nước mắt, chính là sắc mặt nháy mắt trắng bệch, hiện tại tay hắn còn run, chân run rẩy đi không nổi.

“Vì, vì cái gì không đi cửa thành vào?” Đẩu môi, Giang Hạo Thừa cơ hồ là rưng rưng lên án trừng mắt Cơ Đan Ngưng, nghĩ đến chính mình vừa mới còn kinh hoàng thét chói tai, hắn toàn bộ rất muốn khóc.

Khí khái nam tử của hắn nha.....

“Phiền toái.” Nhìn đến nàng, những người đó cũng chỉ sẽ sợ hãi, bằng không chính là đối với nàng chỉ trở, tình huống như vậy nàng sớm thành thói quen, cũng không có cảm giác gì, chính là đơn thuần cảm thấy phiền toái, cho nên tránh đi vẫn hơn.

Nàng thói quen đọc lai độc vãng(*), mỗi khi đến thành, nàng đều là tìm cái ngõ nhỏ u ám vượt qua một ngày. Đói bụng, sẽ liền tìm cái tiểu bán hàng rong mua chút đồ ăn, trả xong bạc liền rời đi, thân thủ của nàng, không có người sẽ nhìn đến nàng.

(*) một thân một mình

“Người xảy ra chuyện gì?” Nhìn hắn, Cơ Đan Ngưng không hiểu hắn vì sao hướng nàng bày ra biểu tình lên án, nàng có đối hắn làm cái gì sao?

“.....” Chẳng lẽ hắn muốn nói thực ra hắn sợ cao sao? Không! Hắn nói không nên lời! Sự tình liên quan mặt mũi nam nhân của hắn, Giang Hạo Thừa chỉ có thể rưng rưng nuốt vào ủy khuất, thực miễn cưỡng hướng nàng gợi lên tươi cười.

“Không có gì.” Ô.....

Về mặt của hắn tuyệt không giống không có gì, Cơ Đan Ngưng đánh giá hắn, nhìn hắn vừa mới an vị trên mặt đất..... Nàng ngẩng đầu nhìn tường thành một cái, lại nghĩ đến hắn vừa mới cất lên tiếng kêu thảm thiết thê lương, nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ.

“Người sợ cao?” Ngữ khí nhẹ mang theo một tia không thể tin.

“.....” Sỉ nhục, đây là sỉ nhục! Ô..... Giang Hạo Thừa xấu hổ và giận dữ không nghĩ trả lời, nhưng biểu tình rối rắm của hắn đã nói ra hết thảy.

Cơ Đan Ngưng không cười hắn, chính là cảm thấy người này so với nàng nghĩ còn yếu, độ cao như thế cũng sợ, nàng không nói cái gì nữa, theo tự nhiên xuất ra một túi ngân lượng.

“Cầm.” Đem túi tiền quảng đến trong tay hắn, nàng liền tự oa ở góc.

Giang Hạo Thừa cúi đầu nhìn túi tiền trên tay, nặng trĩu, phỏng chừng không hề thiếu ngân lượng, kỳ thật hắn trên người cũng có bạc, đó là khi cởi quần áo bảo tiêu thuận tiện sờ đến. (TiểuMT: Chôm lun thì có)

Hắn không thật thà như vậy, khi chạy trốn trên người không mang theo tiền, kia hắn nhất định sẽ đói chết! Ai biết, cho dù trên người có tiền, hắn vẫn là hai ngày đều đói bụng.

Kỳ thật hần hiện tại cũng rất đói bụng, đi rồi một ngày, cái gì cũng chưa ăn, bụng của hần rất đói, sớm vang rất nhiều lần, hơn nữa vừa mới bị dọa như vậy, càng đói bụng.

Nhưng mà Tiểu Cửu cho hần tiền làm cái gì?

Giang Hạo Thừa gãi gãi đầu, nhúu mày. “Nàng lấy tiền cho ta làm cái gì?” Chẳng lẽ nàng muốn lấy túi bạc này đuổi hần đi?

“Người đi mua thức ăn, tìm khách sạn ở.” Dựa vào tường, một tay đặt ở trên đầu gối phải, Cơ Đan Ngưng nhắm mắt lại, nghỉ ngơi thư giãn.

Thì ra không phải muốn bỏ rơi hần, Giang Hạo Thừa nhả ra khí. “Vậy còn nàng?” Không cùng hần cùng đi sao?

Cơ Đan Ngưng không đáp lại, nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, Giang Hạo Thừa nhất thời hiểu được nàng vì sao không vào bằng cửa thành, mà là theo tường thành phi vào trong thành.

Ngõ nhỏ u ám hẻo lánh này, rất giống cái ngõ nhỏ mà bọn họ gặp mặt đầu tiên, nàng là không nghĩ sẽ gặp được người, tính cứ như vậy ở trong thành vượt qua một đêm.

Chẳng lẽ mỗi khi đến một cái thành, nàng đều vượt qua như vậy sao?

Bởi vì bề ngoài khác thường, Cơ Đan Ngưng nhất định bị không ít khổ, Giang Hạo Thừa không khỏi đau lòng, hần xúc động xông về phía nàng, hai tay mở ra đem nàng dùng sức ôm lấy.

“Không quan hệ, Tiểu Cửu, nàng không cần để ý những người không có kiến thức này, nàng có ta, nàng mới không đáng sợ, nàng rõ ràng đáng yêu muốn chết.” Nga, ôm lấy Tiểu Cửu vẫn là mềm mại như thế, thơm như thế, đầu nhện không được cọ cọ mùi hương sau cổ. (TiểuMT: Rồi, Gang lão đại của chúng ta lại k biết chết =)))

Kỳ thật hần rất muốn ôm lấy eo của nàng, đem mặt vùi vào bộ ngực sữa, nhưng vì mạng nhỏ suy nghĩ, hần không dám! Không sao cả, có ôm là tốt rồi.

Giang Hạo Thừa lại cọ, trong lòng không khỏi tiếc nuối, ai, sớm biết rằng tối hôm qua khi Tiểu Cửu tắm, hần nên thử buông bỏ lòng tự trọng

Đêm qua hai người ăn xong, Cơ Đan Ngưng đột nhiên lấy một miếng khăn cho hần, bảo hần đem ánh mắt che lại. Vô duyên vô cớ gọi hần che ánh mắt, bên cạnh lại có dòng suối nhỏ, lập tức ngực của hần thẳng thần đập, đầu hạ lưu tràn ngập phé liệu màu vàng sớm nghĩ đến tiểu Ngưng Ngưng của hần muốn làm gì.

Nhưng là, khi nhìn đến đôi mắt ngọc lục bảo thanh lãnh kia, trong lòng hần giật mình, nghĩ đến kiếm trên tay của Cơ Đan Ngưng, lập tức không dám do dự, lập tức dùng khăn bịt kín mắt, còn nhắc tay thề, hần tuyệt đối sẽ không nhìn lên.

Hối hận sao? Hần đương nhiên hối hận.

Khi đó hần nghĩ sẽ nhìn lên nha! Tiếng nước rầm rầm..... Ngao ô — làm cho người mơ màng đến hình ảnh kia nha! Nhưng hần ngay cả dám ý cũng không dám, hần sợ cổ hần gặp máu kiến nha!

Nhưng hiện tại ôm lấy thân thể mềm mại thơm tho của Tiểu Cửu, Giang Hạo Thừa rất hối hận, tối hôm qua hần nên cố lấy hùng tâm tráng chí rình coi!

Ở Giang Hạo Thừa ôm nàng, Cơ Đan Ngưng lập tức vươn ngón trở chuẩn bị đánh bay hần, nàng không thói quen cùng người vô cùng thân thiết như thế, hơn nữa nàng có khiết phích(*), tuy rằng trên người hần chưa từng có mùi mồ hôi nặng, nhưng trời sinh nàng chán ghét dính mùi của người khác lên mình.

(*) bệnh ở sạch sẽ

Nhưng là..... Hần còn nói nàng đáng yêu..... Cánh môi nho nhỏ khê mím, buông ngón tay ngưng tụ nội lực, nàng ngược lại tò mò lời của hần. (TiểuMT: ôi người đầu mà đáng yêu như thế?)

“Để ý?” Cơ Đan Ngưng lập lại từ ngữ kỳ quái này, khuôn mặt nhỏ nhắn quay lại một bên, con ngươi màu lục bảo có chút khó hiểu. “Vì cái gì lại phải để ý?”

Người không quen biết có cái gì phải để ý?

“A?” Giang Hạo Thừa ngẩng đầu, nguyên tưởng rằng nàng là ra vẻ kiên cường, nhưng xem vẻ mặt của nàng lại không giống, do dự một hồi, hẳn không nghĩ sẽ rời khỏi thân thể mềm mại, ôm Tiểu Cửu thật lâu hẳn sẽ hoài nghi hẳn đang sờ sảng, hẳn dò xét sắc mặt của Tiểu Cửu.

Ừ..... Bình thường, tốt lắm, nàng không hoài nghi.

Nga nha! Ăn vụng đậu hủ thành công, oa ha ha.....

Không biết chính mình tránh được một kiếp Giang lão đại thực thỏa mãn, bắt quá vẫn là không quên đưa ra nghi vấn, ngẩng đầu, hẳn hỏi thật cẩn thận. “Bằng không..... Nàng phải tránh đi đám người?”

“Phiền toái.” Cơ Đan Ngưng trả lời rất đơn giản, nàng không thích những nơi nhiều người, nói tốt hơn là một người rất thanh tịnh.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của nàng, Giang Hạo Thừa đột nhiên có điểm hiểu được, Tiểu Cửu của hắn căn bản là không thêm để ý bị nói là quý, bởi vì nàng căn bản không đem những người đó để vào mắt, tránh đi, chính là đơn thuần cảm thấy những người đó rất ảm ỹ.

Cảm giác này quả thật nói không ra lời....., tâm Giang Hạo Thừa lại dùng lực nhảy vài cái, làm sao đây? Hắn cảm thấy Tiểu Cửu của hắn càng lúc càng mê người, so sánh lại, chỉ muốn ăn đậu hủ như hắn thật đáng xấu hổ.

Giang Hạo Thừa vì hạ lưu chính mình sám hối, một đôi mắt thẳng xem xét Cơ Đan Ngưng, chỉ kém không toát ra hai trái tim tình yêu, “Tiểu Cửu, nàng giỏi quá.”

Nàng không hiểu ý tứ của hắn, chính là tránh đi ánh mắt của hắn, yên lặng giấu ánh mắt.

A! Tiểu Cửu của hắn lại thẹn thùng.

Giang Hạo Thừa cười đến cong mắt, hắn đứng lên, tuy rằng hai chân còn có điểm mềm nhũn, nhưng mà hắn muốn theo đuổi lão bà, hắn làm sao có thể thua như vậy đâu?

“Đến.” Hắn bắt lấy tay nàng, muốn nàng đứng dậy cùng hắn, cùng nhau đi. “Đừng ngủ ở nơi này, chúng ta cùng đi khách sạn ở, ăn một bữa cơm ngon.”

Cơ Đan Ngưng ngẩng đầu nhìn hắn, mày không thể nhận ra khế nhủ, nàng nên cự tuyệt, hơn nữa nàng không đói bụng, cũng không nghĩ muốn ở khách sạn, nhưng đối mặt tươi cười của hắn, nàng lại do dự.

Không cho nàng cơ hội cự tuyệt, Giang Hạo Thừa một phen kéo nàng, nắm chặt tay nàng, đối nàng liếc mắt đưa tình.

“Yên tâm, có ta ở đây, bọn họ sẽ không chú ý người.”

Mặc dù đã vào đêm, đèn đuốc trong thành vẫn là sáng trưng, đèn lồng hoa lệ cao cao lộ ra tinh xảo.

Hôm nay là tết nguyên tiêu(*), trên tay những đứa bé đều dẫn theo đèn lồng nhỏ, tiểu thương quây hàng rong cao giọng rao hàng, chợ ban đêm phi thường náo nhiệt, ngay cả trà lâu đều ngồi đầy khách nhân.

(*) vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BA%BFt_Nguy%C3%AA_n_ti%C3%AA_u

Khi nhìn đến thiếu niên đi tới, bọn họ toàn bộ đều không có lên tiếng, dừng lại động tác, cơ hồ là há hốc mồm nhìn hắn.

Truyền thống của Thịnh Nguyên vương triều, nữ tử sau cập kê không rơi tóc, tóc nam tử dài đến eo, nhưng thiếu niên trước mắt là một đầu tóc ngắn, điều này làm cho bọn họ kinh ngạc, nhưng không phải nguyên nhân này làm bọn họ nhìn chằm chằm thiếu niên.

Đồng tử xinh đẹp, mắt trong suốt như thu thủy ngập đầy đào hoa, khuôn mặt tuấn tú xuất trần không thấy một tia tỳ vết nào, tóc ngắn càng khiến cho thiếu niên tuấn tú, quần áo vải thô không tổn hao gì hào quang của hắn, cánh môi nhợt nhạt cảm mỉm cười, người chống lại ánh mắt thiếu niên, không khỏi mặt đỏ tim đập, tướng mạo xuất sắc nghi nam nghi nữ, không chỉ là nữ tử, ngay cả một bên nam nhân đều xem thẳng mắt.

Có người cũng chú ý tới trong tay thiếu niên nắm một cô nương áo hồng, màu da quá mức trắng nõn, bắt đồng cho người thường, hình dáng thâm thúy, còn có cặp mắt ngọc lục bảo hiếm thấy, bọn họ hẳn là sợ hãi, nhưng là trải qua sắc đẹp rung động của thiếu niên, đột nhiên lại cảm thấy cô nương này tựa hồ không dọa người như vậy.

Phản ứng lặng ngắt như tờ làm cho Giang Hạo Thừa thực vừa lòng, khuôn mặt này của Hạo Nguyệt thật đúng là tuyệt thế yêu nghiệt a! Dùng thực tốt!

Nhưng lại có thể cầm đến tay nhỏ bé của Tiểu Cửu, tay nàng cũng không mềm mại, lòng bàn tay thậm chí có vết chai, tay Hạo Nguyệt còn so với tay nàng mềm mại đầy đặn hơn, nhưng Giang Hạo Thừa vẫn đang nắm thật sự vui vẻ.

Hắn quay đầu, đối Cơ Đan Ngưng cười trong nháy mắt. Xem đi, có hắn trưng mặt yêu nghiệt này ở phía trước, không có người sẽ để ý bộ dáng của nàng.

Thấy hắn đắc ý cười, mâu lục bảo nhẹ tránh, Cơ Đan Ngưng nhìn phản ứng của bốn phía, bọn họ toàn theo dõi hắn, mâu lục bảo chuyển thâm, ẩn ẩn nổi lên ánh sáng lạnh.

Nàng không thích bọn họ nhìn hắn như thế, ánh mắt si mê gây xích mích cảm xúc của nàng, làm cho nàng muốn đào ánh mắt của bọn họ ra, không cho phép lại nhìn hắn.

Tay nàng rục rịch, kim châm theo cổ tay áo trượt ra, nắm trong lòng bàn tay.

Hai người đứng ở cửa tử lâu, không phát hiện cảm xúc của nàng, Giang Hạo Thừa xoay người đối nàng cười. “Tiểu Cửu, chúng ta đêm nay ở nơi này được không?”

Cơ Đan Ngưng không nói chuyện, gần là nhìn hắn.

“Xảy ra chuyện gì?” Giang Hạo Thừa lúc này mới phát giác thần sắc của nàng không đúng, mắt phượng nổi lên lo lắng, hắn nhẹ lay động tay đang nắm tay của nàng. “Nàng mệt lắm rồi sao?”

Nhìn chăm chú của hắn làm cho nổi lòng phiền chán khôi phục bình thản, Cơ Đan Ngưng cúi đầu, lặng yên thu hồi kim châm. “Đi vào thôi!”

“Nga!” Xem xét sắc mặt của Cơ Đan Ngưng, cảm giác tâm tình của nàng giống như lại biến tốt lắm, là hắn suy nghĩ nhiều quá sao? Giang Hạo Thừa nhủ nhủ mảy, nhưng mà hắn cũng không lo lắng nghĩ nhiều cho lắm, dù sao Tiểu Cửu không có việc gì là tốt rồi.

5. Chương 5

Hắn vui vẻ nắm tay nàng bước vào tử lâu, Cơ Đan Ngưng mặc hắn nắm, nhìn chăm chăm hai người cùng nắm tay, cánh môi nhẹ mím.

Giang Hạo Thừa vừa tiến vào, tử lâu huyền ảo lập tức yên tĩnh xuống dưới, mọi người toàn kinh ngạc nhìn hắn, hắn cũng thói quen, mở miệng gọi tiểu nhị.

Ngay cả kêu hai tiếng, tiểu nhị vẫn là ngốc, hắn nhíu mày, thanh âm biến lớn. “Này, tiểu nhị!”

“Nga, vâng, khách quan” Tiểu nhị hoàn hồn, nhanh chóng tiến lên, một đôi mắt vẫn thẳng nhìn chăm chăm Giang Hạo Thừa, “Khách quan ngài là muốn dùng bữa hay là muốn dùng chân nha?”

“Đều phải, cho ta hai gian phòng thật tốt, giúp ta chuẩn bị dục dũng(*)” Giang Hạo Thừa xuất ra một thỏi bạc đưa tiểu nhị. “Phiền toái giúp ta đến tiệm áo mua hai bộ quần áo.”

(*) thùng gỗ để tắm

Hắn quay đầu nhìn về phía Cơ Đan Ngưng, suy nghĩ một chút, lại đối tiểu nhị nói: “Giúp ta chọn bộ áo màu hồng đẹp mắt cho cô nương này.” Tiểu Cửu làn da trắng, vẫn là mặc đồ hồng tốt nhất.

“Nga, được.” Vị thiếu gia này không chỉ có bộ dạng đẹp mắt, ngay cả thanh âm đều dễ nghe, tiểu nhị không dời ánh mắt, nhìn về cô nương phía, một đôi mắt ngọc lục bảo, hắn lập tức bừng tỉnh, mồ hôi lạnh toát ra.

Hắn không phải bị bộ dáng Cơ Đan Ngưng dọa, mà là lãnh ý trong mắt nàng làm cho lưng hắn lựng lựng lạnh cả người, lui tới gặp qua nhiều khách nhân như thế, tiểu nhị lập tức sáng tỏ cô nương này là vì hắn vừa mới nhìn thiếu gia tuần mỹ đằng trước mà không khỏi hờn giận.

Vì mạng nhỏ suy nghĩ, tiểu nhị lập tức gục đầu xuống, không dám lại nhìn Giang Hạo Thừa. “Hai vị khách quan, tiểu nhân trước mang bọn người lên phòng, dục dừng sẽ lập tức chuẩn bị tốt.”

Giang Hạo Thừa hoàn toàn không phát hiện khác thường, cũng không biết Cơ Đan Ngưng phía sau từ từ nhìn chung quanh từ lâu một vòng, toàn bộ người thẳng theo dõi hắn lưng đều phát lạnh, nhanh chóng cúi đầu không dám lại nhìn.

Cơ Đan Ngưng vừa lòng, mắt mới thần nhiên thâm thúy, im lặng theo ở phía sau Giang Hạo Thừa, tay vẫn mặc hắn nắm.

Hai người vào phòng, chỉ chốc lát, dục dừng hai người đã đưa đến đây. Nhìn chăm chăm hơi nước dục dừng, Cơ Đan Ngưng quay đầu nhìn hắn.

Giang Hạo Thừa rất tự mình hiểu lấy. “Ta đi tắm rửa trong phòng của ta, đợi người tới tìm, chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm.” Hắn cười cười, xoay người rời đi.

Phòng của hắn ngay tại cách vách(*), bước vào phòng, trên giường đã thả một bộ quần áo sạch sẽ.

(*) kế bên

Hắn nhú mày, không nghĩ tới phục vụ nhanh như thế.

Cởi quần áo bắn trên người, nhìn đến những cánh hoa trong dục dừng nổi bông bông, hắn nhất thời không nói gì, làm ơn! Hắn là nam nhân, tắm rửa cần gì cánh hoa nha?

Chịu không nổi cánh hoa bắt mắt, Giang Hạo Thừa ghét quăng xuống đất hết, cầm lấy xà phòng chưa bao giờ hắn thấy qua, rất nhanh tẩy rửa thân mình.

Không đến nửa giờ, hắn bước ra dục dừng, thay quần áo mới, thói quen soi gương một cái, sau đó thở dài lắc đầu, yêu nghiệt a yêu nghiệt.....

Cầm y màu vàng vừa mới sẵn ra khí chất tuần nhã, mặt trắng nõn vừa tắm rửa mà lộ ra đỏ ửng mỏng manh, mắt phượng ngập nước, cánh môi hồng nhuận, chân tay thon dài tinh tế, thoát nhìn chính là một bộ tú sắc khả cơm(*)

(*) chính là sắc đẹp có thể ăn thay cơm

Ai, càng xem càng thương tâm.

Xoay người bước ra cửa phòng, đi vào cách vách, Giang Hạo Thừa không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào — hắn tuyệt đối không có ý đồ gì, hơn nữa dục dừng ngay tại sau bình phong, hắn cũng nhìn không tới cái gì, hắn thực sự chính là đơn thuần đã quên gõ cửa mà thôi.

Nhưng mà nhìn đến Cơ Đan Ngưng đã tắm xong, đứng ở trước giường, tâm Giang Hạo Thừa vẫn là mắt mát nho nhỏ.

Cơ Đan Ngưng xoay người, vừa mới bắt giữ đến mâu quang tiếu nuối của hắn, nàng khó hiểu đầu quay qua một bên, đôi ngươi ngọc lục bảo nhìn hắn. “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có.” Giang Hạo Thừa chột dạ lắc đầu, khoan tay áo nối liền với thắt lưng màu hồng làm cho nàng xem đứng lên càng tinh tế, tóc dài ẩm ướt phân tán, sợi tóc dán lên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, làm cho nàng xem đứng lên vô hại mà yếu ớt.

Không được, hắn nhìn không được!

Giang Hạo Thừa giẫm chân tại chỗ về phía trước, ánh mắt sáng ngời có loại, lúc này khuôn mặt thiếu niên thanh tú lại lộ ra một tia nam nhân khí phách.

Cơ Đan Ngưng không khỏi nhìn xem đến giết mình, mà hắn đi đến trước người, hai tay khoát lên trên đầu vai của nàng, khuôn mặt anh tuấn gần sát nàng.

“Tiểu Cửu.” Hấn thực thận trọng, “Ta giúp nàng cắt tóc được không?” (TiểuMT: chết mắt tưởng gì =)), hóa ra bệnh cũ tái phát =)))

Hấn đã nhẵn thật lâu, tóc Tiểu Cửu tốt lắm thực thuận, nhưng chỉ có quá dài, nàng không chê phiền toái, vừa vặn vì hấn là một thợ cắt tóc mà nhìn không được nha!

“.....” Cơ Đan Ngưng hoàn toàn không hiểu hấn suy nghĩ cái gì.

“Đến.” Cũng không chờ nàng trả lời, Giang Hạo Thừa lôi kéo nàng ngồi vào trước gương đồng, cầm lấy kéo nhỏ trên bàn trang điểm, khuôn mặt anh tuần về phía trước dán tại mặt nàng, đối với nàng trong gương đồng cười. “Yên tâm, ta sẽ giúp nàng cắt thật đẹp.”

Hấn đương nhiên không biết truyền thống nữ tử Thịnh Nguyên sau cập kê không rơi tóc, Cơ Đan Ngưng cũng không để ý quy tắc này, tóc là để dài như thế, thuần túy là nàng mặc kệ.

Nếu hấn muốn động dao, sẽ theo hấn đi!

Thấy nàng không cự tuyệt, Giang Hạo Thừa cười hí mắt, đánh giá một chút, hai tay rất nhanh động tác, răng rắc một tiếng, đã đem tóc đen cắt đến gần eo, sau đó lại chậm rãi tu bổ.

Không đến một giờ, hấn vừa lòng buông cây kéo, tuy rằng không phải kéo chuyên dụng, nhưng mà thủ nghệ của hấn rất tốt, vẫn là cắt đến thật đẹp.

Hấn đem tóc bên hai sườn má hai sườn tỉa mỏng, hơi hơi lộ ra lỗ tai khéo léo, tóc dài rối tung cũng không phải cứng nhắc thẳng tắp, mà là có độ cong, khuôn mặt thanh lệ không hề bị tóc che lấp, cũng làm cho Cơ Đan Ngưng thoát nhìn chẳng lạnh như băng.

Giang Hạo Thừa vừa lòng gật đầu, “Như vậy thật là đẹp mắt.” Hấn da mặt dày mè khen mè dài đuôi, mắt phượng chờ mong nhìn nàng. “Tiểu Cửu nàng thích không?”

Nhìn chính mình trong gương, Cơ Đan Ngưng không có cảm giác gì cả, nhưng mà nhìn hấn cao hứng như thế, nàng gật đầu.

Nhìn đến Tiểu Cửu cũng thích, Giang Hạo Thừa tâm hoa nộ phóng, “Kia cho ta một cái thưởng cho được không?” Hấn không biết xấu hổ đòi thưởng.

Thưởng cho? Cơ Đan Ngưng còn tại tự hỏi, trước mắt lại đột nhiên một màu đen, cánh môi bị dùng sức chạm một chút.

Hôn đến cái miệng nhỏ nhắn, Giang Hạo Thừa nhanh chóng tránh rất xa, “Không thể tức giận nga! Đây là phần thưởng.” Hấn vô tội xem xét nàng, lại cười đến giống con mèo trộm được đồ ăn.

Nga..... môi Tiểu Cửu thơm quá rất mềm mại nga! Nếu không sợ khó giữ được cái mạng nhỏ này, hấn thật muốn ngay cả đầu lưỡi cũng vói đi vào.

Đột nhiên tới hôn môi làm cho Cơ Đan Ngưng giật mình, cánh môi vẫn lưu lại hấn đụng chạm sau dư ôn, còn có một tia thuộc loại hương vị của hấn, thản nhiên, nàng cũng không chán ghét.

Thấy nàng không nói lời nào, Giang Hạo Thừa bất an. Tiểu Cửu sẽ không thực sự tức giận đi?

“Tiểu Cửu.....” Đang muốn mở miệng, cái bụng lại vừa vặn phát ra âm thanh, vuốt trống trơn cái bụng, bị nghe thấy thanh âm cô lỗ, Giang Hạo Thừa cũng không cảm thấy mất mặt, dù sao này cũng không phải lần đầu tiên.

Hơn nữa hiện tại quan trọng là Tiểu Cửu, nàng sẽ không vì hấn ăn đậu hũ của nàng mà tức giận đi?

Cơ Đan Ngưng cũng nghe đến, nàng đứng dậy, hướng hấn vươn tay.

Ừ? Giang Hạo Thừa nhìn tay nàng, nhất thời phản ứng chậm chạp.

“Người không phải đói bụng sao?” Nàng thản nhiên mở miệng, tay vẫn hướng hấn.

Giang Hạo Thừa nhất thời hiểu ý, mắt phượng cười đến cong cong, nga, Tiểu Cửu không tức giận, nhưng lại chủ động đưa tay cho hấn nắm, cái này có tính lại tiến thêm một bước không?

Càng nghĩ càng vui vẻ, cười đến mắt phượng đều眯 thành một đường, nắm chặt tay nhỏ bé, hẩn trong lòng vui vẻ vẻ, miệng hé ra vẫn là không dừng lại.

“Ta đã gọi tiểu nhị chuẩn bị cái nhĩ tòa, có thể cùng khách nhân khác ngăn cách, chúng ta có thể bên xem náo nhiệt bên ngoài, vừa có thể ăn cơm.” Biết nàng không thích bị người nhìn chăm chú, hẩn sớm phân phó hết thấy.

Cơ Đan Ngưng im lặng theo ở phía sau hẩn, sớm thành thói quen nói nhiều của hẩn, mắt lục bảo nhìn đến tay ở phía trước, cánh môi lén lút gợn lên.

Bị hẩn nắm tay, nàng..... Không chán ghét.

Đêm, tất cả mọi thứ đều an tĩnh

Một tấm gỗ mỏng chen vào cửa, lại chậm rãi hướng lên trên, cực nhẹ, “Ca” một tiếng, khóa cửa bị mở ra, hai cánh cửa nhẹ nhàng mà bị đẩy ra.

Một chút thân ảnh vụng trộm đi vào phòng, thật cẩn thận đóng lại cửa, đặt gậy gỗ dọc ngang chặn lại hai cánh cửa, sau đó xoay người chà sát hai tay, nhìn trước giường.

Trong bóng tối, thân ảnh không tiếng động cười, chậm rãi đi hướng giường.

“Hắc hắc, mỹ nhân, ta đến đây.” Nhìn chằm chằm thân ảnh sau sa mạn, người tới cười dâm đãng, đang chuẩn bị động thủ xốc lên trướng mạn lên, khi đánh về phía mỹ nhân, kiếm lạnh như băng lại để ở vết hầu của hẩn.

Thân mình hẩn nháy mắt cứng đờ, lẳng lẳng nhìn màu ngọc lục bảo trong bóng tối, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh.

“Muốn mạng liền đi ra ngoài.” thanh âm u lạnh thản nhiên, lại như tiếng nửa đêm câu hồn đoạt mạng, làm cho người ta nghe xong tâm thẳng lạnh cả người.

Người tới không dám chần chờ, chạy nhanh xoay người đi hướng cửa.

“Không phải nơi đó.” Thanh âm lạnh lẽo truyền đến.

Đối phương lập tức dời đi phương hướng, theo cửa sổ nhảy ra.

Cơ Đan Ngưng thu hồi kiếm, đây là người thứ mười của đêm nay, nàng có thể một đao lấy tánh mạng bọn họ, những người đó không có cơ hội kêu ra tiếng, nhưng nàng sợ mùi máu tươi sẽ làm hẩn tỉnh, nàng chỉ có thể cảnh cáo, phóng những người đó một con ngựa(*)

(*) một con đường sống

Nhắc mạn giường lên, nàng xem người bên trong.

Giang Hạo Thừa ngủ thật sự rất nhập tâm, thân mình ôm chặt chăn phủ gấm, khuôn mặt cọm cạo, “Tiểu Cửu.....” Khóe miệng gợn lên độ cong biến thái, hoàn toàn không biết chính mình bị vây muốn cướp sắc.

Cơ Đan Ngưng không biết nên nói cái gì, hái hoa tặc đều tiến vào nhiều lần như vậy, hẩn lại vẫn ngủ miên man, hoàn toàn không cảm giác. Không tính cảnh giác như thế, hẩn làm sao có thể sống sót đến bây giờ? (TiểuMT: Mặc cười quá =)))

Cơ Đan Ngưng không thể lý giải, nhìn chằm chằm mặt ngủ của Giang Hạo Thừa, hẩn vẫn lẩm bẩm tên của nàng, cánh môi nhẹ hé, cao tới là cong lên.

Nhìn môi của hẩn, nàng nghĩ đến cảm giác khi hẩn hôn nàng, xúc cảm mềm mại, nàng không chán ghét, thậm chí có điểm tò mò.....

Không có một tia do dự, nàng cúi người xuống, đem môi dán lên miệng cong cong của hẩn

Một hồi lâu, nàng mới ngẩng đầu.

“Ha ha!” Giang Hạo Thừa ở trong mộng vui vẻ nở nụ cười, ôm chặt phủ gấm, thật thẹn thùng lắc lắc.

Môi của nàng, dính mùi thuốc loại của hần, thích sạch như nàng cũng không chán ghét. Người này rất yếu, nhưng mà, nàng cũng không chán ghét.

“Tiểu Cửu.....” Giang Hạo Thừa đem chăn phủ gấm ôm càng nhanh.

“Ừ!” Nàng nhẹ ứng một tiếng, ánh mắt nhìn hần không hề thanh lãnh, loáng thoáng tràn ngập thần nhiên ôn nhu.

6. Chương 6

Nghe được thanh âm, Giang Hạo Thừa ngẩng đầu, nhìn đến nàng, lại không được tự nhiên hờn giận. “Nàng không phải cùng Triệu Thiên Lâm đi gặp cha mẹ hần sao?” miệng của hần ê ẩm, thực không có mùi vị gì cả.

Rời đi từ lâu, Triệu Thiên Lâm hỏi nàng muốn hay không cùng hần trở về, nói cái gì cha mẹ hần rất nhớ nàng? Phi! Loại này chuyện ma quỷ này hần mới không tin.

Nhưng Cơ Đan Ngưng lại không phản đối, xem nàng ngồi trên xe ngựa, hần chỉ phải rầu rĩ theo, sau đó đi vào một tòa phủ đệ to.

Đặt ở hai bên, chính là thạch sư trông thật sống động, hai cánh cửa lớn có khắc điêu văn tinh tế, vòng đập cửa còn là vàng ròng, khur! Tài đại khí thô(*)

(*) Có tài nhưng khí chất thô thiển, là người khoe khoang thô tục

Đi vào trong, thấy là sân nhà lịch sự tao nhã, cầu nhỏ nước chảy, mặc dù không có cột chạm trổ, nhưng mà phong cách cổ xưa rất khác biệt, cũng có một chút phẩm vị.

Nếu không phải có quyền thế tiền tài hùng hậu, là không thể có được trạch to như vậy.

Nhìn đến Triệu Thiên Lâm quăng tới ánh mắt thị uy, Giang Hạo Thừa liền tổn hơi thừa lời, người ta phải đi gặp cha mẹ, hần cũng không nghĩ vô giúp vui, khiến cho hạ nhân đưa hần đi lĩnh phòng, làm cho hần một mình đùa giỡn tự bề.

Thật buồn nha! Buồn không phải chính mình nhưng mà so với Triệu Thiên Lâm, vị hôn phu như vậy? Nam chưa hôn, nữ chưa gả, hần căn bản không thêm để ý.

Hần để ý là Tiểu Cửu, nàng thích Triệu Thiên Lâm sao? Nàng thật muốn gả cho hần sao?

Ai, người ta là cái vô lâm minh chủ, Triệu Thiên Lâm vẫn là biểu ca nàng, xem bộ dáng chỉ biết gia thế không tệ, giống như hần, không có tiền không có thế, nhược gả tiểu quan, ngoài mặt xinh đẹp có cái gì dùng được nữa? Còn không khác gì một phé vật!

Giang Hạo Thừa tự thương hại, chỉ kém vẽ vòng vòng. (Tự lắc đầu như cổ nhân ngâm thơ ý)

“Người không vui.” hần yêu cười như vậy, cũng không đối nàng nở nụ cười, Cơ Đan Ngưng nhú mi lại, con người ngọc lục bảo sắc lạnh thẳng theo dõi hần.

“Hừ!” Giang Hạo Thừa hừ thanh, nàng cũng biết hần khó chịu sao? Kia còn không sờ sờ đầu của hần dỗ hần! (Chết mất thôi =)))

Thấy hần nghiêm mặt buồn, cũng không thêm nhìn tới nàng, Cơ Đan Ngưng mím môi, đi đến trước giường, đợi một hồi lâu, hần lại vẫn là không xem nàng.

Nàng có điểm giận, lạnh giọng mệnh lệnh. “Nhìn ta.”

Tính tình Giang Hạo Thừa còn muốn đùa giỡn, nhưng lưng lại đột nhiên lạnh cả người, hần bản năng cảm thấy có nguy hiểm, lập tức ngoan ngoãn quay đầu, vừa thấy đến biểu tình Cơ Đan Ngưng lạnh như băng, ngực cả kinh, bản năng lui ra sau.

Thấy hần né tránh, Cơ Đan Ngưng lại càng không vui vẻ, hần không phải không sợ nàng sao? Vì sao muốn lui ra sau, hay là hần cũng hiểu được nàng đáng sợ? Nghĩ vậy, con người ngọc lục bảo nhất thời biến lạnh.

Nhìn đến lãnh ý trong mắt nàng, Giang Hạo Thừa lập tức đứng thẳng thân mình, “Thực xin lỗi, ta sai lầm rồi.” Hắn không nên câu kính, hắn sai lầm rồi, cho nên..... Làm ơn, đừng nhìn hắn như thế, hắn sợ!

Cơ Đan Ngưng không nói lời nào, vẫn là nhìn hắn, bộ dáng này của nàng làm cho trong lòng Giang Hạo Thừa thắt chặt đứt, Tiểu Cửu tức giận sao? Hắn chính là nghĩ muốn nàng vỗ vỗ hắn mà thôi, hắn không phải thật muốn cùng nàng tức giận nha!

Vùng trộm xem xét Cơ Đan Ngưng, Giang Hạo Thừa lo lắng muốn hay không quỳ xuống nhận sai. =))

“Ta không thích người sợ ta.” Cơ Đan Ngưng mở miệng, ngữ khí vẫn lạnh như băng, gần từng tiếng mệnh lệnh, “Không cho phép sợ ta.”

“A?” Người như vậy ta sao có thể không sợ nha? Giang Hạo Thừa ở trong lòng nói thầm, nhưng mà Tiểu Cửu dùng đến “Thích” Hai chữ nha! Hắn do dự một cái, đánh bạo mở miệng. “Vây.... Nàng thích ta quán quít lấy nàng?”

Mắt phượng xinh đẹp thẳng xem xét nàng, giống như con chó nhỏ chờ chủ nhân tìm ra manh mối.

Nhìn đến hắn lại dùng đồng dạng ánh mắt nhìn nàng, băng lạnh trên khuôn mặt nhỏ nhắn rốt cục biến mất, Cơ Đan Ngưng nhẹ nhàng gật đầu, có thích hay không nàng không biết, nhưng mà nàng không chán ghét.

Nhìn đến nàng gật đầu, ánh mắt Giang Hạo Thừa lập tức tỏa sáng, hắn đi lên trước, chỉ kém không vậy cái đuôi, “Kia, vậy nàng ưa ta, hay là cái họ Triệu kia?”

Họ Triệu? Hắn là chỉ biểu ca sao?

“Người không vui là vì biểu ca?”

“Mới không phải.” Giang Hạo Thừa bĩu môi, miệng nói không phải, khuôn mặt tuần tú vẫn là vẻ mặt ghét, tiêu chuẩn khẩu thị tâm phi. (*)

(*) miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo

Biểu tình hắn chán ghét là rất rõ ràng, Cơ Đan Ngưng cũng không biết nguyên nhân, Triệu Thiên Lân có đối hắn làm cái gì sao?

“Miễn bàn tên kia.” Phế khí! Giang Hạo Thừa dè dặt môi, lôi kéo tay nàng, chờ mong xem xét nàng, “Nàng còn không có trả lời vấn đề ban nãy của ta, nàng ưa ta hay là hắn?”

Cơ Đan Ngưng suy nghĩ không hiểu hắn vì sao chấp nhất như thế này, tự hỏi một chút, nàng mới chậm rãi mở miệng. “Cũng không chán ghét.”

“A?” Đây là câu trả lời gì vậy? Không được đến đáp án như mong muốn, Giang Hạo Thừa thương tâm, giống như con chó nhỏ rầu rĩ cúi đầu xuống.

“Người xảy ra chuyện gì?” cảm xúc của hắn nhanh thay đổi, làm cho nàng sờ không được rõ ràng.

“Không cái gì.” Giang Hạo Thừa vẫy tay, xoay người ghé vào trên giường, đem mặt vùi vào chăn phủ gắm mềm mại. “Để cho ta một mình chữa thương là tốt rồi.”

Chữa thương? Hắn bị thương?

Cơ Đan Ngưng kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Người bị thương vào thời điểm nào? Thương ở đâu?” Hắn không phải đều đi theo bên người nàng sao? Nàng sao vậy không biết hắn bị thương?

Giang Hạo Thừa không nói lời nào, hắn hiện tại thực buồn.

“Giang Hạo Thừa.” Tay nàng chạm hắn, lại không dám dùng sức, sợ làm đau miệng vết thương của hắn. “Người làm sao bị thương?”

“Tâm.” Hắn rầu rĩ nói: “Tâm của ta bị thương.”

Tâm? Là ngực sao? Nhưng ngực của hắn lại có máu.

Cơ Đan Ngưng nhíu mày, nghe không hiểu hắn nói gì, nhưng mà xem ra hắn không bị thương, điều này làm cho nàng buồn tâm, nhưng lại không hiểu hắn rõ ràng rất tốt, vì sao nói muốn chữa thương?

Hơn nữa, tâm tình của hân tựa hồ lại không tốt, vì cái gì?

“Giang Hạo Thừa, người không vui.”

“Ừ!” Hân rất đau lòng.

Cơ Đan Ngưng không thích hân bộ dáng này, theo dõi cái gáy của hân, nàng mày nhíu lại. “Muốn như thế nào người mới có thể cao hứng?”

Giang Hạo Thừa ngẩng đầu, giống như con chó nhỏ bị ỷ khuất, ngay cả lỗ tai đều cúi xuống dưới, chu miệng, hân đáng thương hề hề. “Người muốn ta vui vẻ?” (TiểuMT: Hời cho anh rồi =)))

“Ừ!” Nàng gật đầu, nàng muốn hân đối nàng cười.

Mắt phượng hiện lên hào quang, con chó nhỏ cụp lỗ tai lập tức cao cao dựng thẳng lên, Giang Hạo Thừa nhanh chóng ngồi dậy. “Kia..... Nàng hôn ta.”

Ngón trỏ chỉ miệng mình. “Hôn nơi này.” Hân chu miệng.

Nhìn hân chu miệng lên, Cơ Đan Ngưng khom người, khẽ chạm môi của hân một chút.

Không nghĩ tới Tiểu Cửu thực sự hôn hân, Giang Hạo Thừa tròn mắt, toàn bộ tâm hoa nộ phóng, “Không đủ, hôn lại một chút.” Mới chạm vào một chút vậy sao đủ? Hân muốn hôn lâu một chút.

Cơ Đan Ngưng lại khom người, cánh môi dán hân, nhưng một chút xúc cảm trơn trượt lại liếm qua môi của nàng, nàng sưng sốt, trực tiếp muốn lùi lại, Giang Hạo Thừa dùng tay cầm chặt mặt của nàng, đầu lưỡi lớn mật cạy ra miệng nàng, trực tiếp tham nhập cái miệng nhỏ nhắn.

Động tác hân đột nhiên tới làm cho nàng không biết làm sao, muốn lùi lại, nhưng cánh môi lại bị hân hung hăng hút, nàng ném đến mùi của hân, phần lưỡi cùng hân chạm vào, nàng kinh ngạc, hân cũng không cho phép nàng né tránh, cánh tay ôm lấy eo của nàng, dùng sức lôi kéo, đem nàng hưởng trong lòng ôm.

Một tay chế trụ cái gáy của nàng, lưỡi nóng cháy ở trong cái miệng nhỏ nhắn tác cầu, ngây ngô phản ứng của nàng chọc động dục vọng xâm lược của nam nhân, cái hôn của hân trở nên kịch liệt, hút triệt để ngọt của nàng, không buông tha một chút ít.

Hồi lâu, hân buông ra môi mềm, chỉ bạc liên kết môi hai người, hân nhất nhất liếm đi, ngậm duyên cánh môi sưng đỏ, đầu lưỡi liếm qua hàm răng.

“Tiểu Cửu.” thanh âm của hân dính lên khêu gợi khàn khàn.

“Ừ?” Nàng vẫn đắm chìm ở trong cái hôn mới vừa rồi, hồi không được thần.

“Lại một lần nữa được không?” miệng của nàng rất mềm rất ngọt, giống như kẹo đường hân yêu nhất.

Nàng căn bản không biết hân đang hỏi cái gì, chính là kinh ngạc nhìn hân, miệng vẫn giữ hương vị của hân, nàng không chán ghét.

“Được.” Nàng mở miệng, lập tức lại bị dán chặt. Mùi của hân nhất nhất nhiễm lên nàng, tay nhỏ bé nhéo áo của hân, nàng nhắm mắt lại, tùy ý hân lấy dính.

Thiên đường cùng địa ngục chỉ có một đường cách nhau, nếu mới vừa rồi tâm Giang Hạo Thừa là ở tại địa ngục, vậy hân hiện tại chính là ở thiên đường.

Cho dù Tiểu Cửu là vô lâm minh chủ cũng không sao cả, hân nhược gà này triển định nàng! Có vị hôn phu lại như thế nào? Kêu tiểu tử họ Triệu kia nước chảy đi! Hân muốn theo đuổi Tiểu Cửu làm lão bà.

Tự ti của hân tan biến, lòng tự tin lại đã trở lại, kích tình vừa giận cái hôn nóng bỏng làm cho tâm hân nở hoa, nếu không có người gõ cửa, hân đã muốn chuẩn bị đem Tiểu Cửu làm gục.

Đáng chết! Không có việc gì gõ cửa làm chi? Khó được Tiểu Cửu không phản kháng, ngoan ngoan làm cho hân thôn, hân đều tính trực tiếp đem Tiểu Cửu “Tử hình ngay tại chỗ”.

Nhìn đến cái người phá hoại là Triệu Thiên Lâm, Giang Hạo Thừa một chút cũng không ngoài ý muốn, nhưng khi Triệu Thiên Lâm nhìn đến Tiểu Cửu, cho dù không nhìn rõ, nhưng mà Giang Hạo Thừa vẫn là phát hiện sắc mặt của hắn khẽ biến.

Ha ha, Tiểu Cửu tuy rằng vẫn là một bộ lãnh đạm, nhưng mà cái miệng nhỏ nhắn lại đỏ au, người sáng suốt vừa thấy đã biết phát sinh sự tình gì rồi, hắn còn thị uy đối Triệu Thiên Lâm cười, nhìn đến họ Triệu mặt đen, hắn thích a!

Nhưng mà Triệu Thiên Lâm không xông lên trước đánh hắn nha! Nếu có người chạm vào nữ nhân của hắn, cho dù hắn hiện tại chỉ là nhược giả, cũng tuyệt đối sẽ xông đi lên đánh người.

Nhưng Triệu Thiên Lâm lại chính là mặt đen nghiêm lại, nháy mắt lại đối Tiểu Cửu lộ ra tươi cười, một bộ dáng cái gì cũng chưa phát sinh qua.

Thật là kỳ quái, chẳng lẽ Triệu Thiên Lâm nói hắn là vị hôn phu của Tiểu Cửu là hù dọa hắn sao?

Giang Hạo Thừa nghi hoặc, nhưng căn bản không cơ hội hỏi Cơ Đan Ngưng, của hắn phiền toái đã tới rồi, quấy rầy không chỉ là Triệu Thiên Lâm, ngay cả muội muội hắn cũng đến đây.

Con nhóc kia kêu Triệu Thiên Kiều, vừa thấy đến hắn liền dán chặt hắn, hồn dẫn Triệu Thiên Lâm kia thể nhưng nói có việc muốn cùng Tiểu Cửu thương lượng, liền đem Tiểu Cửu mang đi.

Hắn căn bản không kịp cùng đi, Triệu Thiên Kiều liền giữ chặt hắn, nói cái gì muốn làm tốt trách nhiệm của chủ nhân, muốn mang hắn đi dạo sơn trang. =))

Đạo cái rắm! Lão bà của hắn đều bị người lôi đi.

Nhưng hắn căn bản không thể cự tuyệt, đã bị Triệu Thiên Kiều triền một ngày, khi bữa tối cùng nhau, nàng đều ngồi ở bên cạnh người hắn, ân cần giúp hắn gấp rau.

Bình tĩnh mà xem xét, bộ dạng Triệu Thiên Kiều mềm mại mạo mĩ, giống đoá hoa hồng kiều diễm, nhưng là hắn đối với tiểu quỷ mười bảy tuổi không có hứng thú được không?

“Triệu cô nương, đêm đã khuya, ta muốn trở về phòng.” Giang Hạo Thừa miễn cưỡng xả ra tươi cười, dùng hoàn thiện, hắn đã bị Triệu Thiên Kiều kéo ra ngoài, nói cái gì bởi nàng tản bộ, hắn xem Tiểu Cửu liếc mắt một cái, nàng không hé răng, chính là im lặng ăn cơm, mà Triệu gia hai lão tựa hồ không để tâm, cười hớ hớ phiền toái hắn bởi kiều căng nữ nhi nhà bọn họ.

Tình hình này, hắn có thể cự tuyệt sao?

“Ta đều nói, không cần bảo ta Triệu cô nương, trực tiếp bảo ta Thiên Kiều thôi!” Triệu Thiên Kiều quyết chu miệng nhỏ nhắn, có điểm bất mãn nhìn Giang Hạo Thừa.

Nàng là nữ bảo bối trong nhà, hướng đến được sủng ái, bộ dạng lại xinh đẹp, nàng đối chính mình dung mạo rất tự tin, nam nhân ái mộ của nàng rất nhiều, người cầu thân cũng không có ba thì năm tới cửa, nhưng nàng đều chường mặt.

Nhưng hôm nay vừa thấy đến thiếu niên, nàng liền ngây ngốc, không nghĩ tới lại có người có đẹp mặt như vậy, nàng nguyên tưởng rằng không có người có thể so sánh ca ca vĩ đại, nhưng cùng thiếu niên so sánh, Triệu Thiên Lâm liền kém cỏi, dung mạo thiếu niên thậm chí so với nàng xinh đẹp, giống Minh Nguyệt(*) trắng nõn, tản ra quang hoa lại không bức bách người.

(*) trắng

Hắn! Chính là nhân tài như vậy xứng đôi nàng Triệu Thiên Kiều, nàng muốn thiếu niên làm vị hôn phu của nàng.

“Bây giờ còn sớm, Hạo Thừa ca ca, chàng lại theo giúp ta tâm sự nha!” Triệu Thiên Kiều lôi kéo tay Giang Hạo Thừa làm nũng, bộ dáng hờn dỗi không có nam nhân bỏ được cự tuyệt, nàng cũng hiểu được mị lực chính mình, mắt đẹp trong suốt thẳng ôm lấy thiếu niên.

Đáng tiếc nàng đổi mặt là mỹ nữ Giang lão đại, khuôn mặt này của Hạo Nguyệt liên sát bức thiên hạ, tiểu nha đầu dụ hoặc một chút đều không thể làm cho hấn tâm động, nói sau, hiện tại trong lòng hấn chỉ có Tiểu Cửu, Triệu Thiên Kiều có mỹ cũng nhập không được mắt của hấn.

“Ách..... Đối với người mệt mỏi, chúng ta ngày mai lại tán gẫu.” tính tình Giang Hạo Thừa nhẫn nại dễ dàng, trong lòng lại thẳng nổi da gà.

Mỗi một lần nghe Triệu Thiên Kiều gọi hấn Hạo Thừa ca ca, tâm của hấn liền run rẩy một chút, làm ơn! Nhất định phải ghé thăm gọi hấn như thế sao?

Cũng mặc kệ hấn nói ra sao, Triệu Thiên Kiều chính là kiên trì như thế gọi hấn, Giang Hạo Thừa cũng buông tha cho, hấn hiện tại thậm chí nghĩ đá nàng ra, hấn bị cuốn lấy đầu đau quá.

Triệu Thiên Kiều cũng không theo, “Vậy bằng không chúng ta đến trong phòng chàng tán gẫu.”

“A?” Giang Hạo Thừa sửng sốt. “Này không tốt đi? Nam nữ thụ thụ bất thân.....”

“Hừ, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, Hạo Thừa ca ca đừng cổ hủ như vậy!” Triệu Thiên Kiều cũng không e lệ, trực tiếp kéo lấy tay hấn, hướng hấn kéo đi.

Ách! Này..... Giang Hạo Thừa ngốc ra.

Người ta không phải nói cổ nhân thực bảo thủ sao? Sao vậy hấn gặp được cùng nghe nói lại không giống nhau?

Mắt thấy cũng sắp đi đến phòng hấn, nha đầu kia thật đúng là tính đến trong phòng hấn tiếp tục nói chuyện phiếm? Điều này mơ đi! Nhưng hấn lại giãy không ra tay Triệu Thiên Kiều.

Kháo, ngay cả một tiểu nha đầu đều so với hấn có khí lực, Hạo Nguyệt, người là nhược giả đáng chết!

“Ách, Triệu cô nương.....”

“Hạo Thừa ca ca, ta đều nói bảo ta Thiên Kiều.” Triệu Thiên Kiều mắt híp chu miệng.

“Ách, Thiên Kiều.....” lời nói còn lại không có cơ hội nói ra miệng, Giang Hạo Thừa lảng lảng nhìn thân ảnh màu đỏ ngồi ở trong phòng, ánh trăng nhọt nhọt chiếu đến, rọi ra hình dáng lạnh lẽo, con người ngọc lục bảo lạnh lùng thản nhiên nhìn bọn họ, đứng ở hai tay mà hai người đang nắm chặt lại.

Ách..... Giang Hạo Thừa đột nhiên cảm thấy trong lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Nhìn đến Cơ Đan Ngưng, Triệu Thiên Kiều cũng ngẩn ra, lạnh như băng nhìn chăm chú làm cho nàng kinh sợ, theo bản năng buông tay Giang Hạo Thừa ra, tay nhỏ bé trong người khấn trương lắc lắc, sợ hãi kêu một tiếng. “Biểu tỷ.”

Nàng theo trước kia liền đối Cơ Đan Ngưng có mang ý sợ hãi, luôn mặt biểu tỷ không chút thay đổi, khí thế cũng đậm lạnh, còn có một đôi quỷ dị lực đồng, làm cho nàng không dám tiếp cận.

Cơ Đan Ngưng không để ý tới, nàng vẫn nhớ kỹ hình ảnh hai người bọn họ dặt tay, mâu đồng ngọc lục bảo chuyển vì thâm trầm, nhìn tay phải Triệu Thiên Kiều, mâu sắc dính lên lãnh ý.

Triệu Thiên Kiều bị mâu quang Cơ Đan Ngưng biến thành kinh hãi, không hiểu biểu tỷ vì sao nhìn nàng như thế, nàng không khỏi phát run, không dám ở lại nữa.

“Muội, muội về trước phòng.” Triệu Thiên Kiều gục đầu xuống, xoay người bước nhanh rời đi.

Triền nhân tiểu quỷ rốt cục rời khỏi, Giang Hạo Thừa nhả ra khí, lập tức đối Cơ Đan Ngưng cười, “Tiểu Cửu.....” Ai ngờ thân ảnh màu đỏ cũng không để ý đến hấn, xoay người đi vào phòng kế bên.

Xảy ra chuyện gì? Tiểu Cửu làm sao không để ý tới hấn?

Giang Hạo Thừa chạy nhanh đuổi theo đi, “Tiểu Cửu..... Ách!” Một bước vào phòng, ngân quang lạnh lẽo đột nhiên dán sát vào yết hầu của hấn, hấn sợ tới mức dán sát vào cửa, ngừng thở, cúi mâu nhìn kiếm trên tay nàng.

Vì, vì cái gì? Hấn có làm cái gì sao? Hấn rõ ràng thực ngoan, không ý dâm nàng nha!

“Tiểu, Tiểu Cửu.....” thanh âm của hắn run run, không hiểu vô duyên vô cớ, Tiểu Cửu thân ái của hắn làm sao đối hắn lưỡi khiến đặt trên cổ?

“Cách Triệu Thiên Kiều xa một chút.” Cơ Đan Ngưng không vui, phi thường không vui. Hôm nay hắn cũng chưa đi theo phía sau nàng, khi bữa tối, hắn chỉ lo cùng Triệu Thiên Kiều nói chuyện, không thay nàng gấp rau, cũng không đỡ nàng ăn nhiều một chút, vừa mới còn nắm tay Triệu Thiên Kiều.

Lục đồng càng thấy lạnh như băng, theo kiếm lộ ra hàn khí cơ hồ mau cắt qua da thịt yếu ớt, Giang Hạo Thừa ngay cả nước miếng cũng không dám nuốt.

“Ta cũng không nghĩ cùng Thiên Kiều..... Triệu cô nương! Là Triệu cô nương!” Nhìn đến nàng trong mắt hiện lên lãnh ý, hắn nhanh chóng sửa miệng, mắt phượng dừng ủy khuất, “Ta cũng không muốn cùng nàng quá thân cận nha!”

Oan uổng nha đại nhân, rõ ràng bị triền là hắn, hắn cũng thực bất đắc dĩ nha! Vì sao nàng lại đối hắn phát giận?

Đợi chút..... Tiểu Cửu làm sao bởi vì Triệu Thiên Kiều tức giận? Chẳng lẽ..... Mắt sáng lên, Giang Hạo Thừa đã quên lưỡi kiếm nguy hiểm, cả người đi phía trước, “Tiểu Cửu, nàng đang ghen sao?”

Hắn đột nhiên động tác, dọa Cơ Đan Ngưng nhảy dựng, hoàn hảo kiếm trong tay thu mau, bằng không hắn liền thực sự gặp máu.

Cơ Đan Ngưng nhú mày, vì hành động hắn không sợ chết mà nào. “Ngươi.....” môi mềm mại lại đột nhiên dán lên nàng, ngăn chặn lời của nàng.

Giang Hạo Thừa ôm eo nhỏ, hướng cái miệng nhỏ nhắn dùng sức hôn một cái, “Tiểu Cửu, nói mau! Nàng là đang ghen phải không?” Hắn hưng phấn truy vấn.

Ghen? Nàng giật mình, không hiểu ý tứ của hắn.

Giang Hạo Thừa cũng thói quen trì hoãn của nàng, đã nói Tiểu Cửu của hắn là trang giấy trắng thôi! Sẽ chờ hắn vì nàng nhuộm màu cao cấp. “Nàng là không phải không vui khi ta cùng Triệu Thiên Kiều ở một khối?”

Nàng là không vui, Cơ Đan Ngưng gật đầu.

“Nhìn đến ta cùng nàng dắt tay, ngươi là không vui phải không?”

Không chỉ không vui, nàng còn muốn trăm dứt tay Triệu Thiên Kiều! Cơ Đan Ngưng lại gật đầu.

“Vây, vậy..... Ta hôm nay không cùng nàng, nàng là rất nhớ ta?” Gắt gao ôm nàng, Giang Hạo Thừa cúi đầu, cái trán cùng nàng dán chặt, môi cách nàng rất gần.

Nhớ? Nàng là vẫn nhớ hắn đúng vậy. “Ừ!” Nàng đáp lại, lam mầu theo dõi hắn môi, như thế gần, hơi thở hắn thổi ra phát lên nàng, tâm yên lặng không khỏi xôn xao.

Giang Hạo Thừa nở nụ cười, “Ta cũng rất nhớ nàng.” Hơn nữa nghĩ đến nàng cả một ngày đều cùng Triệu Thiên Lâm cùng một chỗ, hắn liền ghen tị, nhưng mà hoàn hảo Tiểu Cửu của hắn là đầu gối, xem thái độ nàng đối với họ Triệu, chỉ biết nàng đối Triệu Thiên Lâm không có ý nghĩa.

Vị hôn phu lại như thế nào? Tiểu tử họ Triệu chính là đơn phương yêu mến!

Giang Hạo Thừa ở trong lòng đắc ý cười to. Tiểu Cửu là hắn, họ Triệu tưởng cùng hắn thưởng? Chết tâm đi thôi!

Cơ Đan Ngưng không biết tâm tư của hắn, nàng chính là nhìn môi của hắn, không hiểu hắn vì sao không hôn nàng, nàng thích cảm giác hắn hôn nàng.

Hắn không động, nàng liền chủ động đi phía trước, môi mềm dán lên hắn.

Giang Hạo Thừa sửng sốt, đầu lưỡi phấn nộn nhẹ nhàng mà liếm qua môi của hắn, sau đó lại lùi về, lam mầu có nghi hoặc, như là không biết nên làm sao tiếp.

Hắn cúi đầu nở nụ cười, Tiểu Cửu của hắn sao vậy đáng yêu như thế đâu? Đáng yêu làm cho hắn rất muốn ăn một ngụm!

“Đến, ta dạy cho nàng.” Giang Hạo Thừa trong mắt dấy lên một chút tà ác, “Đem miệng mở ra.”

Hắn dụ dỗ, ở khi miệng nàng mở, đem đầu lưỡi tham nhập, ngậm lấy đỉnh hương, song chường đem nàng ôm càng nhanh.

Ban ngày chưa ăn được hết, hắn hiện tại muốn toàn bộ ăn sạch bách!

7. Chương 7

Cơ Đan Ngưng mở mắt ra, cho dù thân thể đau không chịu nổi, nhưng nàng vẫn là thói quen tại canh giờ này tỉnh lại. Cảm nhận được thân thể chưa đau, nàng không khỏi nhú mày.

Một khối lửa nóng thân thể dán tại sau lưng nàng, cánh tay ôm nàng, tay trái dính tại tiêu nhũ, chân trái sắp nhập vào hai chân nàng, dục vọng nam tính cúi nhuỷ dán tại tuyết đồn.

Chân tâm của nàng vẫn lưu lại ẩm ướt, dính đầy chất lỏng hai người, liền ngay cả thân thể cũng là tràn đầy dấu vết kích tình hắn lưu lại.

Không thói quen ẩm ướt dính trên người, Cơ Đan Ngưng lấy tay hắn ra, rồi đi ôm ấp của hắn.

Rời đi của nàng không đánh thức hắn, Giang Hạo Thừa vẫn ngủ thật sâu, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy thỏa mãn tươi cười, đối với ngủ ngon của hắn nàng sớm thành thói quen, hắn chỉ cần ngủ, không cái gì có thể đánh thức hắn.

Cầm lấy chân đắp lấy thân thể trần trụi của hắn, Cơ Đan Ngưng cúi đầu theo dõi bên miệng cười của hắn, cánh môi lên lút cong lên.

Nhìn một hồi lâu, nàng mới bước xuống giường, giữa hai chân đau đớn làm ày nhú chặt, vừa đứng dậy, chất lỏng vẫn giữ ở trong cơ thể lập tức chảy xuôi đi xuống.

Cơ Đan Ngưng kinh ngạc nhìn, hai má không hiểu nóng lên, nàng nhanh chóng nhắm mắt, nhặt lên áo hồng mặc vào.

Quay đầu nhìn Giang Hạo Thừa liếc mắt một cái, hắn cọ gối đầu, cuốn chăn đem chính mình bao thành một đoàn, khoe miệng nở nở, bộ dáng trẻ con làm cho lục mâu chứa đựng ôn nhu.

Biết hắn còn có thể ngủ tiếp hai canh giờ, Cơ Đan Ngưng ra khỏi phòng, tính đến gian tắm tẩy đi dính ngáy trên người.

Nàng mới bước ra cửa phòng, Triệu Thiên Lâm cũng đang tiến vào sân, lại nhìn đến nàng từ trong phòng Giang Hạo Thừa đi ra, nhất thời biến sắc.

Nhìn đến Triệu Thiên Lâm, thần sắc Cơ Đan Ngưng chưa biến, lãnh đạm đi hướng hắn. Mà sắc mặt Triệu Thiên Lâm lại càng lúc càng khó coi, khuôn mặt thanh lệ tuy rằng cùng lúc trước không cái gì khác nhau, nhưng trong thần sắc lại lộ ra mềm mại mà trước kia không có, hơn nữa.....

Hắn trừng mắt cổ Cơ Đan Ngưng, nhìn đến nơi đó in lại một chút rõ ràng hôn ngân — đó là người nào đó cố ý lưu lại, chính là thằng nhóc muốn giết lão bà hắn!

Sắc mặt Triệu Thiên Lâm xanh mét, biết đêm qua hai người bọn họ phát sinh ra chuyện gì, hắn không khỏi vừa tức lại ghen, trong mắt che kín sát ý nhìn về phía cửa phòng.

Lập tức một chút tầm mắt lạnh như băng hướng hắn.

“Không được đối hắn động thủ.” Cơ Đan Ngưng lạnh giọng cảnh cáo.

Nhìn đến Cơ Đan Ngưng che chở Giang Hạo Thừa, lòng đố kỵ Triệu Thiên Lâm tăng cao, “A Cửu, nàng đã quên thân phận của nàng sao? Nàng là vị hôn thê của ta!”

Từ nhỏ hắn liền thích Cơ Đan Ngưng, khi mất đầu tiên hắn nhìn đến cậu thu dưỡng tiểu cô nương, khuôn mặt tinh tế, lục mâu hiếm thấy, nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của hắn, tuy rằng cá tính của nàng thiên lạnh, đối hắn cũng lãnh đạm, nhưng hắn chính là điên cuồng mà mê luyến nàng.

Cho dù biết Cơ Đan Ngưng đối hấn vô tình, nhưng hấn vẫn là chưa từ bỏ ý định, không ngừng mà hướng cậu mợ cầu thân, bọn họ đều khuyên hấn qua, nói A Cửu tính tình cô lãnh, không hiểu tình yêu, hấn quá mức chấp nhất chỉ để bị thương.

Nhưng hấn nghe không, A Cửu không nhìn được tình yêu chính là bởi vì tuổi còn quá nhỏ, chờ nàng lớn lên sẽ biết tình của hấn.

Ở đau khổ của hấn khẩn cầu xuống, cậu mợ rất cực đồng ý cầu thân của hấn, ở khi Cơ Đan Ngưng mười sáu tuổi đính hôn ước, mà Cơ Đan Ngưng cũng không cự tuyệt, lúc ấy hấn không khỏi mừng như điên.

Không cự tuyệt không phải tỏ vẻ A Cửu cũng là thích của hấn sao? Cho dù không thích hấn cũng không sao cả, thân thể của nàng chỉ biết có hấn, hấn là vị hôn phu của nàng, nàng sớm hay muộn sẽ yêu hấn, hấn có tự tin này.

Nhưng Giang Hạo Thừa xuất hiện lại đánh vỡ tự tin của hấn, thái độ A Cửu đối thiếu niên không giống với lúc trước, tuy rằng vẫn là lãnh đạm, nhưng hấn chính là biết không giống nhau.

Nàng tùy thiếu niên tiếp cận nàng, cho người bên ngoài không thể có được thân cận, nhìn đạm lãnh, nhưng ánh mắt của nàng lại luôn nhìn chăm chú vào thiếu niên.

Triệu Thiên Lân rất ghen tị, hấn có thể nào không ghen tị? Đãi ngộ của thiếu niên là hấn khát cầu nhiều năm mà không thể được; Nhưng A Cửu là vị hôn thê của hấn, cho dù A Cửu đối với thiếu niên tốt thì như thế nào? Nàng cuối cùng vẫn là của hấn.

Hấn như thế nói cho chính mình — nhưng là, hiện tại tín niệm này lại thoát phá.

A Cửu lại đem chính mình cho tiểu tử Giang Hạo Thừa, nàng đem hấn vị hôn phu này đặt chỗ nào?

“Nàng đã quên sau vô lâm đại hội, nàng phải gả cho ta làm vợ sao?”

Đối mặt với phần nộ của Triệu Thiên Lân, thái độ của Cơ Đan Ngưng vẫn là đạm mạc, ánh mắt nhìn hấn vẫn thanh lãnh, không mang theo cảm xúc gì.

“Người có thể hủy bỏ hôn ước.” Hôn ước lúc trước nàng không cự tuyệt, không phải đồng ý, chính là thuận tụy không biết là có gì sơ sẩy, kia chính là nghĩa phụ nghĩa mẫu đã đi trước đồng ý, đối với nàng, không có gì ý nghĩa.

Nghĩa mẫu có ở trong thư nói cho nàng, sau khi vô lâm đại hội kết thúc liền vì nàng cùng biểu ca tổ chức hôn lễ, nàng từ chối cho ý kiến, cũng không hồi âm, khả năng bọn họ coi như nàng đồng ý?

Đối Triệu Thiên Lân, nàng không chán ghét, gả hấn, nàng không cảm giác, có lẽ nàng sẽ nghe lời, có lẽ sẽ không, nàng chưa từng nghĩ tới, nhưng hiện tại, nàng biết, nàng sẽ không gả.

Tối hôm qua chuyện nàng biết là cái gì, nàng đem trong sạch cho Giang Hạo Thừa, nhưng nàng không hối hận, cũng biết phát sinh chuyện như vậy đối Triệu Thiên Lân không công bằng, một khi đã như vậy, không bằng đem hôn ước hủy bỏ.

“Nàng nói cái gì?” Hủy bỏ hôn ước? Không nghĩ tới nàng lại nói được đơn giản như thế, sắc mặt không thay đổi, tuyệt không để ý tâm tình của hấn.

Cơ Đan Ngưng thản nhiên nhìn hấn, đồng dạng nói, nàng không nghĩ lại lặp lại.

“Ta sẽ không hủy bỏ hôn ước!” Nàng là thê tử của hấn, nàng là thuộc về hấn! Hấn sốt ruột tiến lên trước. “A Cửu.”

Cơ Đan Ngưng lại nhanh chóng lui về phía sau, cùng hấn duy trì ba bước khoảng cách. Nàng không thích cùng người ta thân cận quá, cho dù là nghĩa phụ nghĩa mẫu nuôi nấng của nàng, cũng vô pháp cùng nàng quá mức thân cận.

Chính là Giang Hạo Thừa, hấn là ngoại lệ duy nhất.

Hành động của nàng làm cho khuôn mặt tuần tú hiện lên một chút khó chịu, nghĩ đến nàng đối thiếu niên không hề phòng bị, so với chính hấn một vị hôn phu.....Quá mức không chịu nổi a!

“Tiểu tử kia có thực tốt như vậy?” Hấn cắn răng hỏi, trong lòng là nồng đậm ghen ghét. “Nàng liền như vậy thích hấn sao?”

Thích không? Cơ Đan Ngưng nghĩ đến Giang Hạo Thừa cũng nói qua hai chữ này.

Hấn nói đúng nàng vừa thấy chung tình, nói thích nàng, nàng vẫn là không hiểu bọn họ miệng thích là cái gì, nhưng là, nàng không chán ghét Giang Hạo Thừa, nghĩ đến cái nam nhân huyền ảo kia, lục mâu đậm lãnh không khỏi lặng lẽ nhiệm lên một chút nhu hòa, môi khéo léo hơi hơi khinh dương.

Nhìn đến miệng nàng lộ cái cười yếu ớt, Triệu Thiên Lâm không khỏi dùng sức nắm tay, trong lòng đau đớn, tràn ngập ghen tỵ. Bằng cái gì? Bằng cái gì Giang Hạo Thừa có thể làm cho A Cửu lộ ra biểu tình này?

Nàng tính tình quái gở, cũng không hiểu tình, hấn nghĩ đến nàng sẽ vẫn như vậy, cũng không sao, cho dù nàng không thương hấn, ít nhất nàng cũng sẽ không yêu người khác.

Nhưng hiện tại, tuy rằng nàng cái gì cũng chưa nói, nhưng hấn biết, lòng của nàng đã bị Giang Hạo Thừa chiếm cứ, hấn không cam lòng!

“Ta thì sao? A Cửu, nàng đem ta đặt ở nơi nào?”

Cơ Đan Ngưng không rõ Triệu Thiên Lâm vì sao phần nộ, nghĩa phụ tổng nói lòng của nàng quá mức lãnh, nàng nếu vô tâm, người yêu nàng chỉ bị nàng gây thương tích.

Đối mặt nghĩa phụ than nhẹ, nàng vẫn là lạnh lùng, đối với không thể làm chung người bên ngoài, nàng không biết là có ý gì, cho dù là Triệu Thiên Lâm, hấn cũng chỉ là biểu ca trong miệng nàng mà thôi.

“Người có thể hủy bỏ hôn ước.” trả lời của nàng vẫn là như vậy.

“Không có khả năng!” Triệu Thiên Lâm rống giận, nhìn Cơ Đan Ngưng, trong mắt lộ vẻ chấp nhất, “Ta sẽ không hủy bỏ hôn ước, Giang Hạo Thừa đừng nghĩ được đến nàng, A Cửu, nàng là của ta, sau vô lâm đại hội, hôn lễ của chúng ta lập tức cử hành.” Hấn tuyệt không sẽ thả nàng, A Cửu là hấn, chỉ cần trở ngại người của hấn, hấn tuyệt không sẽ bỏ qua.

Giang Hạo Thừa chính là một cái tiểu tử lai lịch không rõ, hấn yêu A Cửu nhiều năm như vậy, vậy tiểu tử kia đâu? Hấn quen biết A Cửu bao lâu? Bằng cái gì làm cho A Cửu yêu hấn? Hấn không cam lòng!

“Ta sẽ không buông tay! A Cửu, nàng là của ta!” Triệu Thiên Lâm tuyên cáo, phần hận nhìn cửa phòng phía sau Cơ Đan Ngưng liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Cơ Đan Ngưng nhíu mi, lam mâu hiện lên một tia không hồn giận.

Triệu Thiên Lâm tự cho là đúng trong lời nói khiến cho nàng phản cảm, nàng cũng không thuộc loại dễ thuận phục, cho dù là đối nàng có chi ân dưỡng dục nghĩa phụ nghĩa mẫu, cũng vô pháp quyết định chuyện của nàng. Triệu Thiên Lâm bằng cái gì đâu?

Cơ Đan Ngưng ở trong lòng hừ lạnh, không đem Triệu Thiên Lâm trong lời nói đặt ở trong lòng, giẫm chân tại chỗ rời đi.

Sau cửa phòng, người mẫu nam ngồi xổm xuống nghe lén thật sự thích.

Sau Cơ Đan Ngưng rời đi phòng, ôm không đến mềm mại thân thể, Giang Hạo Thừa mơ mơ màng màng tỉnh lại, lại nhìn không tới lão bà thân ái, sau đó chợt nghe đến khắc khẩu ngoài cửa.

Tò mò xuống giường đi đến trước cửa, hấn đem toàn bộ đối thoại một chữ không sót nghe xong.

Chắc chắn, xem ra người nào đó thất tình, Tiểu Cửu căn bản không đem họ Triệu để vào mắt nha! Giang Hạo Thừa đều muốn vì hấn một phen đồng tình lệ.

Chính là, khoe miệng gọi lên cũng là cực kỳ đắc ý, ngay cả ánh mắt đều cười mỉ.

Xú tiểu tử còn quá non, hấn cái loại chỉ biết nói này khiến cho Tiểu Cửu phản cảm, đối Tiểu Cửu là không thể dùng cứng rắn, phải chết không biết xấu hổ quần quít lấy mới có dùng a! (Tiểu MT: tội chị quá)

Mẫu nam dính như kẹo cao su đặc chí, thân mình trần trụi lại bò lên giường, ôm lấy vải trải giường có lưu lại mùi Tiểu Cửu cọ cọ, tiếp tục ngủ tiếp.

“Phốc ha ha.....” trước khi, nhện không được nở nụ cười ba tiếng, tình trường như chiến trường, họ Triệu nhất định là thủ hạ bại tướng của hắn!

8. Chương 8

Trong tay Giang Hạo Thừa mang theo một túi giấy, vui vui vẻ vẻ đi trở về sân nơi mình ở. Trong túi là vừa ra lò bánh bao, hắn vừa mới ở trên đường bị mùi hấp dẫn, mua một cái thử xem, không nghĩ tới ăn thật ngon, mặt da dính đường phần rất co dãn, nhân đậu đỏ không ngọt không ngấy, ăn ngon làm cho hắn thoải phòng má, lập tức liền mua trở về cho Tiểu Cửu của hắn thưởng thức.

Hắn phát hiện Cơ Đan Ngưng không thích ăn, đồ ăn là không đói bụng sẽ không chạm vào, hơn nữa cho dù có cho nàng một cái bánh bao cứng rắn, nàng vẫn có thể mặt không đổi sắc cắn đi xuống.

Đói nàng mà nói đồ ăn cũng chỉ là đắp bụng, về phần ăn ngon hay không, nàng không cảm giác, cũng không coi trọng.

Có khi hắn thực hoài nghi, Tiểu Cửu nhà hắn thật là nữ nhân sao? Sao có nữ nhân không coi trọng ăn như thế? (Tiểu MT: tưởng ai cũng như ca sao?)

Không có biện pháp, ai bảo nữ nhân hắn quen biết đều là sành ăn, giống lão tử cũng rất thích ăn, nhìn đến người ta giới thiệu cái gì ăn ngon, sẽ lập tức phóng đi ăn, có khi còn có thể kéo hắn tiếp khách; Mà tất cả khách nhân thiên kim ở danh viện này, đối ẩm thực cũng thực chú trọng, khi hắn giúp các nàng cắt tóc, trừ bỏ một ít tin tức mới, các nàng cũng sẽ cùng hắn tán gẫu về đồ ăn gì gọi là ngon.

Cho nên Cơ Đan Ngưng loại này đói ăn không coi trọng không giống các nữ nhân khác, đói hắn mà nói quả thực là dị chủng sinh vật, hơn nữa sức ăn của nàng lại nhỏ, có thể ăn hết một chén cơm cũng rất rất giỏi!

Khó trách nàng gầy gò, ôm đến so với một cọng lông chim còn nhẹ, nhưng là khí lực lại so với hắn còn lớn hơn, rõ ràng cổ tay so với hắn nhỏ, lại có thể dễ dàng đem một đại nam nhân bắt lại quăng bay ra đi — ngày hôm qua hắn kéo Cơ Đan Ngưng đang đi ra ngoài, trên đường gặp rất nhiều người để ý tới tướng tá hắn mà đùa giỡn, nhưng tay chạm vào mặt của hắn, kết quả tay còn không có đụng tới, Cơ Đan Ngưng liền trực tiếp bẻ đứt xương tay đối phương, lại đem đối phương quăng.

Ai, người bị đùa giỡn là hắn, người được bảo hộ cũng là hắn, tư vị trong lòng Giang Hạo Thừa thực phức tạp.

Tuy rằng không phải xảy ra lần đầu tiên, nhưng tâm nam nhân mảnh mai của hắn vẫn là bị một chút đâm nho nhỏ.

Nhưng mà hắn phát hiện Cơ Đan Ngưng tuy rằng không thích ăn nhiều, lại tựa hồ thiên vị đồ ngọt, có khi hắn lấy điểm tâm cho nàng ăn, nàng tuy rằng vẫn là mặt không chút thay đổi, nhưng vẫn cái miệng nhỏ nhả một cái một cái đem điểm tâm ăn xong, nhưng sẽ liếm đi đường phần dính vào ở giữa ngón tay.

Ngày hôm qua nhìn đến tiểu thương bán kẹo hồ lô, hắn chú ý tới Cơ Đan Ngưng còn ngấm liếc mắt một cái, sau đó lại thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi theo bên cạnh hắn.

Lúc này Giang Hạo Thừa liền hoài nghi, rõ ràng trực tiếp mua một chuỗi kẹo hồ lô đưa cho nàng.

Cơ Đan Ngưng không có kháng cự, cũng không nhíu mày — mỗi lần hắn muốn nàng ăn nhiều một chút, mặt nàng sẽ lạnh nghiêm (lạnh lùng + nghiêm túc), sau đó nghe lời ăn mấy miếng đã đem này nọ quăng cho hắn.

Tay nàng tiếp nhận kẹo hồ lô, phần lưỡi liếm một ngụm đường, lại há mồm cắn quả kẹo hồ lô tiếp theo, cái miệng nhỏ nhả phình, khuôn mặt trắng nõn rõ ràng không biểu tình cái gì, nhưng Giang Hạo Thừa chính là không hiểu cảm thấy đáng yêu.

Thì ra, Tiểu Cửu nhà hắn thích ăn đồ ngọt nha!

Phát hiện bí mật này, hắn mua thật nhiều tiểu điểm tâm cho nàng ăn, xem Cơ Đan Ngưng toàn ngoan ngoan ăn, lập tức thực sự đủ loại cảm giác.

Hôm nay tỉnh lại không thấy được Tiểu Cửu, hắn ôm chăn cuộn vài vòng, nghĩ đến chính mình tối hôm qua là đem đồ ngọt Tiểu Cửu thích ăn làm món điểm tâm ngọt ăn luôn, khuôn mặt tuần tú xinh đẹp liền cười đến thực biến thái.

Liên tục hai ngày Tiểu Cửu đều cùng hắn ngủ cùng nhau, mặc hắn như vậy, nàng đều ngoan ngoãn sẽ không phản kháng, vụng về mà nhiệt tình phản ứng, đáng yêu làm cho hắn ăn sao cũng ăn không đủ.

Nghĩ đến bộ dáng Cơ Đan Ngưng ngon miệng, Giang Hạo Thừa liền toàn bộ cứng rắn đi lên.

“Hạo Thừa ca ca, người tỉnh sao?”

Thanh âm ngoài cửa làm cho hắn lập tức lạnh đi, đầu đầu đem mặt vùi vào chăn phủ gắm, tiểu nha đầu này, sao vậy triển hãn triển không ngáy đâu?

Hắn liệu mình tránh Triệu Thiên Kiều, chỉ sợ Tiểu Cửu lại ghen, kiếm trên tay Tiểu Cửu thực sắc! Cũng mặc kệ hắn làm sao tránh, Triệu Thiên Kiều chính là vẫn dính lại đây, mặc kệ đuổi làm sao cũng đuổi không đi.

“Hạo Thừa ca ca!”

Không được, hắn muốn chạy trốn, bằng không Tiểu Cửu trở về nhìn đến hắn cùng Triệu Thiên Kiều cùng một chỗ, nhất định lại tức giận.

Nhảy xuống giường, hắn cẩn thận không tiếng động mặc quần áo, theo cửa sổ bên cạnh chuồn ra phòng, nhất thời cũng không biết nên đi thế nào, lại sợ tiếp tục ở trong này sẽ bị Triệu Thiên Kiều cuốn lấy, rõ ràng chính mình đi ra Triệu gia đi dạo.

Hắn sẽ không sợ lại gặp được cuộn cuộn, trải qua ngày hôm qua, người dám đùa giỡn hắn hắn là đều bị Cơ Đan Ngưng đánh cho tất cả đều ở nhà chữa thương, không rảnh đi ra càn rỡ.

Đi dạo nửa giờ, mua chút đồ ngọt, hắn dẹp đường hồi phủ.

Không biết còn muốn ở Triệu gia bao lâu, tuy rằng mấy ngày Triệu Thiên Lâm cũng chưa xuất hiện, không biết có phải là thất tình đã kích quá lớn, tiểu tử họ Triệu cũng chưa ở trước mặt Tiểu Cửu lui tới, ngược lại là Triệu Thiên Kiều, nhìn đến hắn liền dính đi lên, hắn mau dính đến chịu không nổi.

“Đợi hồi Tiểu Cửu thời điểm nào đi mới được.....”

Nhưng mới đi vài bước, liền nhìn đến Triệu Thiên Lâm đứng ở phía trước, âm trầm nhìn hắn.

Là như thế nào? Hắn mới nghĩ đến họ Triệu, hắn liền xuất hiện.

Lại giả bất thiện, thiện giả không đến, (*) xem sắc mặt âm trầm này, bỏ qua chính là tìm đến phiền toái, Ủ..... Muốn đường vòng sao?

(*) người tới không có thiện ý, thiện ý lại không có đến

Không phải hắn lưu manh, hiện tại hắn là chỉ gà yếu, Triệu Thiên Lâm là cái võ lâm cao thủ, nam nhân ghen tị là thực đáng sợ, ai biết có thể hay không thừa dịp bốn bề vắng lặng xử lý hắn?

Giống như nhìn ra sợ hãi của hắn, khóe miệng Triệu Thiên Lâm gợi lên một chút mỉa mai.

Khốn! Hắn bị khinh thường.

Cái gì Giang Hạo Thừa đều có thể nhẫn, chính là chịu không nổi cảm giác bị khinh thường, xú tiểu tử nghĩ đến hắn sợ hắn sao? Thủ hạ bại tướng, ngàn lý quét qua cũng không sợ nữa

Sắc mặt hắn không thay đổi, cũng không đường vòng — bởi vì cửa duy nhất ngay tại phía sau Triệu Thiên Lâm — hắn từ từ đi tới bên cạnh người Triệu Thiên Lâm, tuy rằng thực khẩn trương, nhưng hắn thực bình tĩnh, cho dù đổ mồ hôi lạnh, vẫn là một bộ chỉ có phong thái mỹ thiếu niên.

“Hạo Nguyệt.”

Ừ? Giang Hạo Thừa dừng lại cước bộ, nhú mày nhìn hắn.

Triệu Thiên Lân cười lạnh, trong mắt tràn đầy khinh thị. “Hoa khôi Lâm Tiên lâu, thì ra chính là cùng nam nhân bán rẻ tiếng cười nam kỹ hạ lưu.”

Hắn phái người điều tra lai lịch Giang Hạo Thừa, không nghĩ tới được đến tin tức nhưng lại ngoài ý muốn của hắn, Giang Hạo Thừa chính là cái tiểu quan.

Hừ! Một cái nam kỹ hạ lưu bằng cái gì cùng Triệu Thiên Lân hắn so sánh? Vì sao A Cửu lại thích Giang Hạo Thừa? Chẳng lẽ bởi vì Giang Hạo Thừa có mặt hé ra tuần mỹ sao?

Giang Hạo Thừa nhướng mày, cũng không giận, tiểu quan là Hạo Nguyệt, cũng không phải hắn, nói sau, tiểu quan lại như thế nào? Hắn lại không có phạm pháp giết người đâu.

“Người không xứng với A Cửu, người đi theo bên người A Cửu, sẽ chỉ làm nàng bị người giễu cợt, làm cho nàng hổ thẹn.” Triệu Thiên Lân ngạo nghễ ngẩng đầu. “Ta muốn người rời đi vị hôn thê của ta.”

Giang Hạo Thừa cảm thấy thật buồn cười, Triệu Thiên Lân nghĩ đến như vậy có thể nhục nhã hắn sao? Thực xuân ngốc!

Hắn rõ ràng dựa vào tường, lười biếng nhìn Triệu Thiên Lân, khóe môi cười như không cười, “Ta không xứng, người liền xứng đôi?”

“Đương nhiên.” Triệu Thiên Lân vẻ mặt kiêu ngạo, hắn đương nhiên có thể cùng Tiểu Cửu xứng đôi, gia thế nhà bọn họ tương đương, lại là thanh mai trúc mã.

“Người có ta thuần khiết sao?”

“Cái gì?” Triệu Thiên Lân ngăn người. Nhất thời nghĩ không ra ý tứ của Giang Hạo Thừa.

Giang Hạo Thừa chớp chớp mắt phượng, thực thẹn thùng. “Người ta lần đầu tiên nhưng là hiến cho Tiểu Cửu.” Hắn chưa nói dối, thân xử nam của Hạo Nguyệt quả thật là cho Cơ Đan Ngưng. “Người đâu? Chỉ sợ người phá thân là ấy bà chị ở kỹ viện đi?”

Hắn nhớ rõ trong tiểu thuyết võ hiệp đều là như thế viết, nga nga, nhìn đến thần sắc Triệu Thiên Lân, Giang Hạo Thừa đã biết chính mình nói đúng rồi.

“Chắc chắn, luôn miệng nói thích Tiểu Cửu, lại cùng nữ nhân khác xằng bậy, là ai không xứng với Tiểu Cửu nha?” Giang Hạo Thừa nghe Triệu Thiên Lân, vẻ mặt thực khinh thường.

“Người!” Triệu Thiên Lân bị nói đến thốt không ra lời, “Người chính là cái tiểu quan.....”

“Tiểu quan lại như thế nào?” Giang Hạo Thừa vỗ vỗ vạt áo, đối Triệu Thiên Lân cười, “Một – ta không có giết người, hai – không phạm pháp, cho dù là tiểu quan, cũng là kiếm tiền dâng hoàng, nói sau, người đều điều tra qua ta, hắn là cũng tra được ta là làm sao cùng Tiểu Cửu quen biết đi?”

Gặp sắc mặt Triệu Thiên Lân xanh mét, khuôn mặt tuần tú cười càng mê người, thực không sợ chết tiếp tục nói.

“Ra nước bùn mà không nhiễm(*), những lời này người nên nghe qua đi? Ta có tâm chí thanh cao như thế, vì thủ hộ trong sạch không tiếc thất cổ tự sát, còn không sợ chết chạy trốn, chính là bởi vì điều này, ta mới có thể may mắn bị Tiểu Cửu cứu, mới có thể nhận thức Tiểu Cửu, đây là cái gọi là người tốt có báo đáp tốt nha!”

(*) giống như câu gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn của chúng ta

Nghe Giang Hạo Thừa chỉ tốt ở bề ngoài trong lời nói, sắc mặt Triệu Thiên Lân rất khó xem, cố tình hắn lại không thể phản bác, cuối cùng chỉ có thể lạnh giọng trào phúng. “Không hổ xuất từ hội chợ, mở miệng ra quả nhiên cái gì cũng có thể nói.”

“Đương nhiên, bằng không làm sao có được đến tâm Tiểu Cửu đâu?” Hừ hừ, muốn cùng hắn đấu? Họ Triệu còn kém xa lắm đâu!

“Giang Hạo Thừa!” Những lời này hoàn toàn chọc giận Triệu Thiên Lân, hắn tức giận đến muốn giết hắn, ghen ghét làm cho hắn đỏ mắt, mất lý trí.

“A!” Có nguy hiểm! Giang Hạo Thừa chạy nhanh lui về sau. “Chạm vào ta đối với người cũng không lợi ích, thương ta một sợi lông tơ, Tiểu Cửu cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Lời nói của hắn làm cho Triệu Thiên Lâm tìm về một tia bình tĩnh, quả thật, hiện tại động Giang Hạo Thừa, sẽ chỉ làm A Cửu cùng hắn phản

“Hừ, tránh ở phía sau nữ nhân, thực không phải cái nam nhân!” Trùng mắt Giang Hạo Thừa, hắn khinh thường xuy hừ.

“Không quan hệ, lòng ta cam tình nguyện làm tiểu nam nhân phía sau Tiểu Cửu.” Giọng nói lí nhí “Không có việc gì trong lời nói, ta muốn trở về sớm Tiểu Cửu ăn cái gì.”

Giang Hạo Thừa lắc lắc bọc bánh bao trên tay, xoay người chạy nhanh tránh người.

Thực đáng sợ, chỉ lo đấu võ mồm cực nhanh, mạng nhỏ thiếu chút nữa sẽ mất, chỗ này không thể ở lại đi xuống, hắn muốn hỏi Tiểu Cửu khi nào mới có thể rời đi Triệu gia?

Giang Hạo Thừa vỗ vỗ ngực, cảm nhận được oán hận nhìn chăm chú phía sau, trong lòng thẳng sợ hãi, hắn muốn đi tìm Tiểu Cửu thân ái kết thúc sợ hãi.

Triệu Thiên Lâm giận trừng mắt thân ảnh rời đi, tức giận đến nắm tay đánh về phía tường, vách tường lập tức nát một góc, hắn nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt anh tuấn vì ghen tị mà dữ tợn.

Giang Hạo Thừa, ta sẽ không dễ dàng buông tha cho người!

9. Chương 9

Nữ nhi rời nhà đi bốn năm rốt cục trở về, trước Cổ Vân Bảo đứng một đám người, một đôi vợ chồng trung niên đứng ở chính giữa, còn lại bảy nam nhân đứng ở một bên, biểu tình của bọn họ đều là nghiêm túc.

Nhất là mặt bảy nam nhân, phi thường khó coi.

Tiểu sư muội biến mất bốn năm rốt cục phải về đến đây, nhưng là lại nghe nói nàng lần này còn mang cái nam nhân trở về, hơn nữa này nam nhân là hồng bài trong tiểu quan quán.

Nhìn đến thư Triệu Thiên Lâm viết, bọn họ rất là kinh ngạc.

Trong thư viết, theo bên cạnh Cơ Đan Ngưng là một gã tiểu quan, Triệu Thiên Lâm sợ cái kia tiểu quan đối Cơ Đan Ngưng thanh danh có tổn hại, cho dù nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng bên người một cái cô nương gia lại mang theo một gã nam kĩ, này truyền đi ra cũng không phải là lời nói dễ nghe.

Hắn khuyên qua Cơ Đan Ngưng cho chút tiền làm cho tiểu quan rời đi, nhưng Cơ Đan Ngưng không chịu, mà tên tiểu quan kia miệng lưỡi lại trơn tru, hắn sợ tâm tư Cơ Đan Ngưng đơn thuần, đợi tin tên kia tiểu quan trong lời nói, đến lúc đó ăn thiếu, dù sao Cơ Đan Ngưng là vị hôn thê của hắn, bọn họ không bao lâu sau sẽ thành thân, hắn là không ngại tên kia tiểu quan, nhưng lại lo lắng Cơ Đan Ngưng bị lừa. Cổ tình Cơ Đan Ngưng không nghe lời nói của hắn, hắn thật sự không có cách, đành phải viết thư hướng bọn họ xin giúp đỡ.

Xem thư xong, bọn họ không thể tin được mặt tướng mạo dò xét. Trong thư của Triệu Thiên Lâm nói thật là tiểu sư muội sao? Cái tính tình quái gở kia, hướng đến độc lai độc vãng, đối nhân ái để ý không để ý tới – tiểu sư muội?

Điều này sao có thể? Tiểu sư muội ngay cả bọn họ mấy cái sư huynh này cũng không xem ở trong mắt, làm sao cho cái tiểu quan đi theo phía sau?

Nói sau, tiểu sư muội cũng không phải là người dễ bị lừa, nàng là quái gở, là không thích nói chuyện, là không thích ở chung, nhưng tuyệt đối không ngu ngốc.

Hơn nữa nàng chán ghét nói nhiều người, ở trước mặt nàng miệng lưỡi trơn tru, chỉ sợ bị nàng cắt đầu lưỡi.

Đối với thư của Triệu Thiên Lâm, bọn họ là bán tín bán nghi, cuối cùng phái người đi thăm dò một chút, không nghĩ tới thật đúng là tra được tiểu sư muội là ở một trấn nhỏ tên Nam Lâm cứu một gã tiểu quan, nhưng thực sự cho tên tiểu quan kia theo bên người.

Này, này..... Còn thư của Triệu Thiên Lâm, chẳng lẽ nào tiểu sư muội thực sự nhất thời bị hôn mê, bị cái tiểu quan lừa? Điều này sao có thể đâu?

Bởi vậy, khi biết được tiểu sư muội hôm nay sẽ hồi bảo, bọn họ tất cả chờ bên ngoài, liền tính nhìn xem bộ dáng tên tiểu quan ra sao.

Tiểu quan thôi, nhất định là bộ dạng môi hồng răng trắng, xinh đẹp không giống nam nhân, miệng hé ra lời nói ngon ngọt, khẩu phật tâm xà, dựa vào miệng lời ngon tiếng ngọt lừa tiểu sư muội.

Bảy tên nam nhân đều xem liếc mắt một cái, bọn họ xoa tay, tính giáo huấn tên kia tiểu quan thật tốt.

Nhìn bộ dáng bảy tên đồ đệ không tốt, vẻ mặt Cơ Công Nghĩa cũng ngưng trọng.

“Tướng công, chẳng cảm thấy A Cửu có phải hay không bị cái kia tiểu quan lừa?” Thẩm Uyển Nương nhú mày nhìn trưởng phu, mặt xinh đẹp tràn đầy lo lắng.

Nàng tuổi chừng bốn mươi, trên mặt cũng không gặp một tia nếp nhăn, tính tình dịu dàng cực yêu thương trưởng phu.

Nàng cùng trưởng phu dưới gối không chỗ nào ra, trưởng phu thu tám gã đồ đệ, nàng đều coi bọn họ làm chính mình đứa nhỏ đối đãi, mà Cơ Đan Ngưng là bọn họ ở trong rừng cây nhặt được, nàng vô danh không họ, bọn họ thu dưỡng nàng, đem nàng làm thân sinh nữ nhi nuôi nấng.

Tuy rằng cá tính A Cửu đậm mực, cũng không đối nàng làm nũng, Thẩm Uyển Nương vẫn là cực thương nàng, không nghĩ tới, nữ nhi lần này trở về lại dẫn theo cái tiểu quan.

Đây không phải là chuyện rất dọa người sao! A Cửu như thế nào cho người như vậy theo bên người đâu? Chẳng lẽ nàng đã quên chính mình không bao lâu sẽ lập gia đình sao?

“Đừng lo lắng.” Cơ Công Nghĩa vỗ tay thê tử trấn an nàng, “Chờ bọn họ đến, chúng ta nhìn lại tình hình.”

Nói xong, phía trước liền đi đến một chiếc xe ngựa, Triệu Thiên Lâm tưỡi ngựa đi theo một bên.

“Cậu, mợ!” Vừa đến cửa, Triệu Thiên Lâm lập tức xuống ngựa, cung kính kêu to.

“Ừ!” Cơ Công Nghĩa vỗ vỗ vai cháu ngoại trai. “Lân nhi, vất vả cháu.”

“Không cần khách sáo? Đây là việc Thiên Lâm phải làm.” Triệu Thiên Lâm cười đến tao nhã, nhẹ quan sát thần sắc bọn họ, thấy sắc mặt bọn họ đều ngưng trầm, hẳn biết thư chính mình gửi đến có tác dụng.

Cổ Vân Bảo ở trong võ lâm giữ lấy nhỏ nhoi, cậu đối thanh danh cực xem trọng, hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép Giang Hạo Thừa tồn tại.

Lúc này, Cơ Đan Ngưng cũng xuống xe ngựa, nàng thần nhiên nhìn cửa liếc mắt một cái, trừ bỏ đại sư huynh ra, những người khác đều đến đông đủ.

“A Cửu!” Nhìn đến nữ nhi, Thẩm Uyển Nương lập tức tiến lên.

“Nghĩa mẫu.” Cơ Đan Ngưng vẫn là lãnh đạm, ở Thẩm Uyển Nương tiếp cận, không dấu vết lùi ra sau.

Thẩm Uyển Nương dừng lại bước đi, cũng biết cá tính nữ nhi, nàng ở trong lòng thở dài, nữ nhi trở về, nàng vẫn là vui vẻ.

“Con nha, rời đi bốn năm không chút tin tức, không biết nương sẽ lo lắng sao? Xem con gầy.....” Ách, sao cảm thấy nữ nhi giống như so với bốn năm trước dầy đà một ít?

“Tiểu Cửu.....” thanh âm suy yếu theo xe ngựa truyền đến, một cái cổ tay mảnh khảnh xóc lên màn xe, Giang Hạo Thừa lộ ra, sắc mặt của hắn tái nhợt, bộ dáng ốm yếu làm cho hắn thoát nhìn nhu nhược không chịu nổi.

Lập tức, toàn bộ mọi người thở ra một hơi, toàn trường mắt nhìn Giang Hạo Thừa, nói không ra lời.

10. Chương 10

Theo bọn họ nghĩ giống nhau, xinh đẹp không giống nam nhân, nhưng..... Đây cũng quá đẹp đi? Mặt tinh tế, ngũ quan xuất trần, mắt phượng xinh đẹp, bộ dáng mảnh mai sở sở động lòng người, tóc ngắn giảm đi âm nhu của hắc, nhưng vẫn là trần quá mức xinh đẹp tuyệt.

Phát hiện bốn phía có người, Giang Hạo Thừa khổ sở ngẩng một vòng, mâu quang thủy nhuận nhuận làm cho ngực bầy tên đại nam nhân thẳng thẩn kinh hoàng.

Nương, tất cả bọn họ đều ôm ngực, không dám lại nhìn, đáng sợ!

Giang Hạo Thừa không đếm xỉa tới chính mình tạo nghiệt, hắc rất khổ sở, hắc sắp chết, sao không có người nói cho hắc biết xe ngựa xóc nảy như thế, đáng sợ như thế?

Rống! Không say xe như hắc, thế nhưng say xe.

Dọc theo đường đi hắc chảy như điên, ăn cái gì phun cái gì, phun đến không còn bất kỳ đồ ăn trong bụng liền phun nước, cuối cùng ngay cả mật đều nhỏ ra, phun đến toàn thân vô lực, có loại cảm giác mau thăng thiên. =))

Cơ Đan Ngưng hướng hắc vươn tay, “Có khỏe không?” Nàng thẳng theo dõi hắc, thanh âm tuy rằng không có gì phập phồng, nhưng người một bên quen thuộc của nàng toàn trừng lớn mắt.

Ông trời! Tiểu sư muội bọn họ từ khi nào trở nên quan tâm người như vậy? Lại chủ động vươn tay, nàng muốn cho thiếu niên nắm tay nàng sao?

Điều này sao có thể? Ở chung nhiều năm, bọn họ ngay cả ống tay áo tiểu sư muội đều không chạm được, thiếu niên sao có khả năng nắm tay nàng? Bọn họ toàn trừng mắt nhìn.

“Không khỏe.” Giang Hạo Thừa đáng thương hể hể mếu máo, cầm tay Cơ Đan Ngưng, chân mềm nhũn miễn cưỡng xuống xe ngựa, sau đó liền yếu đuối không có xương dán tại trên người nàng. =))

Bốn phía lại lần nữa khởi xướng tiếng hút không khí.

“Ta thật là khó chịu.” Hắc cọ bả vai Cơ Đan Ngưng, giống con chó nhỏ đối nàng làm nũng. “Hơn nữa rất đói.”

“Ta mang chàng đi nghỉ ngơi.” Cơ Đan Ngưng mặc hắc kề cận, không nhìn mọi người, nắm tay hắc đi vào Cổ Vân Bảo. “Đợi ta chuẩn bị cháo cho chàng ăn.”

Biết hắc đói, nhưng sợ đầy mỡ lại sẽ làm hắc khó chịu, vẫn là ăn cháo tốt hơn.

“Được, Tiểu Cửu nàng thật tốt.” Tiếp tục dính, tiếp tục cọ.

Mọi người kinh ngạc nhìn bọn họ rời đi, tất cả đều nói không ra lời.

Sắc mặt Triệu Thiên Lâm âm trầm không thôi, nắm đấm âm thầm nắm chặt.

“Tướng công.....” Thẩm Uyển Nương dắt ống tay áo trượng phu, kinh ngạc nói không ra lời, người kia..... Thật là nghĩa nữ xưa nay luôn lãnh đạm của nàng sao?

Cơ Công Nghĩa không nói chuyện, ông đem hết thấy đều xem tiến trong mắt, bao gồm bộ dáng cùng ngôn hành của thiếu niên, còn có thái độ nghĩa nữ đối thiếu niên, cùng với..... Về mặt cháu ngoại trai.

Ông cúi mâu, suy nghĩ sâu xa.

“Nghĩa phụ.” Cơ Đan Ngưng bước vào thư phòng, giữ khoảng cách với Cơ Công Nghĩa ba bước mới dừng lại cước bộ.

Cơ Công Nghĩa trầm than, tuy rằng tiếc nuối nghĩa nữ đối chính mình lãnh đạm, cũng là thói quen, nhưng mà, nghĩ lại hai ngày nhìn đến thái độ nghĩa nữ đối Giang Hạo Thừa, nói thật, lòng ông pha tư vị không tốt lắm.

A cửu có thể mặc tiểu tử kia vừa kéo vừa ôm, còn mặc hắc ở bên tai tiếng huyền não, nói thật, cuộc đời ông mới nhìn đến một người nam nhân có thể nhiều như vậy nói.

Nhưng nghĩa nữ không chút nào than phiền, rất tính nhẩn nại nghe Giang Hạo Thừa nói chuyện, thần sắc tuy rằng giống như đậm mặc, nhưng nhìn ánh mắt của nghĩa nữ lại ản ản phiếm nhu.

Lần đầu nhìn đến bộ dáng này của nghĩa nữ, ông không khỏi nghiêng ngẫm.

Hai ngày nay, hần cũng âm thầm quan sát tiểu tử Giang Hạo Thừa. Khuôn mặt kia thực sự quá mức xinh đẹp, cho dù lịch có gia thế như ông, cũng chưa thấy qua diện mạo đáng sợ như vậy, nếu là nữ tử liền thôi, nhưng cổ tình lại sinh trưởng ở trên thân của một nam nhân.

Tướng mạo này, khó trách có thể thành hồng bài tiểu quan quán, nhưng là trên người thiếu niên lại không nhiễm khí sắc bụi trần, cặp ánh mắt kia ngay thẳng rõ ràng, đối mặt với ông không có gì ý sợ hãi, còn có thể cười cùng ông nói chuyện với ông.

Thiếu niên ngoài ông dự kiến có lòng can đảm, đồ đệ của ông ở trước mặt sư phụ như ông là câu nệ kính sợ, không giống như thiếu niên, phi thường tự tại.

Ông không khỏi dần dần thưởng thức tính nết của thiếu niên, đương nhiên, quan trọng là thái độ nghĩa nữ đối thiếu niên.

Ông nghĩ đến khi dùng bữa, Giang Hạo Thừa ngồi ở bên cạnh Cơ Đan Ngưng, liên tiếp gấp rau cho nàng, kêu nàng nhất định phải toàn ăn sạch.

Cơ Đan Ngưng vẫn là mặt không chút thay đổi, rất chậm ăn cơm, thiếu niên gấp đồ ăn nàng đều có ăn, nhưng ăn một nửa, nàng liền ngừng không động đũa.

Bộ dạng này không có gì khác biệt lắm, nhưng là lần đầu bọn họ nhìn đến nàng ăn nhiều như vậy.

Cổ tình Giang Hạo Thừa còn không vừa lòng, trừng mắt nửa bát cơm kia, hần nhíu mày, cuối cùng miễn cưỡng thỏa hiệp, múc bát canh gà cho nàng.

“Ít nhất đem bát canh gà này uống sạch.” Hần đem bát đặt tới trước mặt Cơ Đan Ngưng, lấy nửa chén cơm thừa nàng ăn qua, há mồm ăn.

Nhìn canh gà, Cơ Đan Ngưng không động đậy. Nàng no rồi, không nghĩ uống.

“Tiểu Cửu, ngoan, đem canh uống hết.” Giang Hạo Thừa dỗ nàng, lại thêm một câu. “Đem canh uống xong, giờ Ngọ ta lại mua bánh ngọt cho nàng làm điểm tâm.”

Làm ơn, hần làm như A Cửu là tiểu hài tử sao? Một bên nhị sư huynh xuy hừ.

Cũng không nghĩ đến Cơ Đan Ngưng thực sự cầm lấy canh gà chậm rãi uống xong..... Điều này sao có thể? Bọn họ toàn ngốc lảng ra, trừng mắt Giang Hạo Thừa.

Giang Hạo Thừa hướng bọn họ mị mị cười. “Tiểu Cửu thích ăn đồ ngọt.” Chỉ cần lấy đồ ngọt làm mồi, nàng cơ hồ đều đã nghe lời.

A Cửu thích ăn đồ ngọt? Bọn họ nhìn nhau, bọn họ cùng A Cửu ở chung nhiều năm, chưa bao giờ biết A Cửu thích ăn đồ ngọt.

Khó trách, lần này nghĩa nữ trở về, thân mình không giống bốn năm trước gầy gò, hai má ngược lại nhiều thịt hơn, xem ra thiếu niên cũng rất lợi hại.

Cơ Công Nghĩa than nhẹ, ngay cả ông nghĩa phụ này cũng không biết nghĩa nữ thích ăn đồ ngọt, nhưng cái thiếu niên cùng nàng ở không bao lâu lại biết yêu thích của nàng.

Nhìn nghĩa nữ, nàng vẫn đang một bộ dáng thanh lãnh, nhưng ở trước mặt Giang Hạo Thừa, làm cho người ta có cảm giác không giống nhau.

Nhìn nghĩa nữ thay đổi, Cơ Công Nghĩa là vui mừng, cho dù Giang Hạo Thừa là tiểu quan lại như thế nào? Chỉ cần có thể làm cho nghĩa nữ vui vẻ, ông không ngại thân phận của hần. Nói sau, cá tính của tiểu tử kia ông còn rất thích.

Chính là, phiền toái là Lân nhi.

Nghĩ đến tình ý Lâm nhi đối với A Cửu, trong lòng Cơ Công Nghĩa lại thở dài, có lẽ lúc trước hẳn không nên mềm lòng đáp ứng lời cầu thân của Lâm nhi.

Năm đó, ông ở rừng cây phát hiện A Cửu, nàng mới tám tuổi, ghé vào thân thể sói mẹ, nhìn đến ông tiếp cận, tay chân, cảnh giới hướng hẳn tề chỉnh.

Bộ dáng cô gái kỳ dị làm cho ông kinh ngạc, nhìn đến cặp lục mâu hiểm thấy kia, lại nhìn thân dã tính kia, ông mơ hồ đoán được tình hình ra sao — nghĩ đến là sau khi sinh bị quăng vào rừng cây, không nghĩ tới lại bị sói mẹ nuôi lớn.

Ông đem cô bé nhỏ mang về nhà, chậm rãi rút đi thú tính của nàng, dạy nàng nói chuyện, dạy nàng võ nghệ, truyền thụ hết thấy sự vật với nàng.

Ông thu nàng vì nghĩa nữ, thương nàng, dưỡng nàng, đặt tên cho nàng, thời gian dần trôi, mặc dù A Cửu bỏ đi dã tính, nhưng cá tính lại quái gở, đối với người cũng lạnh lùng, không có sự vật gì có thể vào mắt của nàng, có thể là do bị sói mẹ nuôi nặng lâu ngày, cho dù trưởng thành, nhưng tính tình vẫn giống sói, cao ngạo lãnh ngạo.

Ông cùng thê tử đối với A Cửu như vậy thực lo lắng, lại thấy mối tình Lâm nhi đối A Cửu thâm thiết, tuy biết A Cửu đối hẳn vô tình, có thể tưởng tượng lấy cá tính A Cửu cũng không hiểu tình yêu là gì, cuối cùng cũng liền theo sở cầu của Lâm nhi.

Cũng không nghĩ đến hiện tại lại toát ra cái Giang Hạo Thừa, cái này rất phiền não rồi.

“A Cửu, con thích tiểu tử Giang Hạo Thừa kia sao?”

Lại là thích! Vì sao bọn họ thích hỏi nàng câu này? Liền ngay cả ngày hôm qua nghĩa mẫu cũng hỏi qua nàng.

“Không chán ghét.” trả lời của là vậy.

“Phải không?” Vuốt chòm râu, Cơ Công Nghĩa hỏi lại: “Kia Lâm nhi đâu? Con đối hẳn có cảm giác gì?”

Nên có cảm giác gì?

Cơ Đan Ngưng nhìn nghĩa phụ, mặc dù không đáp lời, nhưng Cơ Công Nghĩa đã hiểu, hẳn không khỏi thở dài.

Xem ra A Cửu đối Lâm nhi là hoàn toàn vô tình, vậy bây giờ phải làm sao mới tốt? Theo Lâm nhi đối với A Cửu chấp nhất, hẳn cũng sẽ không dễ dàng buông tay.

“Con cũng biết sau vô lâm đại hội, con sẽ cùng Lâm nhi thành thân?”

Cơ Đan Ngưng không đáp lời, nàng không biết là việc này lại xảy ra ngoài ý muốn, nếu nàng không muốn thành thân, ai cũng ép không được nàng.

Nhìn ra tâm tư nghĩa nữ, Cơ Công Nghĩa đau đầu, xem ra cuộc hôn sự này ngay từ đầu tới đuôi đều là Lâm nhi một đầu nóng, mà ông cùng thê tử lại thúc đẩy phiền toái.

Quyết định của lúc trước quả nhiên là sai, đến lúc đó A Cửu không thành thân, ai có thể ép nàng? Bằng thân thể của nàng, ai cũng ép không được nàng.

Nhưng nghĩa nữ này của ông một thân bản lĩnh của ông đều học đi rồi, võ nghệ của nàng so với tám vị sư huynh còn mạnh, nói không tốt là tám người cùng lên đánh không thắng được nàng, nếu không nàng như thế nào ngồi trên vị trí vô lâm minh chủ?

Nghĩ đến chính mình kêu nghĩa nữ đi luận võ tranh đoạt minh chủ vị, nguyên ý là muốn nghĩa nữ lên làm minh chủ, có lẽ có thể sửa được tính tình của nàng, không nghĩ tới nàng lại trực tiếp trốn đi, đem trách nhiệm quăng cho ông cái nghĩa phụ này cùng sư huynh khác, hơn nữa biến mất bốn năm chỉ viết bốn phong thư trở về, chỉ viết có một chữ — tốt.

Nhìn đến thư, ông dở khóc dở cười, đối với này đó thân nhân như bọn họ, A Cửu đều lãnh đạm thành như vậy, nhưng thiên vị đối một cái xú tiểu tử đột nhiên toát ra tốt đến không thể nào tốt hơn, cái này Cơ Công Nghĩa cũng không tùy vào ghen tị.

“Nếu nghĩa phụ muốn tiểu tử Giang Hạo Thừa kia rời đi Cổ Vân Bảo.....”

“Con sẽ dẫn hắn rời đi.” Nói xong, Cơ Đan Ngưng lập tức xoay người.

“Đợi chút, nghĩa phụ nói giỡn.” Cơ Công Nghĩa chặn lại nói. Thật là, nói một chút cũng không được!

Cơ Đan Ngưng dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn về phía nghĩa phụ, mày nhẹ nhíu. Nói giỡn? Nhưng nàng xem vẻ mặt nghĩa phụ rất thật sự.

“Nghĩa phụ chán ghét hắn?” Vì sao? Nàng cảm thấy Giang Hạo Thừa tốt lắm.

“Không chán ghét, nghĩa phụ chính là đau lòng Lâm nhi.” Cơ Công Nghĩa thở dài.

Biểu ca? Liên quan gì đến hắn?

Biết nghĩa nữ không hiểu, Cơ Công Nghĩa cũng không nói thêm cái gì nữa, chính là lời nói thăm thía nói: “A Cửu, con nợ Lâm nhi một câu xin lỗi.”

Nhìn thân ảnh tránh ở ngoài cửa sổ, ông âm thầm thở dài, ông hiện tại chỉ hy vọng cháu ngoại trai sẽ không bị thương quá nặng.

Giang Hạo Thừa cắn hạt dưa, phun xác hạt dưa đi, lại uống ngụm Long Tỉnh tốt nhất, táp táp môi, nhàm chán nhìn đám người.

Tiểu Cửu đi thư phòng gặp nhạc phụ, hắn không muốn cùng đám người trong đình viện này

“Chắc chắc, nhìn một cái khuôn mặt này của ngươi, ngươi thật là nam nhân sao?” Tiêu lão nhị ngồi ở một bên cùng cắn hạt dưa uống trà, một bên tán thưởng nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia.

“Muốn Lão Tử thoát quần cho ngươi xem sao?” Giang Hạo Thừa tức giận liếc mắt hắn một cái.

Tiêu lão nhị mặt lập tức đen. “Làm ơn, ngươi không cần dùng tương mạo quá mức xinh đẹp này nói cái loại lời nói thô tục được không?” Tuyệt không xứng!

Giang Hạo Thừa này thực sự rất kỳ quái, rõ ràng bộ dạng xinh đẹp, nhưng thái độ lại cực thô lỗ, nói chuyện cũng thực trực tiếp, cùng mới gặp bộ dáng nhu nhược kém rất nhiều.

Bọn họ ngay từ đầu nghĩ đến tiểu tử này chính là cái nam nhân vô dụng yếu đuối, sau lại mới biết được sắc mặt hắn khi đỏ trắng bệch là vì hắn say xe.

Làm ơn, ngồi xe ngựa cũng choáng váng, này cũng quá yếu đi?

Đối với loại nam nhân không giống nam nhân này, bọn họ thực khinh thường, nhưng ở chung hai ngày xuống dưới, lại phát hiện cá tính tiểu tử này thực hào sảng, thẳng đến thẳng trự, cùng với diện mạo thanh tú kia hoàn toàn không giống nhau.

Nghĩ đến bộ dạng dũng cảm của Giang Hạo Thừa khi dùng bữa, Tiêu lão nhị liền lắc đầu, mặt thanh tú xúng lên cái loại ăn tướng này, thật sự là giậm chân giậm dữ nha!

Nhưng mà cá tính Giang Hạo Thừa lại hợp tính khí của hắn, hơn nữa thái độ của tiểu sư muội lạnh như băng đối tiểu tử này hoàn toàn không giống nhau, làm cho hắn toàn bộ tò mò.

“Này, bộ dạng này của ngươi so với A Cửu hoàn hảo hơn, như thế nào thích A Cửu?” Trọng điểm là, hắn như thế nào chịu được tiểu sư muội quái gở?

Giang Hạo Thừa bĩu môi, ánh mắt nhìn hắn rất là khinh thị. “Giống ngươi loại người nông cạn này, đương nhiên không hiểu Tiểu Cửu tốt.”

“A?”

“Hừ! Ngươi cũng không biết Tiểu Cửu có bao nhiêu đáng yêu.”

“Đáng yêu?” Hắn nói thật sự là tiểu sư muội sao?

“Đúng nha, Tiểu Cửu của ta cực đáng yêu.” Hai tay phủ lên mặt, nghĩ đến Tiểu Cửu thân ái, Giang Hạo Thừa liền cười đến thực ngọt ngào. “Dù sao ngươi không hiểu!”

Tiêu lão nhị là không hiểu, hắn chỉ cảm thấy mắt người này bị mù, tiểu sư muội giống khối băng làm sao đáng yêu?

Tiêu lão nhị lắc đầu, đang chuẩn bị uống trà, đã thấy Triệu Thiên Lâm mặt bình tĩnh đi tới.

Giang Hạo Thừa cũng thấy được, mày nhíu nhíu.

Triệu Thiên Lâm đi tới trước mặt bọn họ, một đôi mắt hung ác nham hiểm trừng mắt Giang Hạo Thừa.

Tiêu lão nhị nhìn hai người, tình cảm Triệu Thiên Lâm đối tiểu sư muội, sư huynh đệ bọn họ đều biết, hiện tại toát ra cái Giang Hạo Thừa, nghĩ cũng biết Triệu Thiên Lâm nhất định sẽ không có tư vị gì cả.

Chuyện tình cảm, người bên ngoài tốt nhất không cần nhúng tay!

Tiêu lão nhị sờ sờ cái mũi, “Ách..... Các người tán gẫu.” Đứng dậy lập tức rời đi.

Tán gẫu cái rắm nha! Người này không thấy được Triệu Thiên Lâm một bộ đáng sợ muốn ăn hết hắn sao? Hắn ta như vậy đem hắn bỏ lại?

Giang Hạo Thừa cắn răng trừng mắt thân ảnh Tiêu lão nhị bước nhanh rời đi, lại nhìn bộ dáng Triệu Thiên Lâm âm tình bất định. “Muốn uống trà sao?”

Triệu Thiên Lâm ngồi xuống, Giang Hạo Thừa thay hắn châm trà.

Nâng chung trà lên, Triệu Thiên Lâm không uống xong, chính là nhìn nước trà, hồi lâu mới mở miệng. “Ta vẫn thực thích A Cửu, mắt đầu tiên nhìn đến nàng, ta liền thích nàng, muốn cưới nàng làm vợ.”

Giang Hạo Thừa không nói chuyện, chính là lẳng lặng uống trà.

“A Cửu không nhìn được tình, không sao cả, ta sẽ chậm rãi dạy cho nàng, A Cửu đối với người lãnh đạm, không sao cả, ta sẽ bồi ở bên người nàng; A Cửu không thương ta, không sao cả, ta yêu nàng là tốt rồi.” Hắn yêu cầu không nhiều lắm, chỉ cần có thể ở bên người Cơ Đan Ngưng.

Nhưng là, Giang Hạo Thừa lại xuất hiện, hắn cướp đi tâm A Cửu, người A Cửu vì hắn mà biết tình, cặp lục đồng lạnh như băng kia rốt cục có nhìn người chăm chú, nhưng người nọ cũng không phải là hắn.

Hắn chờ đợi lâu như vậy, bảo hắn có thể nào cam tâm?

Nguyên tưởng rằng ý vào hôn ước, hắn có thể được đến A Cửu, nhưng mới vừa nghe đến đối thoại trong thư phòng, hắn biết cậu thừa nhận Giang Hạo Thừa.

Vậy hắn đâu? Bọn họ đặt hắn ở chỗ nào? Cảm tình hắn đối A Cửu tính cái gì?

Triệu Thiên Lâm trừng hướng Giang Hạo Thừa. “Người dựa vào cái gì được đến A Cửu?” Rõ ràng là hắn yêu A Cửu đã lâu.

“Bằng lòng của nàng ở trên người ta.” Giang Hạo Thừa nói trực tiếp, cũng không sợ đả thương người, “Loại tình yêu này nọ không phải trả giá liền nhất định sẽ có thu hoạch.”

Tiểu Cửu không thương hắn, chính là sự thật.

“Ha, người dựa vào cái gì mà nói với ta loại lời nói này?” Triệu Thiên Lâm cười nhạo, “Người dựa vào cái gì lấy loại người như người nói với ta?”

Giang Hạo Thừa không nói, biết hiện tại nói cái gì Triệu Thiên Lâm đều nghe lọt tai, chẳng khác gì nói với chân trời vô phương xa vời, hắn lại càng không nói ra khẩu.

Hắn sẽ không bởi vì đồng tình Triệu Thiên Lâm mà buông tay, Tiểu Cửu không phải đồ vật mặc người ta chọn, người có quyền lực lựa chọn là nàng, mà không phải hắn cùng Triệu Thiên Lâm.

“Ta sẽ không buông tay A Cửu.” Triệu Thiên Lâm buông cái chén, lạnh lùng nhìn hắn. “Trừ phi ta chết, bằng không ta tuyệt sẽ không buông tay.”

Hiện tại tâm A Cửu là ở trên người Giang Hạo Thừa, thì tính sao? Chỉ cần Giang Hạo Thừa biến mất, trong lòng A Cửu vốn không còn người.

Cúi đầu che lại âm ngoan hiện lên trong mắt, Triệu Thiên Lâm đứng dậy rời đi.

Giang Hạo Thừa nhìn Triệu Thiên Lâm buồn chén trà, trên đó có vết nứt, giống như tuyên cáo tâm tình Triệu Thiên Lâm.

Thà làm ngọc vỡ, không vì ngôi lành sao?

Một ngụm uống xong nước trà nguội, Giang Hạo Thừa dẹp môi, mặt tuấn tú không có một tia ý sợ hãi.

Vậy phóng ngựa lại đây đi! Lão Tử không sợ!

11. Chương 11

Hắn sai lầm rồi! Hắn phải sợ.....

“Hạo Thừa ca ca!”

Nghe thanh âm này, nhìn đến thân ảnh vội chạy đến, đầu Giang Hạo Thừa lại đau.

Vì sao? Vì sao không có người nói với hắn Triệu Thiên Kiều sẽ xuất hiện?

“Hạo Thừa ca ca, Thiên Kiều nhớ người nga!” Dắt tay Giang Hạo Thừa, Triệu Thiên Kiều đối hắn làm nũng, nâng một thân y phục màu hồng, kiều diễm như hoa, nhưng ánh mắt quanh mình lại đều dừng ở trên người thiếu niên tuấn mỹ.

Võ lâm đại hội vào ngày kia sẽ cử hành, nhân sĩ khắp nơi giang hồ đều đi vào Cổ Vân Bảo, chuẩn bị tham dự trận võ lâm trọng đại này.

Mà ở Cổ Vân Bảo, bọn họ cũng đều nhìn đến thiếu niên đi theo bên cạnh võ lâm minh chủ, đều đoán thiếu niên xinh đẹp này là nhân vật phương nào, như thế nào xuất hiện ở Cổ Vân Bảo?

Thậm chí còn có chút thiếu niên hiệp sĩ cho rằng Giang Hạo Thừa là nữ phần nam trang, đều đối hắn tâm động, muốn biết là thiên kim nhà ai. (TiểuMT: k sợ bị chặt tay, ngon thì nhào vô=))

Nếu không phải ngại cho thiếu niên luôn đi theo bên cạnh người Cơ Đan Ngưng, bọn họ sớm vây quanh thiếu niên đối hắn hiển ân cần! Nhưng tuy rằng không thể tiếp cận hắn, bọn họ vẫn chưa từ bỏ ý định, hướng người Cổ Vân Bảo hỏi thăm thân phận thiếu niên.

Nhưng nhắc tới đến thiếu niên, người Cổ Vân Bảo liền lộ vẻ mặt khó xử, ấp úng không dám nói thêm cái gì, làm cho bọn họ nghĩ rằng: Thân phận thiếu niên nhất định là hiển hách, mới có thể làm cho người ta không dám nhiều lời.

Điều này làm cho bọn họ đối với thiếu niên lại tò mò, rất nhiều khuê nữ muốn biết thiếu niên đến từ phương nào, có lẽ có thể gả cho thiếu niên làm vợ;chẳng khác gì quý che mắt muốn kết hôn với tiểu mỹ nhân nam phần nữ trang vào cửa.

Sau đó, người theo tiến đến Cổ Vân Bảo càng ngày càng nhiều, Giang Hạo Thừa liền càng lúc càng khổ sở, mỗi ngày nhìn người cuốn lấy hắn bội số gia tăng, tam không ngũ khi còn có nữ nhân đối hắn liếc mắt đưa tình, còn có người đưa tới đính ước vật — hơn nữa không hạn nam nữ. =))

Kháo, cho dù hắn thân ngôn nói hắn là nam, nhưng vẫn có người không tin, thậm chí còn có người nói cho dù hắn thật sự là nam, bọn họ cũng không để ý.

Yêu! Hắn không ngại, Lão Tử ngại được không?

Mặc kệ là thông môn người còn hơn là bị người thông môn, hắn cũng không vui vẻ! Hắn thậm chí ôm thân thể hương nhuyễn của Tiểu Cửu nhà hắn, tiến vào cửa huyết ướm át mê người của Tiểu Cửu..... Còn những người khác chờ hắn đều lần xa một chút!

“Triệu cô nương.....”

“Ta đều nói bảo ta Thiên Kiều.” Triệu Thiên Kiều bắt mẫn chu miệng, mắt đẹp xem xét Giang Hạo Thừa. “Hạo Thừa ca ca, người không nghĩ ta như thế nào?”

Từ Giang Hạo Thừa rời đi Triệu gia, nàng mỗi ngày đều muốn hắn, lại nghe đồn Cổ Vân Bảo có cái thiếu niên mạo mỹ xinh đẹp tuyệt trần giống như thiên nhân, mới ngần ngừ nửa tháng, thiếu niên tồn tại ngay trong chốn vô lâm khiến cho nhiều người xông xáo, nàng sợ Giang Hạo Thừa sẽ bị cướp đi, lập tức đuổi tới Cổ Vân Bảo.

Triệu Thiên Kiều nhìn nữ nhân quanh mình ánh mắt ghen tị, không khỏi kiêu ngạo mà nâng lên cằm, ôm lấy cánh tay Giang Hạo Thừa.

Toàn thân Giang Hạo Thừa đỏ mồ hôi, cổ tình như thế nào cũng đẩy không ra tay của Triệu Thiên Kiều, nhìn đến ánh mắt Tiêu lão nhị chế nhạo, hắn hung tợn trừng đi qua.

Xem diễn nha? Còn không mau tới cứu hắn!

Nếu để Tiểu Cửu nhìn đến tình hình này, vậy hắn liền..... Chết chắc rồi!

Cơ Đan Ngưng đứng ở cửa, nàng vừa xuất hiện, hơi thở náo nhiệt lập tức lạnh tới ngàn độ. Vô lâm minh chủ tính tình cổ quái này xuất hiện, bọn họ đối nàng ấn tượng khắc sâu.

Khác hẳn với tướng mạo thường nhân, con người kỳ dị, còn có một thân võ công cao cường, nàng ở bốn năm trước được đến lệnh bài minh chủ, lại lý kỳ biến mất bốn năm, cho tới bây giờ mới xuất hiện.

Bọn họ chỉ biết Cơ Đan Ngưng là nghĩa nữ của bảo chủ Cổ Vân Bảo, còn lại hoàn toàn không biết, nhưng bọn họ cũng không dám tới gần Cơ Đan Ngưng, hơi thở lạnh như băng của nàng làm cho người ta đối nàng sợ hãi.

Nhìn đến tiểu sư muội xuất hiện, các sư huynh rất ăn ý đều rời xa Giang Hạo Thừa, mấy ngày nay, bọn họ nhận ra tiểu sư muội đối Giang Hạo Thừa có tính giữ lấy cực mạnh.

Ai thân cận với Giang Hạo Thừa quá, hoặc là Giang Hạo Thừa cách nàng quá xa, Giang Hạo Thừa đối người khác cười, tiểu sư muội đều không vui.

Tuy rằng nàng cái gì cũng chưa nói, biểu tình cũng không có gì, nhưng băng trên người khiến cho người ta phát lạnh khí tràng, lại làm cho người ta trong lòng phát run.

Người quanh mình cũng phát hiện không khí không đúng, nín thở tức khắc không dám hé răng.

Giang Hạo Thừa chạy nhanh đưa tay cánh bị Triệu Thiên Kiều nắm rút ra, phía trái đi ba bước, cách Triệu Thiên Kiều rất xa, hai tay để ở sau lưng, đối Cơ Đan Ngưng bày ra biểu tình vô tội.

Đừng với hắn phát giận, hắn cái gì cũng chưa làm nha!

Tiểu Cửu khiến hắn thực vui vẻ! Nếu ghen liền chứng tỏ nàng thích hắn! Cho nên đối với dự vọng giữ lấy của Tiểu Cửu, hắn là vui vẻ chịu đựng — nói hắn có bệnh cũng không sao, Lão Tử thích là tốt rồi! Nhưng mà, bộ dáng Tiểu Cửu tức giận thật đáng sợ, Giang Hạo Thừa theo bản năng sờ sờ cổ.

“Biểu, biểu tử!” thanh âm Triệu Thiên Kiều run run, không rõ Cơ Đan Ngưng vì sao như vậy nhìn nàng, làm cho thân thể nàng cuống run lên. Nàng có làm sai cái gì sao?

Cơ Đan Ngưng tiến lên, lục mâu lạnh lùng quét về phía Triệu Thiên Kiều. “Cách hắn xa một chút, lại có lần thứ ba, ta sẽ không bỏ qua ngươi.” Nếu lại làm cho nàng xem được nàng ta lại chạm vào hắn, nàng sẽ giết Triệu Thiên Kiều!

Giữ chặt tay Giang Hạo Thừa, Cơ Đan Ngưng thản nhiên nhìn phía mọi người.

“Hắn là của ta.”

Nói xong, Cơ Đan Ngưng lôi kéo Giang Hạo Thừa rời đi, phòng một mảnh yên tĩnh.

“Này, đây là có chuyện gì?” Hồi lâu, Triệu Thiên Kiều mới từ trong kinh ngạc ra tiếng.

Ách..... Tiêu lão nhị đồng tình vỗ vỗ nàng. “Triệu nha đầu, người chết tâm đi!” Muốn cướp người của tiểu sư muội, nàng là tự đi tìm chết!

“Nhưng là biểu tử không phải gã ca ca ta sao?” về mặt Triệu Thiên Kiều khiếp sợ nhìn về phía huynh trưởng, “Ca, đây là có chuyện gì, ca như thế nào cũng không hé răng?”

Triệu Thiên Lân không nói, hắn chính là liếm râu cằm, cúi phóng bên cạnh người thủ lạng lẽ nắm thành quyền.

Các sư huynh đệ đều xem nhau liếc mắt một cái, cũng không dám nói thêm cái gì. Chuyện tình cảm, người bên ngoài vẫn là không cần xen mồm vào.

12. Chương 12

Giang Hạo Thừa không ở đây.

Đứng ở cửa, Cơ Đan Ngưng mày nhíu lại.

Trước kia Giang Hạo Thừa đều ở trong phòng, chuẩn bị tốt đồ ăn sáng, ngồi ở trước bàn cười meo meo chờ nàng, nhưng hiện tại người không ở đây.

Hắn đi đâu rồi?

Không bước vào phòng, nàng toàn thân rời đi, ở trong bảo chung quanh tìm bóng dáng Giang Hạo Thừa, nhưng chỉ có không thấy được người, mặt trắng nõn không khỏi dần dần lạnh như băng.

Nàng ngăn lại một gã. “Giang Hạo Thừa đâu?”

Bị sắc mặt Cơ Đan Ngưng dọa đến, lấy người này vội vàng lắc đầu. “Tiểu, tiểu nhân không thấy được Giang công tử.”

Cơ Đan Ngưng cau mày, giẫm chặn tại chỗ rời đi, nàng nghĩ tới Giang Hạo Thừa có phải hay không đi ra ngoài mua đồ ngọt cho nàng, vẫn là đã trở lại trong phòng?

Nàng lại đi trở về trước cửa phòng, nhưng giống nhau không nhận thấy được hơi thở của hắn.

Cho dù Giang Hạo Thừa đi ra ngoài, cũng biết nàng tìm không thấy hắn sẽ tức giận, bình thường sẽ không ra ngoài lâu, chẳng lẽ bên ngoài đầu bị lũ người thô tục đùa giỡn bắt đi?

Nàng bước nhanh đi hướng cửa lớn, hỏi thủ vệ: “Giang Hạo Thừa có đi ra ngoài sao?”

“Tiểu nhân không thấy được.”

Hắn không đi ra ngoài, vậy hắn đâu?

Cơ Đan Ngưng lạnh nghiêm mặt, nhìn không tới hắn, nàng không hiểu hoảng đứng lên, sốt ruột ở trong bảo chung quanh tìm lung tung.

“Có hay không nhìn đến Giang Hạo Thừa?” Vừa thấy đến lấy người, nàng liền lập tức hỏi.

“Buổi sáng có nhìn đến hắn hướng phòng bảo chủ đi đến.” Một gã hướng nàng trả lời.

Hắn ở chỗ của nghĩa phụ? Cơ Đan Ngưng nhả ra khí, xoay người hướng chủ viện đi đến, mới đi vài bước, liền nhìn đến Cơ Công Nghĩa cùng tam sư huynh đi cùng một chỗ.

“A Cửu, sắc mặt con như thế nào.....”

“Giang Hạo Thừa đâu?”

“A?” Cơ Công Nghĩa sững sốt. “Nghĩa phụ không thấy được hắn nha!”

Cơ Đan Ngưng nhíu mày. “Có người nói hắn đi tới phòng nghĩa phụ.”

“Nghĩa phụ không tìm hắn nha? Chẳng lẽ là nghĩa mẫu con.....”

Nói còn chưa nói xong, Cơ Đan Ngưng bước nhanh hướng chủ viện mà đi, Cơ Công Nghĩa cùng đồ đệ đều xem nhau liếc mắt một cái, xem sắc mặt A Cửu không thích hợp, bọn họ lập tức đi theo phía sau.

Cơ Đan Ngưng bước vào chủ viện, xông thẳng phòng, vừa thấy đến Thẩm Uyển Nương liền hỏi: “Giang Hạo Thừa đâu?”

Thẩm Uyển Nương sững sốt, lại nhìn đến trượng phu cùng lão Tam theo sau nghĩa nữ, “Làm sao vậy sao?”

“Giang Hạo Thừa có đến nơi này sao?”

“Nghĩa mẫu có tìm hấn lại đây, nhưng đợi thật lâu, hấn cũng chưa xuất hiện.....” Nàng còn đang suy nghĩ tiểu quan này thực không lẽ phép, nhưng xem sắc mặt hiện nay A Cửu, chẳng lẽ tên tiểu quan kia thật không thấy?

“Hấn thực sự không xuất hiện?” Cơ Đan Ngưng lạnh lùng nhìn nghĩa mẫu, nàng biết nghĩa mẫu không thích Giang Hạo Thừa, nghĩa mẫu hy vọng nàng cùng Triệu Thiên Lâm cùng một chỗ. “Nghĩa mẫu sẽ không đem hấn giấu đi chứ?”

Không nghĩ tới nghĩa nữ sẽ hỏi nàng như vậy, Thẩm Uyển Nương trợn to mắt, “Đương nhiên không có, A Cửu, con hiện tại là đang hoài nghi nghĩa mẫu sao?”

“Nghĩa mẫu không thích hấn.”

“Đúng, nghĩa mẫu là không thích hấn.” Thẩm Uyển Nương tức giận, nghĩa nữ hoài nghi làm cho nàng tức giận. “Nhưng bởi vì con, nghĩa mẫu thử tiếp nhận hấn, mấy ngày nay nghĩa mẫu cũng hiểu được người khác không kém, hôm nay tìm hấn lại đây, cũng là muốn cùng hấn nói chuyện, nghĩa mẫu không có ác ý gì, chẳng lẽ con cảm thấy nghĩa mẫu sẽ làm bị thương người trong lòng con sao?”

Cơ Đan Ngưng không đáp lời, Giang Hạo Thừa mất tích làm cho lòng của nàng toàn bộ bối rối, nàng không nói một câu, xoay người chuẩn bị rời đi.

“A Cửu, con đừng vội.” Cơ Công Nghĩa bắt lấy nghĩa nữ, mở miệng trấn an thê tử, “Uyển nương, đừng cùng A Cửu tức giận, A Cửu chính là sốt ruột. Lão Tam, người ọi người trong bảo đi tìm, xem Giang Hạo Thừa có hay không ở trong bảo, cũng xem còn có ai không ở trong bảo?”

“Vâng.” Lão Tam nhìn tiểu sư muội liếc mắt một cái, hấn vẫn là lần đầu tiên nhìn đến bộ dáng này của tiểu sư muội, hấn không dám chần chờ, xoay người lập tức rời đi.

“A Cửu, con đừng vội, trước chờ tin tức.” Cơ Công Nghĩa vỗ vỗ vai nghĩa nữ.

Cơ Đan Ngưng cúi đầu không nói, móng tay gắt gao đâm vào lòng bàn tay.

Nhìn đến nghĩa nữ bộ dáng này, Thẩm Uyển Nương cũng mềm lòng, nàng cầm tay Cơ Đan Ngưng. “A Cửu, có hấn chính là ở trong bảo dạo chơi, đợi chút liền xuất hiện.”

Nhìn tay nghĩa mẫu, Cơ Đan Ngưng ngẩng đầu, Thẩm Uyển Nương đối nàng mỉm cười trấn an, nàng cúi mâu xuống. “Thực xin lỗi.” Nàng vừa mới không nên nói nghĩa mẫu như vậy.

Thẩm Uyển Nương ngăn người, cùng cũng là mặt lộ vẻ kinh ngạc trượng phu xem nhau liếc mắt một cái, sau đó nở nụ cười.

Xem ra bởi vì cái Giang Hạo Thừa kia, Cơ Đan Ngưng thực sự thay đổi rất nhiều, được rồi! Hướng về phía điểm này, nàng liền miễn cưỡng nhận tiểu tử kia.

Qua một khắc(*), lão Tam thở hồng hộc chạy tới, đi theo phía sau là các sư huynh đệ khác.

(*) 15 phút

13. Chương 13: Chương13

“Giang Hạo Thừa không ở trong bảo, hơn nữa.....” Hấn dừng một chút, hơi chần chờ mở miệng. “Triệu Thiên Lâm cũng không ở trong bảo.”

Bốn phía một mảnh âm u, chỉ có ánh sáng yếu ớt theo khe đá phía trên si lặc, làm cho Giang Hạo Thừa thấy rõ tình cảnh hiện tại của chính mình.

Hấn bị sợi dây sắt khóa ở trên thạch bích, dưới gói tắm nước, không thể động đậy.

Hấn nhớ rõ chính mình là muốn đi đến chủ viện, sau đó nửa đường..... Hấn không còn ấn tượng, người tỉnh lại ngay tại nơi này.

“Người tỉnh.” Thanh âm hơi thấp ở trong âm u vang lên.

Nghe thanh âm này, Giang Hạo Thừa một chút cũng không ngoài ý muốn, người hận đến muốn giết hắn chỉ có là hắn ta! Ngẩng đầu nhìn hướng chỗ âm u, hắn thần nhiên nhú mày. “Triệu Thiên Lân.”

Triệu Thiên Lân đi từ góc ra, thần sắc hờ hững. “Ngoài dự kiến của ta, người thực bình tĩnh” Hắn ta còn tưởng rằng hắn sẽ thất kinh.

Giang Hạo Thừa nhún vai, đều đã tình hình này, hắn phệ sẽ hữu dụng sao? “Người muốn giết ta?”

“Không.” Triệu Thiên Lân lại phủ nhận, “Ta chỉ là hy vọng người biến mất, hy vọng A Cửu có thể chú ý tới ta, cho dù liếc mắt một cái cũng tốt.”

Hắn từng nghĩ tới muốn giết Giang Hạo Thừa, nhìn hắn hôn mê, chỉ cần tay hắn ta nhẹ nhàng sờ, hắn sẽ biến mất.

Nhưng khi đưa tay bóp lấy cổ Giang Hạo Thừa, hắn không cách nào sử lực, không phải không hạ thủ được, chính là trong óc hiện lên mặt Cơ Đan Ngưng.

Giết Giang Hạo Thừa, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta, khả năng còn có thể hận hắn ta, động tay giết ta.

Hắn ta mới không cần, ít nhất A Cửu sẽ chú ý tới hắn ta, nhưng là..... Nghĩ đến A Cửu ở trước mặt Giang Hạo Thừa, nàng sẽ tức giận, nàng sẽ mỉm cười, cho dù cực gần cực gần, nhưng hắn nhìn ra được A Cửu vui vẻ.

Làm cho hắn cỡ nào cũng ghen tị, người có thể làm cho A Cửu vui vẻ đúng là người khác!

Nghĩ vậy, liền cảm thấy thực giận Giang Hạo Thừa, hắn ta hận không thể để hắn biến mất, nhưng..... nếu hắn mất, A Cửu sẽ không vui vẻ.

Nghĩ vậy, hắn lại thật đáng buồn không xuống tay được.

Giang Hạo Thừa ở trong lòng thở dài, thật muốn giết hắn, Triệu Thiên Lân sớm động thủ, thế nào còn có thể chờ hắn tỉnh lại? Hắn biết Triệu Thiên Lân không xuống tay được, không phải bởi vì mềm lòng, mà là bởi vì Tiểu Cửu.

So với làm cho Tiểu Cửu hận hắn, hắn lại càng không muốn Tiểu Cửu thương tâm, người này yêu Tiểu Cửu lắm, nhưng chính mình sẽ không đem Tiểu Cửu tặng cho hắn, cũng sẽ không đồng tình hắn.

Đồng tình của hắn đối Triệu Thiên Lân mà nói là loại khuất nhục, Triệu Thiên Lân khinh thường muốn, Giang Hạo Thừa hắn cũng không nghĩ cho.

“Cho nên đâu? Người không giết ta, là muốn đem ta nhốt tại nơi này cả đời sao?” Chiếu theo hắn loại thân thể yếu ớt này, nửa người còn lại tắm ở trong nước, đại khái bảy ngày hắn còn kém không nhiều lắm bye bye.

Triệu Thiên Lân cau mày, không ngại nhìn vẻ mặt Giang Hạo Thừa, hắn cười đến cực lạnh. “Người không sợ ta thật như vậy làm sao? Tại cái sơn động râm mát này chờ chết, có thể sánh bằng ta một kiếm chấm dứt đáng sợ của người.”

“Tiểu Cửu sẽ tìm đến ta.” Không sợ chọc giận hắn, Giang Hạo Thừa nói được trực tiếp. “Ta không thấy, Tiểu Cửu nhất định thực khẩn trương,”

“Câm miệng!” Triệu Thiên Lân gầm nhẹ, tay hướng hắn vung lên, binh khí cắt qua Giang Hạo Thừa mặt, máu tươi thấm ra. “Giang Hạo Thừa, người đừng cho ta thực sẽ không giết người.”

Mặt Giang Hạo Thừa không đổi sắc, tiếp tục nói: “Ta nói là sự thật, mặc kệ người chấp nhất như thế nào, không buông tay như thế nào, trong lòng Tiểu Cửu cũng không sẽ có người.”

“Câm mồm! Người câm mồm cho ta!” Triệu Thiên Lân tức giận đến bước vào trong nước, tay hung hăng bóp lấy cổ Giang Hạo Thừa, giận hồng mắt, nhưng tay chính là không thể dùng sức.

Giang Hạo Thừa yên lặng nhìn hấn. “Người có biết đây là sự thật..... Hư!” Bụng bị đâm một quyền, đau đến hấn kêu rên.

“Sự thật là thay đổi không được.” Hấn cắn răng, nhịn xuống đau đớn, tiếp tục không sợ chết mở miệng. “Triệu Thiên Lâm, người trong lòng Tiểu Cửu là ta.”

“Không!” Triệu Thiên Lâm rống to, nắm đấm không ngừng hướng Giang Hạo Thừa trên người đánh. “A Cửu nàng không hiểu tình, nàng cũng không hiểu cái gì là thích, nàng làm sao có thể thích người? Không có khả năng! Không có khả năng!” Hấn ngừng tay, kịch liệt thở gấp.

Miệng Giang Hạo Thừa phun máu, hấn bị đánh uốn hôn mê đi, lại cứng rắn chống một hơi, ngao nghễ ngẩng đầu, môi đỏ tươi hướng hấn kéo kéo. “Như vậy người hết giận sao?”

“Người!” Triệu Thiên Lâm giận trừng mắt hấn, tức giận đến muốn lại đánh, nhưng nắm đấm lại như thế nào cũng không vung đi được, cầm quyền, hấn giận dữ rời đi.

Triệu Thiên Lâm vừa ra, thân thể Giang Hạo Thừa lập tức mềm xuống, đau trên người làm cho hấn cuồng tê.

Hoàn hảo họ Triệu không tiếp tục đánh, bằng không hấn nhất định sẽ bị đánh chết.

Lại phun máu, nhìn sơn động âm u, gió lạnh thổi vào, làm cho hạ thể ở dưới nước của hấn liên tiếp phát run, nhưng xích sắt trên tay cũng rất cứng và chặt, hấn cắn bản là rời không được.

Cái này thực sự chỉ có thể chờ đám người tới cứu.

Ô ô..... Hấn thật lạnh nga, Tiểu Cửu mau tới cứu hấn!

Triệu Thiên Lâm không chút nào ngoài ý muốn nhìn đến thân ảnh chờ ở trong phòng, Giang Hạo Thừa biến mất, người khác đều ở trong bảo, bị hoài nghi nhất định là hấn.

“A Cửu.” Hấn thần nhiên mở miệng, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, cậu là muốn làm cho bọn họ chính mình giải quyết đi!

“Hấn đâu?” sắc mặt Cơ Đan Ngưng đông lạnh, lục đồng nhìn hấn chỉ có lạnh như băng.

Hấn rốt cục đợi cho A Cửu nhìn chăm chú hấn, nhưng lại là vì nam nhân khác..... Triệu Thiên Lâm cười đến chua xót. “Nếu ta nói hấn đã chết đâu?”

Một chút ngân quang vẽ qua bên gáy, lột bỏ hấn một vài sợi tóc tóc, thấm ra tơ máu nhiễm thành hồng y.

Triệu Thiên Lâm không tránh, yên lặng nhìn Cơ Đan Ngưng.

“Hấn đâu?” Nàng không tin hấn đã chết, nàng không tin! Ép trên người, Cơ Đan Ngưng cảm tức Triệu Thiên Lâm, kiểm trên tay để cổ họng. “Hấn đâu?”

“A! Ta lần đầu tiên nhìn đến nàng khẩn trương như vậy.” Không thềm để ý kiểm nằm trên gáy, Triệu Thiên Lâm nhẹ giọng nở nụ cười. “Hấn không thấy khiến cho nàng kinh hoảng như vậy sao?”

Cơ Đan Ngưng không nói, chính là lạnh lùng nhìn hấn.

“Ta đâu? Ta liền so ra kém với hấn sao?” Hấn hỏi lại, lại giống nhau không chiếm được trả lời, hấn không khỏi cười lạnh. “Ta sẽ không nói cho nàng hấn ở đâu.”

Lời nói của hấn rước lấy kiếm càn đe sát, trên gáy của hấn đâm vào một đạo vết thương, Cơ Đan Ngưng giận đến muốn giết người, người dám đụng Giang Hạo Thừa, nàng tuyệt không dễ dàng buông tha!

“Người không sợ chết sao?”

“Có thể chết ở dưới đao nàng, ta không sao cả.” Hấn cười, trong mắt nhìn nàng lộ ra thâm tình chua xót.

Cơ Đan Ngưng thế này mới chú ý tới ánh mắt của hấn, nàng không khỏi nhíu mày, “Người.....”

“Ta sẽ không cho nàng cùng hấn một chỗ, ta yêu nàng lâu như vậy, Giang Hạo Thừa dựa vào cái gì được đến nàng? Ta không cam lòng, muốn giết ta, liền rat ay đi!” Triệu Thiên Lâm nhắm mắt lại.

Cơ Đan Ngưng kinh ngạc nhìn hấn, đây là lần đầu tiên nàng thật sự xem đến người này, hồi lâu, nàng thu hồi kiếm, từng bước lui ra sau.

“Nàng.....” Triệu Thiên Lân ngạc nhiên mở mắt ra, kinh ngạc nhìn nàng. “Không giết ta sao?”

Cơ Đan Ngưng mím môi, lực đồng nhìn hấn, hồi lâu, nàng mới mở miệng. “Thực xin lỗi.”

“Cái gì?” Triệu Thiên Lân giật mình ngốc lảng.

Cơ Đan Ngưng nhớ tới lời nói của nghĩa phụ đối nàng nói, nghĩa phụ nói nàng nợ Triệu Thiên Lân một câu xin lỗi, khi đó nàng không hiểu, nhưng hiện tại nhìn đến bộ dáng Triệu Thiên Lân, nàng mơ hồ hiểu được ý tứ của nghĩa phụ.

“Ta nghĩ, ta nợ người một câu xin lỗi.” Nàng dừng một chút, lại nói: “Thực xin lỗi.”

Hấn muốn, nàng không thể cấp.

Thực xin lỗi? A Cửu nói với hấn thực xin lỗi.....

“Ha ha.....” Triệu Thiên Lân cười ra tiếng, tay bịt mắt, hấn [loan hạ] (?) thất lực điên cuồng cười to, “Thực xin lỗi..... Ha ha..... Thực xin lỗi.....”

Chấp nhất lâu như vậy, hấn được đến một câu này, nước mắt tiết ra hốc mắt, tay nóng rãnh.

Hồi lâu, hấn chậm rãi ngừng tiếng cười, lại vẫn không ngừng đầu.

“Người liền thích hấn như vậy sao?”

“Ừ!” Lần này, Cơ Đan Ngưng gật đầu. “Ta thích hấn.”

Có lẽ nàng là không hiểu tình, nhưng nàng biết nàng muốn Giang Hạo Thừa.

“Hấn ở phía sau cái sơn động, chính nàng tự đi tìm đi!” Hấn vẫn sẽ không hảo tâm nói cho nàng vị trí chính xác, muốn nam nhân kia, nàng sẽ chính mình đi tìm lấy.

“Cám ơn.” Được đến trả lời, Cơ Đan Ngưng nhanh chóng rời đi.

Nhìn thân ảnh nàng rời đi, Triệu Thiên Lân đau kịch liệt nhắm mắt lại.

Cũng biết, hấn nên chết tâm.

14. Chương 14

Đây là nguy cơ lớn nhất trong cuộc đời Giang Hạo Thừa!

Đây nhất định là âm mưu Triệu Thiên Lân, hấn ta muốn làm hấn chết đuối!

Nhìn nước lạnh đã tăng tới cổ, trong lòng Giang Hạo Thừa bão táp thô tục (không ngừng chửi thề), nước này làm sao có thể dâng lên? Chẳng lẽ ở sơn động cũng sẽ có thủy triều sao?

Khảo, còn như vậy đi xuống hấn nhất định sẽ bị chết đuối.

Hai tay dùng sức giãy dụa, muốn kéo đứt đoạn xích sắt, ý tưởng này đương nhiên là rất thiên chân, đừng nói đoạn xích sắt có bao nhiêu chắc chắn, cổ tay mảnh khảnh của hấn nay cả sợi dây thừng còn kéo không xong.

Nhưng bảo hấn ngồi đó chờ chết, hấn mới không cần!

“Này! Cứu mạng a! Bên ngoài có người hay không? Có người sắp bị chết đuối nha! Mau tới cứu mạng ta nha nha nha.....”

Giang Hạo Thừa ngăn yết hầu không ngừng gọi, “Này, người mau tới cứu mạng a..... Khụ khụ khụ.....” nước đã dâng đến.

Nước lạnh đã tăng tới miệng phía dưới, hấn điểm ùi chân, sau đó ánh mắt trừng trừng —

Xuyên thấu qua ánh sáng nhạt, hắn nhìn đến một đôi ánh mắt màu đỏ quỷ dị trừng mắt hắn, trong lòng hắn bắt đầu lạnh cả người.

“Sh –” Một con rắn đen to lớn theo phía trên thạch động chậm rãi tới gần hắn, đầu hình tam giác, lưỡi rắn không ngừng tê tê phun ra, ánh mắt đỏ lên thẳng theo dõi hắn, như là nhìn đến đồ ăn ngon miệng.

Giang Hạo Thừa không muốn biết là bị nước đìm chết đuối là hạnh phúc, hay vẫn là bị rắn ăn luôn mới có vẻ hạnh phúc? Hắn chỉ có thể sợ hãi trừng mắt rắn lớn hướng hắn tới gần.

Nước lạnh đã muốn ngập đến mũi hắn, hắn dừng lại hô hấp, ánh mắt thẳng nhìn chăm chăm con rắn, mồ hôi theo cái trán chảy xuống.

Con rắn đã muốn đi trên người của hắn, hạ thân xoay quanh, đầu rắn hướng hắn chậm rãi tới gần, hắn nghe được thanh âm ‘tê tê’ cách hắn càng lúc càng gần.

Nhìn đến con rắn mở lớn miệng, Giang Hạo Thừa nhắm mắt lại, trong lòng chỉ có một câu — Triệu Thiên Lâm, Lão Tử hận ngươi!

Ủ? Như thế nào không đau?

Đợi hồi lâu cũng chưa động tĩnh, Giang Hạo Thừa từ từ mở mắt ra. “Oa..... Cô lỗ cô lỗ.....”

Con rắn giương miệng rộng đối mặt với hắn, nhưng một chút vảy hồng lại gắt gao khóa lấy con rắn, hắn sợ tới mức há mồm hô to, lại đã quên miệng mình đang ở trong nước.

Lập tức uống lên vài ngụm nước, đường khí toàn bộ biến mất, hắn không thể hô hấp!

“Giang Hạo Thừa!”

Cơ Đan Ngưng nhẹ kêu, đem con rắn tung ra ngoài động, rất nhanh vọt vào phía dưới huyết động, đánh gãy xích sắt, ôm Giang Hạo Thừa ra động.

Nàng đưa hắn đặt lên mặt đất, không ngừng vỗ mặt của hắn.

“Giang Hạo Thừa! Tỉnh tỉnh!” Nàng hoảng kêu, sắc mặt của hắn thật trắng, thân thể thực lạnh, mặc kệ nàng như thế nào kêu đều bất tỉnh.

“Giang Hạo Thừa!” Cơ Đan Ngưng tay không khỏi phát run, con người ngọc lục bảo lộ vẻ bối rối, “Chàng không thể chết được, tỉnh lại, mau tỉnh lại!”

Nàng ở trong núi tìm từng cái từng cái sơn động, lại như thế nào cũng tìm không thấy hắn, cả người vừa vội lại hoảng, chỉ sợ hắn gặp chuyện không may.

Sau lại tựa hồ nghe đến phía trước có tiếng la, nàng bước nhanh theo tiếng tìm, cũng trong chốc lát, thanh âm liền biến mất, mà bốn phía cũng không có sơn động.

Cơ Đan Ngưng nhíu mày, xác định chính mình có nghe được thanh âm.

Chung quanh nhìn kỹ càng, khi đang định rời đi, lại nhìn đến phía trên tựa hồ có cái lỗ nhỏ, nàng lùa lá cây đi, quả nhiên nhìn đến động khẩu mà hai người có thể cùng lúc tiến vào.

Thân thể tham nhập một nửa cúi đầu nhìn, đã thấy người Giang Hạo Thừa tại nơi kia, thân thể bị nước bao phủ, trên đầu còn có một con rắn hướng hắn mở lớn miệng.

Nàng chạy nhanh chế trụ con rắn, gặp Giang Hạo Thừa mau bị chết đuối, lòng của nàng đều đập đến nhanh, thật vất vả đưa hắn cứu ra, hắn lại không nhúc nhích, mặc nàng như thế nào quát to chính là không để ý tới nàng.

Cơ Đan Ngưng cắn chặt môi, nàng không biết nên làm sao bây giờ, “Làm sao bây giờ..... Giang Hạo Thừa.....” Nàng cắn môi, không biết làm sao.

Theo dõi mặt hắn tái nhợt, Cơ Đan Ngưng nghĩ đến hắn vừa mới uống lên vài ngụm nước, cắn răng một cái, nắm chặt đấm, nửa sử dụng lực hướng ngực của hắn đấm một cái.

“Oa — khụ khụ —” Giang Hạo Thừa oa một tiếng khụ ra nước trong miệng, ôm ngực, không thể tin được tròng mắt Cơ Đan Ngưng.

Hắn mới bị Triệu Thiên Lâm đánh xong, Tiểu Cửu liền hướng miệng vết thương của hắn đánh, thương càng thêm thương..... Thật bạo nha!

“Giang Hạo Thừa! Chàng tỉnh!” Nhìn đến hắn tỉnh lại, Cơ Đan Ngưng vừa mừng vừa sợ, lục mâu thẳng xem xét hắn, hơi hơi phiếm nước.

Ách..... Nhìn đến thủy nhuận trong mắt Cơ Đan Ngưng, Giang Hạo Thừa toàn bộ hoảng. “Ta không sao nha, Tiểu Cửu nàng đừng khóc nha.....”

Nói còn chưa nói xong, đã bị nàng ôm lấy.

“Chàng làm ta sợ muốn chết.” Nàng nhỏ giọng nói xong, ôm thân hình run nhè nhẹ của hắn.

Vừa vặn bị đụng tới vết thương trên người, Giang Hạo Thừa hừ nhẹ một tiếng.

Cơ Đan Ngưng vội vàng buông ra hắn, “Trên người chàng như thế nào bị thương? Đau không.....”

Không nghĩ nàng lo lắng, Giang Hạo Thừa hướng nàng cười. “Không có việc gì.....” Mới là lạ!

Nhất thời trầm tĩnh lại, mỗi một cùng đau đớn tập hợp trên thân, trước mắt hắn cảm thấy tối, mềm ngã vào trong lòng nàng.

15. Chương 15

Giang Hạo Thừa là bị đối tỉnh.

Từ từ mở mắt ra, bụng trống trơn làm cho hắn rất không thoải mái! Hơn nữa toàn thân đều đau quá.

Tròng mắt trần nhà, hắn có chút thất thần, nhưng mềm mại dán tại bên cạnh người làm cho hắn cúi đôi mắt xuống, chỉ thấy Cơ Đan Ngưng cuộn thân mình lại, đầu gối lên vai của hắn, giống con mèo nhỏ dựa sát hắn.

Tròng mắt nhìn, đây là hắn lần đầu tiên nhìn đến bộ dáng Tiểu Cửu ngủ.

Lông mi của nàng rất dài, hô hấp nhẹ nhàng, khuôn mặt nhỏ nhắn rất trầm tĩnh, không có giống khi tỉnh lại lạnh như băng cùng khó có thể tới gần, ngược lại giống con mèo nhỏ chỉ biết thuận theo.

Hắn không khỏi nhu ánh mắt, ngón tay khẽ chạm mí mắt một chút.

Sau đó, một đôi mắt lam xinh đẹp lập tức mở, lẳng lặng nhìn hắn.

Hắn đối nàng mỉm cười, bàn tay khẽ vuốt mặt của nàng, “Ta ngủ bao lâu?” Hắn hỏi, âm thanh vừa tỉnh ngủ có điểm khàn khàn.

“Một ngày.” Hai má nhẹ nhàng cọ tay hắn, tay nàng tâm dán tại ngực của hắn, mày nhẹ nhàng nhíu. “Ta không thích trên người chàng có thương tích.”

Trên người hắn có thật nhiều vết bầm, khi nhìn đến vết thương trên người hắn, mi của nàng thật sự nhăn rất nhanh.

Hắn nên sạch sẽ, không có một tia tỳ vết nào, ngay cả một cái sẹo nho nhỏ cũng không nên có.

“Chỉ là thương nhẹ, qua vài ngày sẽ tốt.” Khẽ hôn cái trán trắng nõn, hắn dỗ nàng, không cần nàng để ý, sau đó trong nháy mắt đối nàng đáng thương hề hề. “Ta đói bụng.”

“Đợi chút, ta đi lấy ăn.” Cơ Đan Ngưng xuống giường, đi rồi vài bước, lại xoay người nhìn hắn.

Giang Hạo Thừa lập tức nói: “Ta sẽ ngoan ngoãn ở trên giường chờ nàng.” Không quên đưa lên một cái tươi cười.

Nhìn hắn một hồi lâu, Cơ Đan Ngưng mới rời đi phòng.

Xem ra hắn lần này mất tích dọa đến Tiểu Cửu, ngay cả khi rời hắn đi lập tức cũng không yên tâm.

Giang Hạo Thừa ngồi dậy, đau đớn làm cho hần nhúu mày, khuôn mặt xinh đẹp vặn vẹo. “Nga.....shit!” Triệu Thiên Lâm xuống tay thật đúng là nặng.

Tuy rằng là hần tự tìm lấy! Biết rõ người thất tình nhân không chịu nổi lời nói thật, hần còn cố ý nói chuyện kích hần.

Xoa ngực, hần nghe được cửa phòng mở ra.

“Nhanh như vậy.....” Nói, dừng lại, Giang Hạo Thừa nhúu mày nhìn về người đang tới. “Như thế nào? Lại muốn bắt cóc ta sao?”

Triệu Thiên Lâm đi hướng hần, lạnh lùng câu môi, giọng mỉa mai nói: “Nhìn người còn có khí lực nói chuyện, xem ra bị thương không nặng, ngay cả nước cũng dim người không chết, thật đúng là đáng tiếc.”

Hần biết chuyện sơn động ngập nước, đó là một ngoài ý muốn, hần cũng không biết nước trong sơn động sẽ dâng lên, nhưng mà hần cũng không tính giải thích, Giang Hạo Thừa không chết là vận may của hần.

“A, người chưa từng nghe qua tai họa di ngàn năm sao, Lão Tử hồng nhan họa thủy nhất định mệnh dài trăm tuổi.” Giang Hạo Thừa cười meo meo lại thêm một câu. “Hơn nữa sẽ cùng Tiểu Cửu bạc đầu giai lão.”

Ghen tị tử người!

Lần này Triệu Thiên Lâm cũng không tức giận, Giang Hạo Thừa nhúu mày. “Như thế nào? Rốt cục hết hy vọng sao?”

“Ta không phải bại bởi người.” Triệu Thiên Lâm ngạo nghễ nhìn hần. “Ta chỉ là không nghĩ A Cửu thương tâm.”

Cho nên, hần cam tâm buông tay.

“Nga, người thất bại đều nói như vậy.” Hần có thể lý giải.

Người này! Triệu Thiên Lâm mị mầu, nắm chặt nắm tay.

“Ai, quân tử động khẩu không động thủ.” Giang Hạo Thừa vội vàng nói.

Triệu Thiên Lâm cười u ám. “Ta chưa nói ta là quân tử.”

“Ta cũng chưa nói ngươi là.” Giang Hạo Thừa bĩu môi, cũng không sợ hần. “Dù sao cho dù người đánh chết ta cũng không được đến Tiểu Cửu.”

Triệu Thiên Lâm cắn răng, không giận cũng bị Giang Hạo Thừa chọc giận. “A Cửu như thế nào coi trọng người như người?”

Giang Hạo Thừa nhún vai, cười đến thực đáng đánh đòn. “Đương nhiên là vì ta giống kẹo cao su chết cũng quần quít dính lấy nàng a!”

“Người!” Tên vô lại này, Triệu Thiên Lâm hừ lạnh một tiếng, phất tay áo xoay người rời đi, đi vài bước, hần bỗng nhiên nói: “Ta sẽ không xin lỗi.”

Giang Hạo Thừa nhướn mày. “Không sao cả, người Lão Tử có đại lượng, tha thứ cho người.”

“A!” Triệu Thiên Lâm cười ra tiếng, kỳ thật cá tính của Giang Hạo Thừa thì Triệu Thiên Lâm cũng không chán ghét, chỉ là bọn hần vĩnh viễn sẽ không là bạn bè.

Đi tới cửa, Cơ Đan Ngưng vừa vặn bưng đồ ăn tiến vào, hai người đối mặt.

Cơ Đan Ngưng không nói chuyện, Triệu Thiên Lâm đi qua bên cạnh người nàng, cước bộ không ngừng, chính là nhẹ nhàng mà bỏ xuống một câu. “Tân lang thay đổi người, chúc người hạnh phúc.”

Cơ Đan Ngưng cúi đầu, không đáp lại.

“Tiểu Cửu –” Vừa thấy đến Cơ Đan Ngưng, Giang Hạo Thừa lập tức giống con chó nhỏ, dựng thẳng lỗ tai lên, phe phẩy cái đuôi thẳng tắp xem xét nàng.

Cơ Đan Ngưng đi lên trước, bưng chén cháo đưa tới trước mặt hần.

“Uy ta.” Hấn đối nàng làm nũng.

Nàng ngoan ngoãn ngồi ở mép giường, múc một muống cháo, thổi mấy cái, lại cẩn thận đưa tới bên môi hấn.

Giang Hạo Thừa há mồm ăn, mắt phượng cười đến loan loan, hấn biết Triệu Thiên Lâm vừa mới có đôi Tiểu Cửu nói chuyện, nhưng mà hấn không hỏi đến.

Dù sao trong lòng Tiểu Cửu là hấn, như vậy là đủ rồi, đối với người thất tình phải khoan dung một chút, hắc hắc.....

Lại nuốt vào một ngụm nước cháo, hấn ngẩng đầu ở trên gương mặt Tiểu Cửu hôn một cái, lưu lại dấu vết dầu mỡ, sau đó lại thân lưỡi liếm đi.

Liếm a liếm, đầu lưỡi liền trượt tiến cái miệng nhỏ nhắn, ưm..... Tiểu Cửu như thế nào thân đều vẫn là như vậy ngọt.

“Khụ khụ!”

Ai nha?

Giang Hạo Thừa tức giận buông ra môi mềm. “Người nào đến..... Ách!” Nhìn đến nhạc phụ tương lai cùng nhạc mẫu tương lai đứng ở cửa, hấn đứng lúc im miệng. Ách..... Bị nhìn đến ăn thịt nữ nhi nhà người ta, hấn có thể hay không bị lột da?

Thẩm Uyển Nương ứng đồ nghiêm mặt, xấu hổ bước vào phòng.

“Cơ bá bá, Cơ bá mẫu.” Giang Hạo Thừa lập tức tràn ra tươi cười, tay sẽ không đánh khuôn mặt của người tươi cười, nói sau có Tiểu Cửu bảo hộ hấn, không sợ!

Cơ Công Nghĩa gật đầu, nhưng mà sắc mặt cũng không tốt gì mấy, không có một làm cha nhìn đến nữ nhi của chính mình bị khinh bạc sẽ vui vẻ.

Thẩm Uyển Nương nhìn Giang Hạo Thừa, thiếu niên này thực sự đẹp mặt quá đáng, nhưng mà thật không có hơi thở khiến người chán ghét, cười rộ lên còn pha chút vui vẻ.

Nàng xem nữ nhi liếc mắt một cái, Cơ Đan Ngưng cúi đầu, không nhìn hai người bọn họ, thổi một muống cháo, liền đưa tới bên miệng Giang Hạo Thừa.

Giang Hạo Thừa cũng không khách khí, trước mặt cha mẹ người ta há mồm ăn đi.

Bọn họ thế nào xem qua nữ nhi sẽ hầu hạ người như vậy? Vợ chồng hai bên đều xem liếc mắt một cái, Thẩm Uyển Nương chỉ phải ở trong lòng than nhẹ.

“A Cửu, sau vô lâm đại hội liền đem hôn sự làm đi!” Đều bị hôn, không lấy chồng cũng không được.

Cơ Đan Ngưng không nói chuyện, chính là yên lặng cúi đầu.

Giang Hạo Thừa kinh ngạc trừng lớn mắt, có điểm không thể tin được. “Ách..... Ý tứ này là.....”

“Ý tứ là, trước hôn lễ ngươi còn dám thử ăn đậu hủ nữ nhi của ta thử xem!” Cơ Công Nghĩa lạnh lùng nói, nếu không có nghĩa nữ ở một bên, hấn tuyệt không sẽ bỏ qua cho cái tiểu tử này.

Trong nháy mắt Giang Hạo Thừa run run nói. “Cho nên..... Ta có thể thú Tiểu Cửu?”

Cơ Công Nghĩa hừ lạnh, Thẩm Uyển Nương gật đầu.

Nga nga nga –

“Tiểu Cửu! Ta có thể thú nàng!” Bất chấp vết thương trên người, Giang Hạo Thừa dùng sức ôm lấy Cơ Đan Ngưng, lên tiếng hoan hô.

Cơ Đan Ngưng tùy ý hấn ôm, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực hấn, nàng lẳng lặng, nói cái gì đều không có nói, chính là cánh môi lại lén lút nâng cao.

Kết thúc

Hắn rót cục thú đến lão bà!

Nhìn tân nương ngồi ở trên giường, tâm tình Giang Hạo Thừa xinh đẹp ứa ra bong bóng, cũng không nói quá, tay hắn trực tiếp xúc lên khăn đỏ.

Một đôi mắt lam nhìn chăm chăm vào hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ được tô son, ở dưới ánh nến, xinh đẹp động lòng người, làm cho hắn rất muốn một ngụm ăn đi.

Xoay người bưng lên rượu giao bôi, hắn một lần uống hết hai chén, lại cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, đem dịch rượu trong miệng đút cho nàng. Không kịp nuốt hết dịch rượu rót xuống khóe miệng, thân lưỡi Giang Hạo Thừa liếm đi, đem son trên môi mềm ăn hết, lại đem cái miệng nhỏ nhắn cắn đến hồng hồng.

“Lão bà, nàng hôm nay đẹp quá.” Đẩy nàng xuống, ngón tay gọn gàng kéo hỉ phục của tân nương xuống, hé ra miệng không ngừng hướng khuôn mặt nhỏ nhắn ấn xuống cái hôn môi.

Cơ Đan Ngưng thần nhiên cúi đầu, lỗ tai nho nhỏ phấp phồng.

“Làm sao bây giờ? Càng lúc càng thích nàng!” Trong nháy mắt vừa thấy đã chung tình, nhưng đối với nàng yêu thích cũng là mỗi ngày tích lũy, chờ khi hắn phát hiện, trong lòng xếp thành một cái loạt cái rụng nhỏ, sau đó biến thành thật to, tràn ngập tâm của hắn.

“Nàng đâu? Có thích ta hay không?” Hắn hỏi, hướng cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng thật mạnh hôn một chút, cũng không trông cậy vào lão bà sẽ trả lời, Tiểu Cửu của hắn chính là yêu ở trong lòng khó mở miệng thôi!

“Thích.” Nhẹ nhàng, hai chữ tinh tế theo môi mềm phun ra.

Sao? Trong nháy mắt Giang Hạo Thừa hoài nghi chính mình nghe lầm. “Tiểu Cửu, nàng vừa mới nói cái gì?” thanh âm của hắn hưng phấn thẳng phát run, mắt phượng lờ lờ sáng, cái đuôi lại lần nữa lắc lắc lên. (Tiểu MT : t.giả miêu tả kỳ quá ~ ~)

Cơ Đan Ngưng không nói lời nào, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng. “Thích chàng.” Lần này, khuôn mặt nhỏ nhắn mỏng manh hơi đỏ.

Nga..... Tiểu Cửu Của hắn như thế nào đáng yêu như vậy ? Giang Hạo Thừa tâm hoa nộ phóng, rốt cuộc không chế không được, giống chỉ sói hoang đỉnh đi lên, đem con thỏ nhỏ hắn âu yếm ăn xuống bụng.

Con thỏ then thùng mặc hắn ăn, có lẽ, khi ở đầu tiên nhìn đến hắn, nàng liền lén lút thích hắn.

16. Chương 16: Ngoại Truyện 1: Vừa Thấy Chung Tình Đã Chung Tình

Gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, cho dù là chỉ là gà yếu, vừa vụn vì nam nhân, hắn làm sao có thể thấy chết mà không cứu được đâu?

Bởi vậy, nhìn đến phía trước có vài cái cuộn cuộn vây quanh một nữ nhân nhỏ yếu, Giang Hạo Thừa không chút nghĩ ngợi lập tức xông lên trước.

“Vài cái đại nam nhân cùng nhau khi dễ tiểu cô nương, các ngươi thật không biết xấu hổ?” Hắn thừa dịp này chưa chuẩn bị, dùng sức hướng eo một cái cuộn cuộn trong đó đá đi xuống, không nghĩ tới sau lưng sẽ có người đánh lén, cuộn cuộn căn bản không kịp phòng bị, ai kêu một tiếng, ôm thất lưng trên mặt đất lăn lộn.

Không nghĩ tới sẽ có người cứu nàng, nữ tử sửng sốt một cái, ngẩng đầu chỉ thấy một gã thiếu niên tuyệt sắc, khuôn mặt tuấn mỹ hơn người kia làm cho nàng ngẩn ra.

Giang Hạo Thừa cũng nhìn đến tướng mạo của nữ nhân, chống lại cặp hắc ngọc kia, tâm của hắn đột nhiên rất nhanh nhảy vài cái.

“Xú tiểu tử không có mắt! Dám.....” Còn không có mắng xong, nhóm cuộn cuộn vừa thấy đến khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên, toàn ngẩn người.

Ông trời! Bọn họ là lần đầu nhìn đến mỹ nhân như vậy.

“Lão đại, người này là nam hay là nữ nha?” Chầy nước miếng, một gã cuồn cuộn hỏi.

“Mặc kệ hần là nam là nữ, bắt lấy là được.” nam nhân bị kêu là lão đại, bộ dạng xấu xí, không có ý tốt nhìn chăm chăm Giang Hạo Thừa.

“Chắc chắc, Lão Tử vừa mới còn đang suy nghĩ như thế nào xui xẻo như vậy, thế nhưng vây quanh một con bé xấu xí, không nghĩ tới hiện tại lại đưa lên một cái thiên tiên mỹ nhân, ha ha, này thật sự là đại lễ từ trên trời rơi xuống.” Lão nhân xoa xoa tay, cười dâm dăng tiếp cận Giang Hạo Thừa.

Kháo! Giang Hạo Thừa thế này mới cảm thấy chính mình rất xúc động.

Nhìn tám gã đại hán trước mắt, mỗi một cái đều so với hần cường tráng, hần làm sao có thể đánh cho thắng?

Bắt lấy tay nữ nhân, hần chậm rãi lui vài bước.

“Này, để ta sẽ ngăn cản bọn họ, người chạy mau.” Hần nhỏ giọng nói, nam nhân muốn bảo hộ nữ nhân, dù nguy hiểm cũng muốn cho nữ nhân trốn.

Nữ tử nhìn hần, lại nhìn đám cuồn cuộn sắc dục huân tâm kia, ánh mắt bọn họ đều đổ lên nhìn chăm chăm thiếu niên, giống như là bầy sói đói khát tìm được con mồi ngon miệng.

Thấy thế nào, nàng đều cảm thấy thiếu niên này so với nàng còn nguy hiểm. =))

“Không được, muốn chạy trốn cùng nhau trốn.” Nàng không có khả năng thả hần một người mà ở lại đây.

Không nghĩ tới nữ nhân này đầy dũng cảm, Giang Hạo Thừa không khỏi kinh ngạc ngấm hướng nàng, nhìn đến trên mặt nàng kiên nghị, ngực không khỏi áy náy.

Kỳ quái, hần là làm sao vậy?

“Hắc hắc, các người ai cũng đừng nghĩ trốn.” Nghe được bọn họ nói nhỏ, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Giang Hạo Thừa, tên cuồn cuộn cầm đầu vẽ mặt dâm loạn. “Nhất là người, tiểu mỹ nhân.....”

Phanh!

Một bọc quần áo đánh đến mặt đối phương, đối phương đau đến kêu rên.

“Chạy!” Nữ nhân lôi kéo Giang Hạo Thừa xoay người bỏ chạy.

Giang Hạo Thừa vừa thấy đến gánh nặng (?) đánh hướng cuồn cuộn, chân của hần lập tức động tác, chạy theo nữ nhân.

“Chết tiệt! Mau đuổi theo! Đừng làm cho bọn họ chạy, nhất là mỹ nhân, nhất định phải bắt đến nàng!”

Nữ nhân tuy rằng gầy gò, nhưng lại chạy trốn rất nhanh, nàng lôi kéo Giang Hạo Thừa đông quẹo tây, cực lực muốn bỏ ra cuồn cuộn phía sau.

Nhưng lúc này đêm đã khuya, mọi người trong thành đều ngủ, cho dù nghe được tiếng vang bên ngoài, thành dân cũng không dám nhiều chuyện hỗ trợ, mặt sau cuồn cuộn lại so với bọn hần biết rõ đường, trước sau giáp sau, mới chạy không mấy cái phố, bọn họ đã bị vây lại.

“Đáng chết!” Nữ tử thấp rủa, giữ chặt Giang Hạo Thừa, đưa hần hộ ở sau người.

Giang Hạo Thừa thở hồng hộc nhìn bóng dáng nữ tử, vóc dáng của nàng so với hần nhỏ, nhưng bóng dáng mảnh khảnh cũng rất kiên định, không chút do dự che ở trước người hần bảo hộ hần.

Hần không khỏi giật mình, tâm nhảy đến không xong.

“Hừ, Lão Tử xem hai người có thể chạy đi đâu!” Cuồn cuộn chậm rãi vây quanh bọn họ, đem bọn họ ép đến góc, lui không thể lui.

“Hắc hắc! Đừng từ chối, các người liền ngoan ngoan.....”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh lưng đạo đột nhiên xuất hiện, một chút vải hồng quần lấy cổ lão đại, đưa hần dùng sức kéo ra sau.

“Ừ ư.....” Đại hán vẫy tay thống khổ giẫy dụa.

“Lão đại!” Cuộn cuộn còn lại vội vàng tiến lên muốn cứu người, một gã nam nhân từ đầu đến cằm phiến quặt ngăn cản bọn họ, tay thế cuộn, bọn họ lập tức bị đánh bay.

Nhìn đến thân ảnh màu đỏ, Giang Hạo Thừa lập tức nhả ra khí.

Thật tốt quá! Hoàn hảo Tiểu Cửu đúng lúc xuất hiện.

“Cô nương, đừng sợ, đã không có việc gì.” Hắc trấn an nữ tử.

Nữ tử xoay người, giống như cũng buông tâm, đối hắc lộ ra mỉm cười, mâu đồng thẳng tắp nhìn hắc, “Ừ, cảm ơn người.”

Phanh.....

Giang Hạo Thừa ôm ngực, lẳng lẳng nhìn nữ tử, ánh mắt chớp cũng không chớp, lướt tiếc theo trên người nữ tử dời, tâm của hắc, càng đập càng mau.

Loại cảm giác này..... đây là..... “Vừa thấy chung tình!”

Xoát – kiếm lạnh như băng để ở cổ của hắc, sớm giải quyết xong đám kia cuộn cuộn Cơ Đan Ngưng đứng ở bên cạnh người Giang Hạo Thừa, lục đồng đánh một tầng băng, lạnh lùng nhìn hắc.

Mà tên nam nhân kia đột nhiên xuất hiện thân thủ đem nữ nhân giữ lấy kéo vào trong lòng, con người đen lợi hại che kín sát ý nhìn chằm chằm Giang Hạo Thừa.

Ách..... Giang Hạo Thừa đổ mồ hôi lạnh, hơn nữa nhìn đến ánh mắt lão bà, tâm của hắc lạnh cả người.

“Người vừa mới nói cái gì?” Cơ Đan Ngưng lạnh giọng hỏi, kiếm trên tay thực ổn, yên lặng dán ở yết hầu của hắc.

Giang Hạo Thừa động cũng không dám động, hắc biết lão bà là thật tức giận, hắc xong rồi, hắc khó giữ được cái mạng nhỏ này –

“A Hạo?” Đột nhiên, có người gọi hắc.

“A?” Giang Hạo Thừa nhìn về phía nữ nhân, sao nàng biết tên của hắc?

Nữ nhân trừng lớn mắt, không thể tin được. “A Hạo, thật là người?”

“Ách.....” Nàng ai nha?

Không đúng, này không phải trọng điểm.

“Lão, lão bà, ta không biết nàng nha!” Làm ơn, đao trên tay có thể hay không không cần dán hắc nhanh như vậy, hắc phải sợ nha!

Ai ngờ nữ nhân lại đột nhiên xông lên trước, không sợ chết đẩy Cơ Đan Ngưng ra, thân thủ ôm lấy Giang Hạo Thừa.

Xong rồi! Giang Hạo Thừa cảm thấy thiên quốc(*) cách chính mình gần.

(*) thiên đường

“A Hạo, thật là người ngu ngốc mà, người không chết, người cũng xuyên, ông trời.....”

A? Này ngữ khí, còn gọi hắc ngu ngốc.....

Trên đời này chỉ có một người sẽ gọi hắc như vậy, Giang Hạo Thừa kinh ngạc nhìn nữ nhân. “Lão tỷ?”

“Ta vừa mới hoài nghi, cái gì vừa thấy chung tình, loại lời nói ngu xuẩn này cũng chỉ có đệ ngu ngốc này mới có thể nói ra miệng.” Giang Sơ Vi vui vẻ ôm đệ đệ, không nghĩ tới đệ đệ cũng xuyên, thân nhân duy nhất không có chết, nàng vui vẻ muốn chết đi là được.

“Lão tỷ, thật là tỷ?” Giang Hạo Thừa không thể tin được, khó trách..... Khó trách hắc nhìn đến ánh mắt nữ nhân này hiểu ý nhảy nhanh hơn.

Hắn tại cái ánh mắt cường thế bức người bị áp bức hơn hai mươi lăm năm, hơn nữa, mới trước đây hắn cùng người đánh nhau, lão tử chính là như vậy che chở ở trước người hắn, không cho người đánh hắn, sau đó về nhà lại hắn lại bị đánh một trận .

Kháo! Cái gì vừa thấy chung tình, tim đập nhanh hơn của hắn căn bản chính là theo bản năng sợ hãi, bóng ma bị áp bức hai mươi lăm năm.

Nhưng mà..... “Lão tử, tử như thế nào biến thành một khối than?”

Lời nói của hắn rước lấy một cái nắm đấm, Giang Sơ Vi trực tiếp đánh đệ đệ một quyền làm như trả lời.

Sau đó..... “Kháo! Khuôn mặt này của đệ..... Đệ thật đúng là mặc thành tuyệt thế tiểu thụ?”

Khỏe miệng Giang Sơ Vi bắt đầu run rẩy, nghĩ đến bộ dáng cao lớn uy mãnh trước kia của đệ đệ, lại so với hiện tại đối chiếu, nàng phun nở nụ cười.

Cười cái rầm nha? Hắn cũng chưa cười nàng một cái mỹ nữ nóng bỏng mặc thành than đen – nhưng mà hắn cũng chỉ dám ở trong lòng nghĩ, không nói ra miệng.

Giang Sơ Vi một bên cười, một bên rơi nước mắt, cuối cùng nhịn không được lên tiếng khóc lớn. “Thật tốt quá, đệ còn sống, đệ không chết..... Đệ cái ngu ngốc này, không biết ta có nhiều thương tâm.....”

“Ách.....” Thực không thói quen nhìn bộ dáng này của lão tử, Giang Hạo Thừa gãi đầu, ôm lấy lão tử. “Được rồi, đệ sống nếu chuyện tốt nha, đừng khóc!” Lão tử như vậy, hắn đều muốn khóc.

“Còn sống cũng không tới tìm ta, đệ ngu ngốc này! Ô.....”

Đây có thể trách hắn sao? Diện mạo hiện tại của nàng cùng trước kia lại không giống nhau, bảo hắn như thế nào tìm nha!

Giang Hạo Thừa ở trong lòng nói thầm, miệng lại thói quen nói: “Được rồi, thực xin lỗi, đều là đệ sai!” Ai, bị nhân sinh bị áp bức nha!

Nhưng mà, lão tử còn sống, thật tốt!

Giang Hạo Thừa cười hí mắt, cho dù cái mũi có điểm cay, hốc mắt có điểm nóng, nhưng hắn là nam nhân, như thế nào có thể khóc đâu?

Hắn chính là dùng sức ôm Giang Sơ Vi, tử tử duy nhất của hắn.

Một bên hai người, im lặng nhìn hai tử đệ ôm nhau.

Mới vừa rồi khi Giang Sơ Vi ôm lấy Giang Hạo Thừa, trong mắt Cơ Đan Ngưng lập tức phiếm lên sát ý, nhận thấy được ý đồ của nàng, Hạ Hầu Dận cũng đề phòng đứng lên.

Nhưng nghe được lời nói của Giang gia tử đệ, bọn họ toàn dừng lại động tác.

Hạ Hầu Dận nghe qua Giang Sơ Vi đề cập qua chính mình có cái đệ đệ, biết nàng có bao nhiêu nhớ cái thân nhân này; Cơ Đan Ngưng cũng nghe Giang Hạo Thừa nói qua, hắn có cái tử tử bạo lực, từ nhỏ chỉ biết áp bức hắn, tuy rằng miệng có rất nhiều oán giận, mặt mày lại không một tí chán ghét.

Bọn họ cũng đều biết, Giang gia tử đệ có bao nhiêu tưởng niệm lẫn nhau, nhưng là.....

Hạ Hầu Dận mắt thấy nữ nhân chính mình bị nam nhân khác ôm lấy — cho dù người nọ là đệ đệ trong miệng Giang Sơ Vi, vẫn là thực khó chịu.

Cơ Đan Ngưng cũng không vui vẻ khi Giang Hạo Thừa ôm nữ nhân khác — cho dù người nọ là tử tử hắn, nàng vẫn là không vui.

Hai người khó chịu liếc mắt một cái, và sau đó cả hai nhìn qua của mình

Được, liền nhăn một khác.

Tử đệ ôm nhau không biết người yêu chính mình giãy dụa, Giang Hạo Thừa bên nói thầm bên giúp lão tử lau nước mắt, mắt Giang Sơ Vi đỏ hồng cười đánh hắn một cái, sau đó, hai người nhìn nhau cười.

Vừa thấy đến đệ đệ cười rộ lên yêu nghiệt, Giang Sơ Vi lại phun nở nụ cười. “Ha ha ha..... Đệ thực sự rất ảo lá..... Ha ha ha.....”

Giang Hạo Thừa bần cái xem thường, tùy ý lão tử giễu cợt, dù sao hắn cũng thói quen bị lão tử khi dễ.

Quan trọng là, bọn họ gặp nhau đoàn tụ.

Tuy rằng, hắn vẫn là nhịn không được ở trong lòng hừ lạnh –

Hừ! Lão tử biến khối than, nguyên lai không phải chỉ có chính mình thảm..... Ha ha! Thích!

17. Chương 17: Ngoại Truyện 2: Mãnh Nam Đường

Giang Hạo Thừa, tinh thần tuổi hai mươi bảy, thực tế tuổi hai mươi.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần ở trong hai năm trở nên dài nhỏ, rút đi trẻ con mượt mà thời thiếu niên, tuy rằng vẫn là thực yêu nghiệt, bất quá hắn tổng không có khả năng ở trên mặt gạch mấy đao hủy dung đi? Kia rất đáng tiếc, khuôn mặt này gian ác mê hoặc lòng người, vẫn là thật tâm thương thức thật vui mắt nha!

Huấn luyện hai năm, vóc dáng hắn là đầy dài quá, mặc dù không đến tám o, nhưng quá cũng kém không xa! Làm người sẽ không muốn so đo mấy cm kia, không ý nghĩa.

Thân hình thoát nhìn vẫn là gầy, không có tám khối cơ bụng, cũng không có cơ bắp cường tráng, vừa vặn đường cong cũng là rắn chắc hữu lực, thành quả như vậy, Giang Hạo Thừa coi như vừa lòng.

Nếu nói có cái gì làm cho Giang Hạo Thừa không hài lòng, thì phải là này thân thể trắng tinh này, kéo dài da trẻ con

Một người nam nhân trắng như vậy, còn gọi nam nhân sao?

Nam nhân, phải phơi nắng thành màu đồng cổ dã tính, tản mát ra mị lực khô gỏi, thể này mới kêu nam nhân.

Nhưng là, hai năm đến, hắn hoàn toàn không đen được, Giang Hạo Thừa không tin, hắn tuyệt đối phải biến đen.

Cho nên, một ngày nào đó, hắn cho toàn bộ người lui ra, không cho bọn họ bước vào đình viện từng bước.

Sau đó, hắn toàn thân cởi sạch bách —— để tắm nắng.

Hắn muốn phơi nắng để da đen, hắn muốn vứt bỏ bộ dạng giống cô nương, hắn muốn trở thành một con sư tử, khí phách hiên ngang, tản mát ra gỏi cảm dã tính.

Hắn muốn.....

Hắn muốn khóc! Phơi nắng bốn giờ, hắn không đen, lại đỏ.

Da thịt trắng nõn bị phơi nắng đỏ bừng, giống trứng tôm bị nấu chín, nhẹ nhàng chạm vào, liền đau đến hắn gào thét, chỉ kém không phun lệ.

“Lão bà.....” Toàn thân quần quít lấy mảnh vải trắng, Giang Hạo Thừa giống xác ướp, nằm ở trên giường nhúc nhích không được, chỉ có thể mở to đôi mắt nhắm lệ xem xét lão bà thân ái.

Cơ Đan Ngưng không biết nên nói cái gì, bảy tháng nắng nóng, mỗi người trốn vào trong phòng, nhưng hắn lại cởi sạch toàn thân nằm ở ánh nắng, cuối cùng bị thương do phơi nắng, cả người thoát một tầng da.

Giang Hạo Thừa là kêu cứu bị nâng vào phòng, Cơ Đan Ngưng xuất ra băng tuyết cao đắp đầy trên lưng hắn, lại lấy mảnh vải bao toàn thân của hắn, chỉ lộ ra đôi mắt cùng miệng.

Mà cặp ánh mắt kia, lúc này giống con chó nhỏ, ngậm chứa lệ nhìn nàng.

Cơ Đan Ngưng ngay cả khí đều thán không được, nàng chỉ có thể đi lên trước, ngồi trên giường, lập tức một viên dầu nằm lên chân của nàng, mắt phượng đáng thương hể hể nhìn nàng.

Tay nàng cách mảnh vải nhẹ nhàng sờ mặt của hắn, “Chàng đang nghĩ cái gì?” Không có chuyện gì đi phơi nắng?

“Người ta muốn biến đen thôi!” ngữ khí của hắn thật đáng thương.

“Biến đen làm cái gì?”

“Như vậy mới có khí khái nam tử nha!”

Giang Hạo Thừa cúi đầu, ngữ khí thực tự ti. “Lão bà, ngài không biết là ta rất trắng sao?”

“Sẽ không.” Cơ Đan Ngưng lắc đầu, tuy rằng không hiểu hắn suy nghĩ gì, nhưng mà hai năm cùng một chỗ, nàng hiểu lắm nên như thế nào dễ hắn. “Chàng như vậy là vừa vặn.”

Giang Hạo Thừa nháy mắt. “Thực sự?”

“Ừ!” Cơ Đan Ngưng gật đầu, lại bổ sung một câu. “Ta liền thích chàng như vậy.”

Mắt phượng lập tức tỏa sáng, đuôi lại lắc qua lắc lại.

“Lão bà.....” Cuồng cộ. “Vậy..... Nàng không biết là ta không có nam tử khí khái sao?”

Hắn vốn cũng rất yếu đi không phải sao?

Nhưng Cơ Đan Ngưng vẫn lắc đầu. “Không hiểu.” Dù sao nàng quen hắn yếu đi.

“Nga..... Lão bà.” Vui vẻ xoay. “Cho nên cho dù bộ dạng tại lại trắng lại trơn, nhưng ở trong lòng nàng, ta vẫn đang là nam nhân đỉnh thiên lập địa sao?”

“Ừ!” Chỉ cần hắn đừng làm chuyện ngu xuẩn nữa.

Giang Hạo Thừa thật cảm động, lão bà hoàn toàn không chê hắn, nàng liền thương hắn bộ dáng này, “Lão bà, ta hảo yêu nàng nga!” Lại cộ.

Biết đồ người thành công, Cơ Đan Ngưng sờ sờ đầu của hắn. “Về sau đừng nữa đi phơi nắng.”

“Được.” Giang Hạo Thừa ngoan ngoãn gật đầu, sau đó chu miệng lên. “Hôn một chút.”

Cơ Đan Ngưng cúi đầu hướng cái miệng của hắn hôn lên, thấy hắn vui vẻ cười hí mắt, nàng cũng hơi hơi dương môi.

Tuy rằng vẫn là không hiểu hắn đang nghĩ cái gì, nhưng mà hắn vui vẻ là tốt rồi.

Nửa tháng sau, vết thương do Giang Hạo Thừa phơi nắng dần dần hoàn hảo, bỏ đi một tầng da, da hắn trở nên càng trắng càng trơn, càng trong suốt bóng loáng, sờ lên xúc cảm trơn trượt giống khối đậu hủ. =))

Nam tử khí khái? Ai, nhất định cùng hắn vô duyên. (Không có duyên phận)

Nhưng mà không sao cả, lão bà liền thương hắn như vậy, chỉ cần lão bà thích, hắn liền thỏa mãn.

Không thành mảnh nam cũng không sao, hắn chỉ cần có lão bà yêu là đủ rồi.

“Lão bà.” Ôm thắt lưng lão bà, hắn làm nũng nằm ở trên đùi nàng, giống con chó nhỏ càng không ngừng cộ. “Yêu nàng a!”

Sau đó, chờ mong nhìn nàng.

Cơ Đan Ngưng biết nghe lời. “Ta cũng vậy.” Nàng dừng một chút, ở ánh mắt của hắn, lại chậm rãi phun ra hai chữ. “Yêu chàng.”

Sau đó, không chút nào ngoài ý muốn nhìn đến cười của hắn.

Ngón tay khẽ vuốt qua tóc ngắn mềm mại, nhìn hắn giống con chó nhỏ cộ nàng, lam mâu thoáng qua ôn nhu.

Chỉ cần hắn vui vẻ, vậy nàng cũng vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-la-tieu-bach-kiem>